

עֲחֹ

הַהַז

תרגומי השירה הלירית לעברית מרוסית מאת אדולף גומן
Лирическая поэзия в переводе с иврита Адольфа Гомана

Натан Альтерман
книга «Звёзды вовне»

נתן אלתרמן
הספר "כוכבים בחוץ"

СТИХИ

שירים

примечания и комментарии переводчика

הערות ופירושים של מתורגמן

adolf.goman@gmail.com

Натан АЛТЕРМАН

(1910-1970)

Моей внучке Лее (А.Г.)

Часть 1

Вновь вернулся напев

Встреча без конца

Ветер и все его братья

Вечер в старом трактире

Красная шапочка

Неожиданный день

К слонам

Послание к дорогам

Пожар

Речь

Эта ночь

Песня о твоём лице

По ту сторону мелодии

М е с я ц

Древняя осень

Железная скрипка

Станный стих

Аллеи под дождём

Старый дом и голуби

До самой ночи

Первая улыбка

Будет день, я вернусь к тебе на порог

Летняя ночь

Г о л о с

Буря прошла здесь перед рассветом

Пасущая гусей

Письмо

Часть 2

Вдруг улиц прежний вид исчез

На вершине молчаний

Единственная

Хромает мой стих, за тобою спеша

Вино осени

פרק א'

עוד חוזר הנגון שזנחת לשון

פגישה לאין קץ

הרוח עם כל אחיותיה

ערב בפנדק-השירים הנושן

כפה אדמה

יום פתאמי

אל הפילים

מזכרת לדרכים

הדלקה

הנאום

הלילה הזה

שיר על דבר פניך

מעבר למנגינה

ירח

סתו עתיק

כנור הברזל

השיר הזה

שדרות בגשם

בית ישן ויונים

עד הלילה

חיוך ראשון

עוד אבוא אל ספך בשפתים כבדות

ליל קיץ

קול

הסער עבר פה לפנות-בקר

רועת האוזנים

אגרת

פרק ב'

אז חורון גדול האיר

בהר הדומיות

לבדך

על קבים אליך שירי מדדים

יין של סתו

Одинокой ту ночь ты оставила вдруг

Суть вечера

Ещё один дождь и память

Река

Станция в полях

Буря на пороге

Тебя неосознанно, может быть, ищут руки

Часть 3

Свет

Базарный день

День улицы

Жаркая душная ночь

Картинами весны наш день заворожён

Таммуз

Горы

Олива

Обнажённый огонь

Рождение улицы

Часть 4

Вот воздух – от выси качает его

На дальней дороге

Прощание шарманки

Ворота настежь

Вновь и вновь ей одной восхищаться, внимая

Песнь трёх братьев

П е с н я

Третья мать

К ро ще

Базар в лучах солнца

Весна на память

Цирк

Ясное утро

Я именем любимым города клянусь

Дочь трактирщика

Песня в лесном трактире

Они одиноки

את הלילה שלך, שעזבת לבדך

תמצית הערב

גשם שני וזכרון

היאור

תחנת שדות

סער על הסף

אולי היד אותך בלי דעת מבקשת

פרק ג'

האור

יום השוק

יום הרחוב

ליל שרב

מראות אביב גאות ימינו מחזיקים

תמוז

הרים

עץ הזית

מערומי האש

הלדת הרחוב

פרק ד'

הנה העצים במלמול עליהם

בדרך הגדולה

תבת-הזמרה נפרדת

שערים לרוחה

נשבעת, עיני, כי נשוב ונראנה

שיר שלשה אחים

זמרה

האם השלישית

אל החרשה

השוק בשמש

אביב למזכרת

קרקס

בקר בהיר

בשם העיר הזאת וצבא היום שבה

בת המוזג

שיר בפנדק היער

הם לבדם

Часть 1

Вновь вернулся напев

Вновь вернулся тобой позабытый напев.
Как глаза, распахнулась дорога без края.
Дуба сень на траве, тучи тень на тропе -
Все, прохожий, тебя ожидают.

С ветром буря придёт. Как качелей полёт,
Молний сноп над тобой след проложит,
А овца и газель подтвердят в свой черёд,
Что ты их приласкал - и свой путь продолжил,

Что пусты твои руки, твой город далёк,
Что не раз ты склонялся влюблённо,
Слыша женщины смех, видя бег мощных рек,
Ливень век в кронах рощи зелёной.

Встреча без конца

Ты ворвалась бурей, петь тебе – награда!
Не отгородиться дверью и стеной.
Страсть к тебе меня пленяет райским садом –
Кругом голова, не шелохнуть рукой!

Всем стихам ты повод и судья единый,
Вечно ты внезапна и глаза слепишь.
Когда улицы зальёт закат малиной,
Заплети меня в свои снопы...

Не прощай того, кто дело, струсив, бросит.
По земле твоей один готов бродить.

פרק א'

*

עוד חוזר הנגון שזנחת לשוא
והדרך עודנה נפקחת לארץ
וענן בשמי ואילן בגשמי
מצפים עוד לך, עובר ארח.

והרוח תקום ובטיסת נדודות
יעברו הברקים מעליך
וכבשה ואילת תהיינה עדות
שלטפת אותן והוספת לכת--

--שידיך ריקות ועירך רחוקה
ולא פעם סגדת אפים
לחרשה ירקה ואשה בצחוקה
וצמרת גשומת עפעפים.

פגישה לאין קץ

כי סערת עלי, לנצח אנגנה.
שוא חומה אצור לך, שוא אציב דלתים!
תשוקתי אליך ואלי גנה
ואלי גופי סחרחר, אבד ידיים!

לספרים רק את החטא והשופטת,
פתאומית לעד! עיני בך הלומות,
עת הרחוב לוחם, שותת שקיעות של פטל,
תאלמי אותי לאלמות.

אל תתחנני אל הנסוגים מגשת.
לבדי אהיה בארצותיך הלקה.

И моя молитва ничего не просит,
Лишь одна мольба: позволь с тобою быть.

До границ печали, до истоков ночи,
Вдоль железных улиц – длинных и пустых -
В дар твоим младенцам мне, беднее прочих,
Миндаля с изюмом Бог велел снести.

Наше сердце держишь крепкою рукою.
Если вдруг устанет биться в беготне,
Не жалея, не дай ему налиться тьмою,
Словно дом без звёзд, оставшихся вовне.

Месяц жарче губ влюблённой поварихи,
Небо влажным кашлем оглашает тьму.
Как платок, мне липа листик сбросит тихо.
Поклонюсь
Я ей
И подниму.

И, когда однажды грянет барабан
В городах больных, глухих среди торгов,
Упаду с улыбкой, не стесняясь ран,
Между колесниц и поездов.

Песня на музыку Н.Шемер в исп. Х.Альбертштейн
http://www.youtube.com/watch?v=zix_UfKe1XQ/

Ветер и все его братья

Посмотри, вот мой город с поблекшим щитом.
Весть об осени робкой дороги несут.
Ко дворам, и к дверям, и к шарманке тайком
Страны новые, крадучись, льнут.

תפילתי דבר איננה מבקשת,
תפילתי אחת והיא אומרת – הא לה!

עד קצוי העצב, עד עינות הליל,
ברחובות ברזל ריקים וארזים,
אלהי צוני שאת לעולל'ה,
מעני הרב, שקדים וצימוקים.

טוב שאת לבנו עוד ידך לוכדת,
אל תרחמיהו בעיפו לרוץ,
אל תניחי לו שיאפיל כחדר,
בלי הכוכבים שנשארו בחוץ.

שם לזהט ירח כנשיקת טבחת,
שם רקיע לח את שעולו מרעים,
שם שקמה תפיל ענף לי כמטפחת
ואני
אקד לה
וארים.

ואני יודע כי לקול התף,
בערי מסחר חרשות וכואבות,
יום אחד אפל עוד פצוע-ראש לקטף
את חיוכנו זה, מבין המרכבות.

הרוח עם כל אחיותיה

בא וראה את עירי בעממם מגנה.
הדרכים את הסתו הזהיר לוחשות.
אל פתחים, אל חצר, אל תבות-נגינה,
התגנבו ארצות חדשות.

Серый вечер подул, гроздь ворон на столбах,
Колея из свинца покраснела в тумане,
Неспокойно дыхание деревьев в садах.
Этот час, как он долог и странен!

Потемневший простор распахнуться готов.
И оттуда, над тенью моста пролетая,
От села, погружённого в стоны быков,
Где слепит тучи молнии нить золотая,

Возникает из чащи, летит вдоль окон...
Салютуют дома буре, мчащейся мимо.
В её праздник и смех, в её песнь вовлечён
Я - испугом, волнением гонимый.

Я к забору прижат идохнуть не могу.
Её молот гремит, сотрясая весь город.
И охрипшее небо,
Склоняясь к нему,
По глазам его хлещет и воет.

Что за мощь, что за ширь, что за страшная тень,
Что за длань над моей головою?
Дай мне, Бог всемогущий, в последний мой день
Пасть у врат Твоих царств, умереть пред Тобою.

Но я счастлив ещё: ветер трепет листву,
И бегут голоса в русле улиц привольно.
Пусть львиная доля
Достанется льву,
Нам и яблока будет довольно!

Ибо шири без края и лет длинный ряд
Город мой окружают любовным стенаньем.
Я и сам наполняюсь дрожью оград
И от счастья заплакать готов, словно камень.

נושב ערב אפר ועורבים על תרניו.
מה אדם הפנס בנתיבת העופרת.
מה כבדה נשימת גן העיר הנרדף.
מה זרה השעה העוברת.

כבר אפל המרחק וישערו פעורים
ומשם, בטיסה על פחתות ועל גשר,
מן הכפר הטובע בנהי הפרים,
מברק המזהיב ומסמא את הגשם - -

- - מסבכם - היא נשאת! בחוצות שקפאו
מצדיעים הבתים לסופה הדוהרת!
מבהל, מסער, צחוק וזמר אפוף,
אל חגיה הסגרת בדירה!

הה, גופי האובד, ההדוף אל גדר,
איה כורעת עירנו לרעם חוצביה!
איה רקיע נחר
על פניה גוהר,
על עיניה מפה וצווח!

איזה רחב חדש, איזה כח אימים,
איזו יד על ראשי מגבה - -
אלהים אדירים, בהגיע יומי,
על מפתן עולמך הניחני לגווע.

כי יקר לי עוד עם העצים הנסער
ומרוץ הקולות שברחוב הפתוח - -
יהי לקיסר
אשר לקיסר
ולנו! להט התפוח!

כי הרבה מרחקים ושנים אחרות
מעטפים את העיר בנהימה מאהבת.
גם אותי ממלאה רעדת הגדרות,
גם אני עוד מעט ואבכה כמו אבן.

Если б знал ты, мой Бог, как дорога чиста...
Затихая вдали, буря зла и прекрасна.
И с дрожащею спичкою ищет звезда
Нашу землю в пространстве напрасно.

Под раскаты внезапных громов в темноте,
Мимо скверов, базаров, не пряча лица,
Хорошо, как ошибка, блуждать в простоте
Меж имён без числа, слов и встреч без конца.

Вечер в старом трактире и заздравная песнь трактирщице

Если встретится вам среди долины село
И дорога пройдёт ваша близко,
То в старинный трактир загляните, сыны,
От меня передайте привет и записку.

Ибо, может быть, зря наши песни мы пели,
Может, в их колымаге не уедем далёко,
Но,
Зато уж наша хозяйка трактира...
Блажен, чьё узрело око!

Ты красива красой и величьем слона.
Что за бёдра! И кто их обхватит, подруга?
И, припомнив тебя, ночью наши сердца
Из гнезда выпадают с испуга.

Ты, как гроздь винограда, - сок брызжет в глаза,
Твоим светом душа,
Твоей тьмою согрета.
Средь бесплодия дней наших ты как колосс
Красоты, и блаженства, и лета.

לו ידעת, אלי - - הדרך כה חורו.
הפכות סופותיך יפו ונושנו.
הכוכב הרועד מחפש בגפרור
את כדור העולם שלנו!

ושוקיך עוברים על פני בנגיעה
וברעם הזה, הנפתח ממולי,
טוב ללכת תמים וסחרחר כשגיא
בין שמות לאין ספור ופגישות ומלים.

ערב בפנדק-השירים הנושן וזמר לחיי הפנדקית

אם יקרה וראיתם את הכפר שבגי
והיתה דרךכם בו עוברת,
לפנדק הנושן אנא סורו, בני,
גם הביאו ממני שלומים ואגרת.

כי אולי לחנם את שירינו נגנו
ואולי לא נרחיק ברככם הרעוע,
אבל
בעלת הפנדק שלנו,
אשרי העינים ראוה!

כי נהדרת, פנדקית, מהדר הפילים,
ותגאי במתניך ומי יחבקן?
למראיך, כלה, לילותי מפילים
את לבם הנבעת, השומט מן הקן.

כאשכול הענב אל עני את נמחצת!
מה רעוב לי אורח,
מה חמים מחשפיה!
מול בצרת יומנו שגבת כמפלצת
של יפי, של אשר, של קיץ!

Для слезы умиления, улыбки раба
Создана
Империя тела.
Если б выжила в мире единая песнь,
Для тебя, о тебе б
Она пела.
И, пока свет в окне, на тебя посмотреть
Твои мёртвые явятся в свете луны,
Будут в чёрных очках неподвижно сидеть
Без улыбок, без дрожи рядом вдоль стены.

- Ты помнишь (поют),
Город мой разорён.
- Ты помнишь (поют),
Череп мой размозжён.
Но Божья рука защитит тебя:
Отыщет в дыму,
Спасёт из огня.

Новый серп золотой над домами взойдёт,
Новый голос наполнит
Старый путь спозаранку.
"Вновь рождённое сердце тебе принесут, -
Скажет он. -
Послужи ему нянькой".

Чтобы помнило: небо сияет в красе,
Трав ковёр оживает, трепещет в росе,
Час согревшийся ночи и час нового дня
На границе меж ними ставят свет и тебя!

Вот заздравная песнь (и она в твою честь)
На простые слова (будь добра к ним!), которым
Дал урок я смеяться немного и петь.
Вот и всё, больше знать не дано им.

לדמעת תמהון, לחיוך מנצח,
נבנתה
קיסרות גופה!
כל עוד זה העולם את שיריו לא ירצח
ילכו השירים
להקיפה!
כל עוד אור בחלון והדרך שקופה היא,
מתיך יבאו אותך להפיר
וישבו דוממים ושחורי משקפים,
בלי צחוק ובלי רעד לארץ הקיר.

זכרי נא (שרים)
עירי נשרפה.
זכרי נא (שרים)
גלגלתי נערפה.
אבל יד אלהים בעשן תגשש
אותך להציל
מביבר האש.

ברחוב היפה עוד יזהיב המולד
וקולות חדשים
בנתיבה הנושנת
עוד אליך ישאו את הלב הילד
ואמרו –
את היי לו אומנת.

רק למען יזכר כי שמים עליו,
כי הדשא החי מפרפר בטלליו,
כי הלילה החם והיום הנפתח
מציבים על ספם את האור ואותך!

- - - כי הנה השירים שחברו לכבודך,
למלים שאמנתי חסדך לי יתן נא.
למדתין קצת לשיר לך וקצת לחיך
ורק זאת. ויותר לא תדענה.

Вечер, силы теряя, на землю упал,
Не избалован булкой и сладким вином.
Тихо глаз его красных
Угасает огонь...
Дай нам свету, трактирщица: ночь за окном.

Красная шапочка

Время день наш безумный, как слёзы смахнёт
С лиц лесов, городов, с лиц недели и года,
А Красная Шапочка тропкой идёт :
Решила побыть на природе.

Видишь, гусь и корова выходят ей вслед,
Кот бредёт, на бок ухо склонивши,
Как рассказ, что забыт, как напев давних лет,
Как остаток усмешки застывшей.

В дымке кроются дали грядущих времён,
И не к месту людей изумленья.
Месяц палец свой голый сосёт, словно он
На груди у Отца в День Творенья.

Мы молчим. И трепещет ночная роса
Средь травинок – ресничек зелёных.
На минуту зажмурься; откроешь глаза –
Тьма сгустилась в невидимых кронах.

Неожиданный день

Не летит голубь с вестью, и праздник далёк,
Но, нас увидав, стёкла в окнах зардели,
И, белою козочкой,

מתמוטט בא הערב עלי אדמות.
לא בלחם הטוב, לא בִּיַּין פֶּנֶק.
בחלון השקט
כָּבֵר עֵינָיו אֲדָמוֹת - -
העלי את האור, בעלת הפנדק.

כפה אדמה

עת יזמנו הפרא נמחה כדמעה
מערים ויערות, משנה וחדש
הולכת בדרך כפה אדמה,
ללקט פרח-בר בחרש.

ויוצאים אחריה פרה ואז
וחתול מדדה על משענת – -
כספור שאבד, כנגון מני אז,
כבת-צחוק נשכחה ונושנת.

ועומדות מרחוק השנים הבאות
ולשוא תמיהותינו לה רבו
ומוצץ לו ירח עירום אצבעו
כבימי בראשית, בחיק אבא.

ואנחנו שותקים. אדמה עשבית
בירקרק הריסים מפרפרת...
ועינינו עצמנו - - ולפתע נבית
והנה כבר חשכה הצמרת.

יום פתאמי

לא החג פה המריא, לא בשורת היונה,
אבל חלונות להטו לראותנו,
אבל השמים,

Облако – скок! –
Спустилось на крыши и лижет там зелень.

Горячие руки аллею теснят.
Щипки, поцелуи, играючи в прятки...
Дрожа, губы алые вытянул сад –
Прижаться к груди стен украдкой.

Газелью свирель,
Львицей – гомона рокот,
Я базару на плечи взобрался с толпой.
Господь, как роскошен твой ликующий город!
Пусти его на арену со мной!

После лет одиночества в тесных домах,
Где одна лишь тоска, как вопрос без ответа,
Постарела улыбка на наших губах.
Мы, мудрые, знаем
Об этом.

Даже
Если цветок нам протянешь навстречу,
Кому одолеть Млечный путь Твой дано?
Как крот, наше сердце молчит при встрече:
На свету
Оно слепо, темно.

И, если вдруг радость его посетит,
На миг в праздник явится гостьей,
Что скажет оно ей?
И чем угостит?
И где,
Где ей место найдётся?

О Боже всеильный!
Крыши бросило в дрожь

כָּעֵז לְבָנָה,
עָלוּ לְלַחֵף אֶת חֲצִיר גִּגּוֹתֵינוּ.

הָעִיר מְרַדֶּפֶת יָדַיִם חֲמוּת.
בְּשִׁחוּק-מִחְבָּאִים נְשׁוּקָה וְצְבוּטָה הִיא.
הִנֵּה מִטְפִּסִּים עַל חֲזָה הַחוּמוֹת
גְּנִים אֲדָמִי שְׁפִתַיִם.

הַמֶּלֶה – לְבִיאָה
וְחָלִיל – אֵילָת!
הֶרְכִּיבֵנִי הַשּׁוֹק עַל כֶּתֶף אֲדִירָה - -
אֱלֹהֵי, הַדִּירָה הִיא עִירָה הַהוֹלֵלֶת,
הוֹצִיאָנָה אֵלַי לְדִירָה!

עַל שְׁפִתֵינוּ הַזִּקִּין הַחַיִּיךְ הַנֶּרְפָּה,
בְּבִתִּי הַבְּדִידוֹת צְעָדֵינוּ שָׂרְכָנוּ.
שִׁמְמוֹן עֲתוּתֶיךָ שָׁגוּר בְּעַל-פֶּה
וְגִדּוּלֵי חֲכָמָיו
אֲנַחְנוּ.

אָבֵל
כִּי תוֹשִׁיט לְקִרְאָתֵנוּ הַפֶּרֶחַ,
מִי בְּנִתִּיבוֹת חֶלֶבֶךָ יַעֲבוֹר?
לִבֵּנוּ דּוֹמֵעַ כָּמוֹ חִפְרִפֶּרֶת,
הוּא עוֹר,
הוּא עוֹר בָּאוֹר.

כִּי תִגְנִיב לּוֹ שְׁמִחָה, כְּאוֹרֶחַת שֶׁל חֵג,
שְׁתַּבּוֹא,
שְׁתַּגַּע וְאַיִנָּה - -
מֶה יֹאמֶר לָהּ? בְּמֶה יִפְאֵר הַשְּׁלֶחֶן?
וְאַיִפָּה,
וְאַיִפָּה יוֹשִׁיבָנָה?

הֵה, אֵלַי הַחֲזֵק!
גִּגּוֹתֵינוּ מִטִּים

От жатвы вечерней обид и печалей.
Но если Ты им свет улыбки пошлѐшь,
То выдержат стены едва ли.

К слонам

1

Нет для мудрости мыслей, нет для глупости слов
(Видно, белая ручка твоя виновата).
Пойду-ка, пройдуся меж небесных слонов
В плаще своём лёгком, крылатом.

И день, что прошѐл, и поток, что затих,
И свет (как подрублен, угас он)
Плывут, утомившись,
Отдохнуть среди них –
Мягкобрюхих
И голубовласых.

Свои уши на трубный глас наострив,
Ужасны, как гром, беспокойны, горбаты -
Они топчутся грустно в избытке сил
В розовой трясине заката.

Расскажу им, как светлые ночи приятны,
Как печальны глаза, потерявшие сон.
И будут тяжѐлой кивать головой: всё понятно!
Животное умное, слон.

Когда царственно двинется строй их
За мною,
Наземь бросится девочка у ворот:
"Идут небеса,
Идут чередою,

לְאַסִּיף עֶצְבוֹנָךְ בְּלִילוֹת וְעֶרְבִים.
כִּי תִשְׁלִיךְ עֲלֵיהֶם אוֹר חֵיוֹךְ אֲמַתִּי,
יִכְשְׁלוּ עֲמוּדֵי הַבַּיִת.

אל הפילים

א

אין קֶץ לַחֲכָמָה ואין כִּסִּיל לַקְּשׁוּט
ואֲפִילוּ יִדְךָ הַלְבֵּנָה אֲשֶׁמָּה היא –
אֲצֵא לִי עַל כֵּן, בְּמַעִיל קִיץ פֶּשׁוּט,
לִטִּיל בֵּין פִּילֵי הַשָּׁמַיִם.

כִּי הַיּוֹם שֶׁעָבַר וְהַיּוֹם שֶׁסָּעַר
וְהָאוֹר שֶׁנִּגְדַּע כְּאֶרֶז,
שְׁטִים אֲלֵיהֶם,
אֶל כַּחֲלֵי הַשָּׁעַר,
אֲלֵיהֶם –
רַכִּי הַכָּרֶס.

בְּעִמְדָם, זֹקֶפִי אֶזֶן לְקוֹל שׁוֹפְרוֹת,
בְּהִיּוֹת רַעַם נִרְדָּף מִתַּחֲנֵן לְמַרְגּוּעַ,
בּוֹסְסִים הֵם בְּטִיט הַשְּׁקִיעָה הַנִּרְוֹד,
אֲיִמִּים וְנוֹגִים מְרוֹב-כַּחַ.

אֲזַ אֶקְרָא לָהֶם שִׁיר הַלִּילוֹת שֶׁהִלְבִּינוּ,
שִׁיר עֵינַיִם פְּקוּחוֹת לֹלֵא צְחוּק וַיּוֹנָה,
הֵם יִנְיֵעוּ רֹאשָׁם הַכָּבֵד - - הֵם יִבִּינוּ,
הַפִּיל הוּא חִיָּה נְבוֹנָה.

וּבִלְכֶתֶם אַחֲרֵי -
הַמַּלְכִּים! –
הַעֲלָמָה עַל פְּנֵיהַ תִּפְּלִי, תֵּאֲנֹק:
הַשָּׁמַיִם הוֹלְכִים,
הַשָּׁמַיִם הוֹלְכִים,

Красиво,
Красиво
Шеренга пошла.
Важно мигают, ступают весомо.
Мы слышим,
Мы слышим:
Гигантов тела
Трутся о стены дома.

Мы слышим!
С больничных коек сейчас
Этот вихрь нас поднимет,
Излечит.
Мы слышим дыхание,
Они возле нас,
Ступни громоздят нам на плечи.

Так прекрасно упасть и воспрянуть, ожить!
Приготовься, час битвы настал!
Сотню глаз так прекрасно внезапно открыть,
О которых ты раньше не знал.

И воззвать: бей, громи, встань во гневе! За косы
Тащи пленную улицу в праздник и в пляс,
Круши крыши годов! Мы идём, мы с них спросим
И за всё наше горе отомстим в этот раз.

Наше буйное тело жажду крови таит,
Под покровом одежд и улыбок скрывает,
Украшеньями мрак его горя сокрыт,
Но в глазах ропот диких лесов не стихает.

יָפָה,
הֵה, יָפָה!
בָּרֶב-נֶהֱם יֵצְאוּ,
בְּהִלְמוֹת הַכּוֹפוֹת, בְּמַחִיאַת עַפְעָפִים,
שְׁמַעְנוּ,
שְׁמַעְנוּ,
גּוֹפִם הָעֵצוּם
מִתְחַפֵּךְ בְּכַתְלֵי הַבַּיִת.

שְׁמַעְנוּ!
הִנֵּה מִמָּטוֹת הַחוּלִים
יַד הַסַּעַר הַזֶּה תִּקְטָפוּ!
הִנֵּה,
כְּמָצוֹר,
כְּבָדִי-לַחַשׁ עוֹלִים,
כְּפוֹתֶם מִנִּיחִים עַל כְּתָפֵינוּ!

טוֹב לִפְלֹ! אֶל הַשִּׁיר, אֶל שְׁבִיַּת הַסּוּעָה,
אֶת הָרְחוֹב גּוֹרְרִים בְּצִמּוֹת!
טוֹב לִפְקֹחַ לְפֶתַע עֵינַיִם מְאֹה
שֶׁהָיוּ בְּגוֹפֶךְ עֲצוּמוֹת!

וְלִקְרָא – סֹב וּפָגַע! מִן הַזַּעַף עָנְנוּ!
אֶת גְּגוֹת הַשָּׁנִים קָרַע וְזָקָף קוֹמַת חָג!
הַקְּטָנִים, הַשְּׁפָלִים שָׁבִין כָּל עֶצְבוֹנֵינוּ,
הֵם יֵשְׁבוּ רֵאשׁוֹנָה אֶל שִׁלְחַן נִקְמָתְךָ!

כִּי גּוֹפְנוּ הַפָּרָא, חֲתַן הַדָּמִים,
עוֹד לוֹהֵט בְּמִסְוֵה הַחֵייוֹךְ וְהַבְּגָד,
יָגוֹנוּ עוֹד עַדוֹי טְבָעוֹת וּנְזָמִים,
הַמִּלַּת הַיְעָרוֹת בְּעֵינָיו עוֹד חוֹגְגָת!

О король! Заточённый, лишённый всего,
Ты молчишь, на закланье иль в рабство ведомый.
Когда в сердце проникнут к нам слёзы его,
Как восхвалим, прославим его мы?

Он нашей дремóты рушит стены и своды,
Он рвётся из нас –
Наш герой и позор!
Он рвётся из тёмной тюрьмы на свободу,
Клич любви первородной неся
И топор.

3

И вечер –
Прекрасней нигде не найти...
Над полем
Закат, весь в коровьем мычанье.
У неба нет края, конца – у пути
(Одна лишь тоска – всем путям окончанье).

Вселенная, сжался!
Плутая в ночи,
Я, слабый телёнок, устал и притих.
Я вымя ищу –
Позови, помычи!
Как голодно в млечных просторах твоих!

Ликуют закаты твои предо мною,
Но горечь не спрятать
И боль не снести:
За каждый колодец души, что тобою
Отравлен во мне был, прощенья проси!

Ты видишь,
Моя молодая душа,

הה, מלכי האסיר, המשפל עד עפר!
השוותק, המובל לעבדות ולטבח.
עת בכיו האפל בלבנו נפער,
איה נשא לו השיר והשבח?

בברקי חלומי תנומתנו נסקלת
ואנו נופלים,
נפתחים – כסדום!
הוא פורץ מתוכנו, כמו מבית כלא,
בקריאת אהבה קדמונית,
בקרדום!

ג

וערב,
ערב יפה בעולם.
שקיעה -
הפרות שבאחו געוה.
וסוף אין לדרך הזאת העולה.
סופי הדרכים המה רק געגוע.

תבל רחומה,
רחומה, עטינית - -
נהמי, נהמי, כי אליך אלה
כעגל כושל,
מאצות תענית,
אתע מסחרר באדי חלבה.

הגידי אם לא כיאוריך יפיתי!
חגים לעיני
שקיעותיך שלה!
כפרי את פני על כל חטא שעוית לי,
על כל באר שהרעלת בי הגידי – סלח!

כי הנה
נפשי העלמה,

Небес и земли ароматом дыша,
Нагая, готова признать твою власть,
Чтоб свету на грудь упасть!

Послание к дорогам

Как лань с оленёнком, пусть песни помчатся!
Прислушайтесь:
Вдали от шума и забот
Дороги без числа,
Дороги всех цветов ветвятся,
Прорыв пути себе сквозь горизонт,
От летних бурь спеша уйти
И, как вагон, качаясь на пути, -
От колодцев сельских, пашен и прудов
К ярмаркам не спящих городов.

Среди долин, холмов идут дороги эти,
Спокойное дыхание храня.
Поля под маской гипса в лунном свете,
Свист птиц и зелень пастбищ в свете дня...
И с давних пор
На белый их простор
Неодолимо, как магнит,
Влечёт меня.

Там мимолётность встреч и ветра шум кругом,
Там храп коня между дугою и кнутом.
Там в украшениях светлячков мерцает ночь,
Там, скорчившись, как мальчик, роща спит,
Трактир открыт для всех, кто посетить не прочь,
Трактирщица там вас улыбкой одарит.
Лёд глаз её голубоватый оттенил
Шарф красный – вот она, во всей своей красе!
Блажен, кто холод молока её вкусил
Далече где-то, на двухсотой на версте.

מבשמת שדות ומר,
אלוף, אלוף יוצאת עירומה,
לפל על חזה האור!

מזכרת לדרך

שלחו את שיריכם כאילה ועפר
הקשיבו –
עוד הרחק הרחק מנהמות
הרבה דרכים.
אשר חתרו במנהרות האפק,
הכחלות וגד האדמות,
וחצו בקיץ הסוער
וגלשו עם הכפרים לבאר
ונסעו, בטור קרונות מתנדנדים,
אל הערים והירידים.

דרכי שדה, דרכי בקעות וגבע,
גלי נשימתן הארקה...
שדות לאור ירח במסוות הגבס,
כרי מרעה ושמש ושריקה.
דרכים,
אל מרחבו
השר והלבן
בחבל הובלתני התשווקה!

לקול גלגל נרום וטיסת פגישות
ונחר סוס דוהר בין פעמון ושוט
ולילה מהבהב בכל העדעיים
וחרש מכוץ כילד ענקי
ועד פנדק נפתח לפגש את הבאים,
במלא דלי צחוקה של בת הפנדקי,
אשר תצא יפה, באדם הסוּדר,
בקרח התכלכל שלעינים - -
אשרי אשר גמע מחלבה הקר,
אי-שמה, בפרסה החמישים ושתיים.

Вдоль тех дорог...
Чреда ночей прошла по ним. Высок и строг
Так медленно идёт монахов братский строй,
А воздух и вода мертвы, сокрыты мглой.

Дороги, с вами я! Вас впитываю взглядом.
Дороги, с вами я! Как жизнь, вы мне отрада.
Ногтями вашими прорезан шрам огня
На горизонте, что зовёт меня.

Пожар

Свет! Гигант! Никаким
Глазом жадным его не объять.
С хохотком,
Босиком,
Как на праздник, сквозь дым,
Пожары идут жатву жать.

Вот, вот он, огонь, витает.
Вихрь над крышей кружит голубиной стаей.
Старый дом, в лохмотьях чёрной сажки, горит,
Стены, балки – всё рушится, он же играет роль:
Он теряет разум, кулаками грозит,
Он – дворец,
Он – лев,
Он – Лир, он – король!

Вот, вот он, огонь,
Рвётся прочь на простор.
Вспышка, треск! И по лестницам вверх лёгкой лентой
Проскользнул через двери, разбудил коридор,
И к толпе –
На балкон,

דרכים, דרכים - -
טורי לילות עברו בן כנזירים אחים,
אשר יצאו בסך גבה ושביר,
בפרח נשמתם של מים ואויר.

אני אתכן, דרכים, במו עיני שאבתי.
אני אתכן, דרכים, במו חיי אהבתי.
צפרניכן שורטות, שורטות צלקת אש
באפק הקורא והגועש.

הדלקה

אור! את ענק האור
מי בעינים יקיף?
צוחקות,
יחפזות,
בחגי הקיטור,
יצאו הדלקות לקטיף!

הנה היא האש - - הנה!
על הגג מתעגלות להקות יונים!
והבית זקן ולוהב בבלואיו
ומדקלם במפל הקורות והקיר,
מאבד בינתו, מנופף אגרופיו,
הוא ארמון,
הוא אריה,
הוא המלך ליר!

הנה היא האש –
עם פרוצים נפזרים
התפרצה! ועל פני מדרגות – שתיים שתיים!
חמקה בדלתות, עוררה פרוזדורים,
ותזרח
בגזזרה,

Со всех виден сторон,
Пожинать готов аплодисменты.

Город сбросил узду,
Ворота нараспашку.
На праздник готов!
Песнь молитвы его громом ухает тяжело –
Зверь тысяч голов!
Звон для нас колокольный –
Виноградная кисть.
Это час разрушенья разрастается ввысь.
Он дик, он влюблён и
Пред небом
Он скинул покров!

"Солдаты,
Город пылает!
Солдаты,
Ваш дом лижет пламя!"
"Король, – оловянный солдат отвечает, -
Мы подожгли его сами".
И бегом, в гущу улиц, аллей и оград
Разбегается войско, спасаясь скорей, -
Обогнув на изгнание брошенный сад
С шумом, стоном дубов, - неся скарб и детей...

Теряя дыхание, оставлена небом,
Как символ извечный, что всеми забыт,
Скульптура
Спасается - лебедем белым
Мать с сыном разбитым летит.

Речь

Поминутный разброд. Всплески криков натужных

מול עמה, מול עירה,
מול תגמול מחיאות כפיים!

וחרגת העיר,
שעריה קורעת,
החג לה הובא!
בדודי וזמרה מתפללת כרעם
חית רבבה!
פעמון שרפוטיו –
אשכול הגפן!
צפירת האסון על גגות מזדקקת,
עירומה מול שמים,
פראית,
מאהבה!

חילים,
העיר בוערת!
חילים,
בתיכם האירו!
המלך – עונים חילים של עופרת –
ידינו אותם הבעירו!
ומעל מדרגות השדרה הגדולה,
בחשרת רחובות נמלטים,
דרך רעש הגן היוצא בגולה,
באנקת אלוןיו, עם צרורות וילדים –

- - לבדה, כאובדת אור ושמים,
לבנה ונצחית כלבנת הברבור,
עוד רצה,
עוד רצה אנדרטה של שיש –
האם וילדה השבור.

הנאום

אולימי הסופות. בעונת רועצת.

В залах яростных бурь, в тучах будущих гроз.
Нескончаемость слухов. Чудовище чуждо
Взмахом шляп отвечает, ворчаньем угроз.

И молчанье – как пик. Трубных гласов звучанье.
На высотах галёрки зал кричит невпопад.
Шёпот рябью в рядах. Затаивши дыханье,
Ожидает приказа живой водопад.

Сцена – берег потока безбрежного взглядов.
Веры, злобы, безумья кипит круговерть.
О величие дней! Стол, стакан только рядом.
Как прекрасна ты, речь, твоя жизнь, твоя смерть!

Ты встаёшь, словно вал. Заклинаешь собрание
И огромной волной накрываешь. Спастишь!
Гром стихает, захваченный сетью вниманья,
Но провал неизбежен – лишь

Ты, прижатая к стенке,
Разрывая оковы,
Обнажая издёвки острейший кинжал,
Реплик падая жертвой, поднимаешься снова,
Чтоб прорвать – грандиозная! – "Браво!" обвал.

Эта ночь

Эта ночь.
Этих стен отчуждённость в бесконечной ночи.
Поединка молчаний грудь-в-грудь обречённость.
И хрупкая жизнь
Этой сальной свечи.

Утешенья лишённая, ветром прохладным
Проскользнув вдоль застывших в забвенье причалов,
Весть пробралась тихонько по шатким оградкам

ברגעי התפרקות רבי קול וגבהים.
וחשרת השמועות. וזרות המפלצת,
העונה בנהימה ונפנוף כובעים.

דומיה כמו שיא. כבשורת חצוצרת.
מסתחרר האולם מגבהי יציעיו.
לחש רץ בשורות. נשימה נעצרת
של האשד החי, המצפה רק לצו.

הבמה – מול מבול העינים קסומה היא,
מול ביבר משטמות, אמונה ודמדום.
הה, גדלת הימים, השלחן, כוס המים.
הה, תפארת חיו ומותו של הנאום! –

- - הממריא פחומה ומשביע – לגשת!
והופך לנחשול ומטביע – לנוס!
הכולא את הרעם ברשת הקשב,
הכורע לפל בדקה של הסוס...

ונלחץ אל הקיר
וטורף נחשתים
ושולף את הלהב החד מן החד
ועובר, מתמוטט, בין קריאות-הבינים,
ומגים – ענק! – ממפלת-הידד!

*

הלילה הזה.
התנפרות הקירות האלה.
מלחמת שתיקות בחזה מול חזה.
חיו הזהירים
של נר החלב.

רק שמועה של אין-נחם, פרום קרירה,
פה החליקה לארך גדרות הרסות
ולטפה רציפים נטולי הכרה

וְהִנֵּה גָּשְׁרִים כְּשׁוֹרֵת עָרִיסוֹת.

בִּכְפֹּר הַרִיקָה צֶל עוֹבֵר. נֶעְלָם.
הַמִּלֵּת צָעְדִיו לְבִדָּה עוֹד הוֹלֶקֶת.
אֵל תִּשְׁכַּח, אֵל תִּשְׁכַּח נָא, עֹפֶר הָעוֹלָם,
אֶת רִגְלֵי הָאָדָם שֶׁדָּרְכוּ עָלֶיהָ.

הַלִּילָה הַזֶּה.
מְתִיחוֹת הַקִּירוֹת הָאֵלֶּה.
קוֹל נְעוֹר וְשׂוֹאֵל. קוֹל מְשִׁיב וּמְהַסֶּה.
לְטִיפָה מוֹזְרָה. אוֹר חֵיוֹן מְעֻשָּׂה.
חַיִּיו וּמוֹתוֹ
שֶׁל נֶר הַחֶלֶב.

אֲזַ יֵרַח מְלָבִישׁ מַסְכוֹת שְׁעוֹה
עַל חִלּוֹן, עַל עֵינִים קְרוֹת, עַל נוֹפִים,
עַל הַשּׁוֹק הָעוֹמֵד מֵאֲבֵן בְּשֶׁבֶץ,
בְּיָדֵי גֶלֶם שְׁלוּחוֹת שֶׁל קְרוֹנוֹת וּמְנוּפִים.

שִׁיר עַל דְּבַר פָּנֶיךָ

בָּאִין רוֹאֶה אוֹתְךָ, רַעִי, פָּנֶיךָ מִתְחִילִים לְגוֹעַ
לְבָלִי הַצִּיל,
לְבָלִי עֲצֹר,
שְׁלוּחֵי סֶנְטֵר כְּדָב הַקֵּטֵב,
הֵם גּוֹנְעִים.
אֶתְּה מְשַׁכֵּיב אוֹתָם עַל כָּר,
אוֹ צֶפֶר אֶתְּה לְאֶרֶץ כְּתֵל,
אוֹ מְצִיגִם בְּלֵב חִלּוֹן גְּבֵה,
אֶל מוֹל אֲוִיר הַכּוֹכָבִים.

מְשַׁקֵּט וְזָגוּגִית שְׁבִירִים לִילוֹת סִינַן.
הַרְחוֹב כְּמוֹ מְשַׁקֶּפֶת כְּחִלְחֵלָה פְּקוּיָם.
עַל פָּנֵי הָעִיר תְּלִוֵי יֵרַח מֵאֲבֵן –
עוֹלָם שָׁאִין בּוֹ צִלִּיל וְאִין בּוֹ רוּחַ.

И мосты, как чреду колыбелей, качала.

Через площадь пустую тень прошла без следа,
Только отзвук шагов её бродит украдкой.
Пыль земная, запомни навек, навсегда
Сохрани человеческих ног отпечатки!

Эта ночь.
Этих стен напряжённость.
И спросонья вопрос. И ответ: "Помолчи!"
Эта странная ласка, смешок утомлённый.
Жизнь и смерть
Этой сальной свечи.

Месяц маску из воска на окна надел,
На застывший, холодный их взгляд,
На базар, что, как в инсульте, оцепенел,
Средь фургонов пустых и железных оград.

Песня о твоём лице

Когда тебя никто не видит,
Начинает
Лицо мертветь.
На скулах пряди мёртвы, белы,
Как медведь.
Их на подушке расправляешь;
Идёшь - несёшь, припав к стене;
На воздух звёзд их выставляешь,
Как в раме, друг мой, на окне.

От тишины стеклянной в мае ночь хрупка,
А улица – бинокля глаз голубоватый.
Луна, окаменев, свет льёт сквозь облака.
Мир замер – ветер, звук исчезли без возврата.

Полночи тишина над площадью встаёт,
И башен головокружение замирает.
Смирись пред холодом касания её,
Пред нею, друг мой, всякий шум смолкает.

Твое лицо дрожит и умерло в окне,
Как образ родины, что может позабыться.
Ведь маска лунная блуждания во сне,
Дорог пустых и на него ложится.

И хоть растерянность в зрачках твоих видна,
А в складках рта страх полон боли, странен,
Твое лицо сияет грозно, как луна,
Как Божий мир, одетый в бледный камень.

По ту сторону мелодии

Ушёл в переулок дед со скрипкой и с внуком.
Говори, говори же! Ночь не слышит нас даже.
С твоими камнями я рос, был им другом,
Я знал, что они всё, как исповедь, скажут.

На ресницах у мира эти камни – слезой.
Платочек из шёлка их разве осушит?
И над каждой дрожащей над ними строфой
Орлом безмолвие кру'жит.

Иногда пробудишься среди ночи от сна,
То ли умно, то ли глупо - усмехнёшься легонько...
Наблюдают за нами матерей седина,
Молчанье комнат, где нет ребёнка.

Мы вернёмся к дорогам, оставленным нами,
И восстанут, неся облака и напев,
И возьмут нас с собой, нежно глядя руками,

עוד דומית חצות נצבת בכפר,
שוקטת בסחרחרת מגדליה.
הכן והפנע למגע הקר,
אין המלה, רעי, שלא תדם אליה.

פניך רעדו ומתו בחלון,
כמו למול מולדת משתכחת,
כי מסכה סהורה של רחק בחלום,
של דרך ערירית, גם עליהם הנחה.

ובעוד באישוניך תמהונות בזהים
והיראה בקצות הפה כואבת,
הוארת עד אימה בצלם אלהים,
בצלם עולמותיו חורי האבן.

מעבר למנגינה

בסמטה, עם כנור, נעלמו סב ונכד.
שוב הלילה נסגר. הה, דבר, דבר נא!
אני שגדלתי עם כל אבניך,
ידעתי – גם הן כוידוי תשברנה.

אבנים כדמעות בריסי העולם.
איה אצא למחותן במטפחת משי?
על אחרון השירים הרועד למולן
חגה הדממה כנשר.

יש נפקח מן הלילה עינים תמהות,
נחירי אט-לאט מתבוננות ואולת.
אל חיינו נשקפת שיבת אמהות,
דומית חדרים אשר אין בהם ילד.

יש נצא לדרכים החורות שזנחנו,
שתזקפנה קומה בנגון וענן,
ותלכנה גבהות, רפות-לח תלכנה,

На широкой груди укачав и пригрев.

הלך והנע אותנו בחיקו - -

Продолжай! Расскажи,
Как колодцы свежи',
Лес осенний пылает, весь разряжен и ал,
Но без друга, без слов
Пашет поле своё
Нашей боли комочек, пристыжен и мал.

הלך ודבר
שמלאה הבאר,
שהיער בוער באדרות המלכות,
אך בודד וחרש
את שדהו חורש
כאבנו הנכלם והפעוט.

Нет спасенья ему, нет за ним никого,
Над его колыбелями траура тень.
Одинокий, как старшие братья его –
Конец, сердце и осени день.

כי אין לו משיח ואין לו דגלים
ודממות בלבוש אבל שומרות ערשותיו.
הוא שוכן לבדד כאחיו הגדולים,
הסוף והלב והסתו.

Он в лучах материнских прощений притих,
То ли умно, то ли глупо стыдлив перед нами.
На порогах широких, ненасытных, чужих
Мы улыбку его затоптали ногами.

הוא זורח כאור בסליחת אמהות,
בשתיקה בישנית של תבונות ואולת –
על שפתי מפתנים רחבות וצמאות
בת-צחוקו ברגלינו נסקלת.

М е с я ц

י ר ח

В ущербном месяце таится возрождение.
Без птиц сокрыт в себе
И чужд небес покров,
И в месяца лучах спит город-наважденье,
Весь погружён в стенание сверчков.

גם למראה נושן יש רגע של הלדת.
שמים בלי צפור
זרים ומבצרים.
בלילה הסהור מול חלונך עומדת
עיר טבולה בבכי הצרצרים.

Взгляни в окно : ждёт путника дорога,
На кипариса штык
Там серп надет.
Да явь ли все они, - хочу спросить я Бога, -
И можно ль шёпотом им передать привет ?

ובראותך כי דרך עוד צופה אל הלך
והירח
על כידון הברוש
אתה אומר – אלי, העוד ישנם כל אלה?
העוד מתר בלחש בשלומם לדרש ?

Из тьмы озёр вода за нами наблюдает,
В серёжках красных

מאגמיהם המים נבטים אלינו.
שוקט העץ

Дерева овал.
Дай, Боже, век прожить, печаль осознавая
И мощь всего, что Ты шутя создал.

Древняя осень

В разметающейся гриве с просторных полей,
Из тёмных озёр, дрожью тронутых рек,
В тигриных закатах
Идёт вдоль аллей
Осень старая в громе телег.

И дома, как коровы сбиваясь в стада,
Провожают глазами неспешно и судят.
Осень с шумом пути открывает всегда.
Потому-то и любят её города,
Потому-то и девушки любят.

Пульсом вен её мощным полон города слух.
Перед бурей листва на земле задрожала,
И молчанье, как тело, испутившее дух,
С тобой вместе, душа, содрогнулось и пало.

О душа моя! Схлынула кровь с губ твоих,
Раздробить твои пальцы конвульсия хочет,
Одурманил тебя пар потоков чужих.
Птицы голосом хриплым пророчат.
Для лица маску ты –

ветвь цветную взяла

И за радугой этой лик свой скрыла, скорбя.
Это ветер гудел, это осень была.
Она сад ярко красный зажгла для тебя,
Показать: ты бедна – ни двора, ни кола.
Это осень была!
Вся в дыханье горячем

בָּאֶדָם עֲגִילִים.
לְעַד לֹא תַעֲקֹר מִמֶּנִּי, אֱלֹהֵינוּ,
תּוֹגַת צַעֲצוּעֶיךָ הַגְּדוֹלִים.

סְתוֹ עֵתִיק

עֲלֶה, עֲבוֹת רֹאשׁ, מִשְׁדּוֹת אַחֲרִים,
מִחֲשַׁכַּת הָאָגָם הַמִּסְעִיר אֶת רִיסָיו,
עִם קְרוֹנוֹת הַמַּסַּע,
עִם שְׁקִיעֵת נְמָרִים,
הוּא עֹבֵר בְּרַחוּבֵינוּ הַסֶּב.

וְעֵינֵי הַבָּתִּים, כְּעֵינֵי הַפְּרוֹת,
סָבְבוּ לֹאטָן וְלוֹהוּ,
כִּי לְשֹׁאוֹן מַסַּעוֹ הַדְּרָכִים פְּעוּרוֹת,
כִּי עַל כֵּן אֶהְבֹּהוּ עָרִים אֲפֹרוֹת
וְעַל כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְבֹּהוּ.

רַק לְהֵלֶם וְרִידֶיהָ עִירִי אֲזִ שְׁמַעָה,
אֶל הַסַּעַר הַבָּא רֶטֶטָה הַשְּׁלֶכֶת,
וְהַשְׁקֵט הָרֵם כִּי צִיאַת נִשְׁמָה
הַתַּחֲלִחַל וַיִּמּוֹט, גּוֹפְתִי הַמְּבָרְכֶת...

- - הַשְּׁבוּיָה! מִשְׁפָּתֶיךָ לֹאטָן נֶס הַדָּם.
הַעֲוִית הַתְּרַפָּקָה לְשִׁבְרֵי אֶצְבָּעֶיךָ,
יְאֻרוֹת נִשְׁכָּחִים סִמְמוֹי בָּאֶדָם
וְעוֹפּוֹת קְרוּעֵי קוֹל,
שׁוֹתֵתִי אוֹר וְמִים,
הַשְּׁבִיעוּךָ בְּעֵנָי אֶת פְּנִיךָ כִּסְתָה
מִסַּכַּת הַצְּבָעִים שֶׁל הַשְּׁבֵט בִּיעֵר,
וְהִיתָ זֶה הָרוּחַ, הִיָּה זֶה הַסֶּתִי,
זֶה גִּנָּה הָאֶדָם שֶׁהִצִּית לָךְ וַיִּרָא
אֶת עֵנֶיךָ הַגְּדוֹל בְּעוֹלָם וּבְתֵיבָו.
וְהִיָּה זֶה הַסֶּתִי,
בְּדִלְקוֹת הַפָּרִי,

Чёрных стад и в пред ними идущих громах,
В грозном свисте бичей их, в просторе гудящем,
В винодельнях с вином молодым на губах...
Это осень была!
И над миром дрожащим,
Там, где буря все двери и шторы шатает,
Вспышка молнии злато простынь растрясла,
С неба родины дальней
Тучи сгоняя.

Лишь деревья аллеи под шелест дождя
Мерным шагом прошли, как цепочка слепых.
Но на праздник зовёт тебя песня твоя
В ярких перьях, в перстнях дорогих.

Ведь и нам старый месяц неведомо где
В потаённом колодце
Пылает в воде.

Ведь не знали ночей мы, под сводом широт
Ожидающих стука в железо ворот.

Не от наших шагов войско их задрожит,
в царстве горьких обид мрачно стоя в горах.
Воздух их непреклонен, недвижно висит,
свою песнь не пытается в гармонии мехах.
Под железным запором миры без конца!
И слезами невест не склонить их на милость.
Мы не с ними зазвали под вечер слепца спеть
нам старую песнь, что, как мы, износилась.
Плач свой матери скрыли не в них; одинок,
он на страже стоял, там оставленный ночью,
И качали его на коленях своих, как младенца,
стараясь унять, заморочить.
Не они долгожданное благословенье хлебом
горьким и сладким слышали от нас,

בראמי רעמיו הפוסעים בראש,
בשריקת השוטאים, במרחב הפרא,
בשפתי היקבים השחורות מתירוש –
והיה זה הסתו!
על תבל מפרפרת
אחוזת חלחלה של תריסים ודלתים,
הברקים נערו את סדיני הזהב
ונסעו עננים
מארצות מולדותיה.

וחצתה באבכי המלות, קצובת צעד,
רק שדרת אילנות כשורת הסומים.
את ראית את שירך הקורא לה לציד,
הלוחט בנוצות ונזמים!

כי גם לנו, גם לנו אי שם עוד בווער
ירח עתיק
בסתרה של באר.

כי לילות לא-ידענו, קמורי מרחקים,
לדפיקה בברזל-שערם מחכים.

לא קולנו זרק להרעיד את חילם, הקוֹדֵר על גבולו במלכות
נפחית.
אִוִּירָם הִחֲזַק לא כרע מעולם, לא ענה את שיריו בין כתלי
מפוחית.
מִרְחָבִי נְחוּשָׁה! עולמות על מסגרי לא, לא הם נתעגלו
בדמעות כלותינו.
לא אתם הסבנו בערב עור, לנגן את השיר שבלה
בבלותינו.
לא בהם נעלו אמהות את בכין, המצא ערירי באשמרת
השחר
ומנע על ברכן כעולל האחרון, שאומרים לו מלים ושמות
ללא שחר.
לא אותם בשני עצבוננו קדשנו בלחם המר והטוב,
לא אתם

И не им угрожала забвением, ты, душа —
 воплощение крови и глаз.
На их слабый призыв вдруг проснулась в тебе,
 словно страх, отозвалась флейта в ответ,
Но не в них твои ночи с потухшей свечой
 окружили тебя, возлюбили, как свет.
Когда буря, взъерошивши гриву, смеясь,
 благовоний тебе протянула флакон,
Содрогнувшись, отпрянула ты от неё, будто
 вспомнила битву из прошлых времён.
Этот мир, что вино своё прежде давил,
 хочет немощь твою по садам разбросать,
Эти бледные руки твои (и мои!)
 моё горло пытаются пальцами сжать.

Я увижу тебя – в полусне, веки красны
В белизне непомерной больничных подушек.
Распростёршись, молить тебя буду напрасно –
Углубится молчанье, и прощенья не дашь мне.
Не прервётся молчанье, лишь поднимется грудь
Всю воздушную гору в вдох последний вместить,
И туманная плёнка растечётся, как ртуть,
По глазам, что давно уже были пусты.
Небо двинется с топотом стад облаков,
И лягушки затянут
Песнь свою из прудов (ты любила её).
Осень в дом твой придёт

בְּבִדְיוֹת וּבְלֵנִי אֵימַתְּ, גּוֹפְתִי, גּוֹפְתִי הַבְּנוּיָה מֵעֵינַיִם
וְדָם.
לֹא בָהֶם לִילוֹתֶיךָ שְׁבוּרֵי הַמְּנוּרָה הַצִּיפּוֹן כְּמוֹ יָם, אֶהְבוּךָ
כְּמוֹ אוֹר,
וּמְדוּעַ, מְדוּעַ לְרַמֵּז מִשָּׁם, הַחֲלִיל הָעוֹנָה בָּךְ, כִּפְחָד
נְעוּר
וְעַת סֶעַר צוֹחֵק בַּעֲבָרוֹ פְּרוּעַ רֹאשׁ, אֶת תִּבְתּ הַבְּשָׁמִים,
אֶל פְּנֵיךָ מוֹשִׁיט,
אֶת סוֹמֶרֶת אֱלֹוֹ וְקִשּׁוֹתֶת חֲלָחֵלָה, כָּאֵל זָכָר אֶפֶל, כָּאֵל קָרֵב
מִבְּרֹאשִׁית,
וְעוֹלָם שֶׁדֶרֶךְ אֶת יֵינֶךָ הַכָּבֵד וְחֲלִיךָ הוּא נָשָׂא מִתְּפִלָּשׁ
בַּגָּנִים
וְיִדְיָךְ – יָדִי – בִּשְׁעַר הַכָּחַל, בְּנִקְמַת הַקּוֹפִים, מִטְּפָסוֹת
אֵל גְּרוֹנִי,

עַתָּה אֶרְאֶה מְתוּחָה, אֲדַמַּת עֶפְעָפִים,
בְּלִבְנֵם הָעֵמֶק שֶׁל כָּרִי הַחֲלִי,
מִזֶּה תַּחֲנֹת וְדוּיִי, הַנוֹפֶלֶת אֲפִים,
שְׁתִּיקְתָּךְ תִּשְׁתַּרְיִן, שְׁתִּיקְתָּךְ לֹא תִמְחַל לִי,
שְׁתִּיקְתָּךְ לֹא תִדַּם. רַק יְרוּם הַחֲזָה
לְהַפֵּךְ הַר אֲוִיר לְאַחֲרִית נְשִׁימָה,
רַק תְּבַלֵּל הַזְּגוּגִית לְאֵטוֹ יִכְסֶּה
אֶת עֵינֶיךָ – עֵינִי – שֶׁהָיוּ לְשִׁמְמָה.
הַשְּׂמִים יִסְעוּ, רַבִּי שֶׁעַט וְעָב,
צִפְרִדְעִים יִזְמְרוּ
כְּאִשֶּׁר אֶהְבֶּתָּ.
וְיִהְיֶה אַז הַסֵּתוֹ בְּבֵיתְךָ הַגָּדוֹל,

Во вселенских тяжёлых ночах:
Пастырь бури-во-сне там козлёнка несёт
Меж кустами в зарницах и рекою в парах.
И, древнее вина, будет осень для нас
В ставни окон стучать погремушкой оков,
И за глазом погасит деревня забытая глаз...

И во всю мощь задуют
ветра.

Железная скрипка

1

Ты, вечер, погасил навек деревьев свет,
Устам и кубку дал серебряные блёстки.
Как с рукояткой лезвие, с тобой я слит,
К тебе вернусь я, как дорога к перекрёстку.

Луна себя колодцам рада раздарить,
С урчанием закаты города' глотают.
Мой мир! С тобою можно век прожить,
Кто ты не ведая и что ты есть не зная.

Не зная голоса, не зная цвета глаз,
Не кланяясь, как принято, при встрече.
Соседом скромным в коридорах всякий раз
Идёт из сада ветер утром и под вечер.

Честь времени, что в жарких кузницах поёт!
В нём наши песни все стареют и немеют.
Ты, Бог, металлов сердце знаешь: и оно
Не устоит пред музыкой твоею.

Хотя исчезло колдовство дорóг

בְּלִילוֹת הָעוֹלָם הַכְּבֵדִים,
וְרוּעָה חֲלוּם-סַעַר יִשָּׂא אֶת גִּדְיוֹ,
בֵּין הָעֵץ בְּבֶרֶק וְהִיאֹר בְּאֲדִים.
וְיִהְיֶה אַז הַסֵּתוֹ הָעֵתִיק לָךְ מִיָּו,
הַמִּכָּה בְּתַרְסִים אֶת קִרְעֵי אֲזָקִיו,
וְהַכֹּפֵר הָאֲבֹד בּוֹ יִכְבֶּה עֵין-עֵין...

וְהָרוּחַ תִּנָּשֵׁב –
חֲזָקָה.

כְּנוֹר הַבְּרָקָל

א

הָעֶרֶב הַמִּכְכָּה לִנְצַח אֶת עֲצִיו,
הָעֶרֶב הַמְכֻסֵּף שְׁפָתַיִם וְגִבִּיעַ,
אֲנִי כְּפוֹת בְּךָ כְּלֶהֱב בְּנוֹצָב,
אֲנִי אֵלֶיךָ שֵׁב כְּדֶרֶךְ אֶל אֲבִיָּה.

יָרַח לְבִאֲרוֹת פֹּרֶס כְּכֹר מִפְתּוֹ.
אֶת הָעָרִים שְׁקִיעוֹת בְּנִהִימָתָן הִגְמִיעוּ.
עוֹלָם שְׁלִי, עוֹלָם, אֶפְשָׁר לְדוֹר אֶתּוֹ
שָׁנִים כְּשָׁנוֹת חַיִּים, בְּלִי דַעַת מֶה וְמִי הוּא.

בְּלִי דַעַת מֶה קוֹלוֹ, מֶה צָבַע לְעֵינָיו
מִבְּלִי הַחֲלִיף שְׁלוֹם עַל מַדְרָגוֹת הַבֵּית.
בְּפִרוֹזְדוֹרִים צָרִים, כְּמוֹ שֶׁכֵּן עָנוּ,
רוּחוֹת גָּנוּ עָבְרוּ עִם בֶּקֶר וְעֶרְבִים.

אֲמַרְנוּ גַּא הַזְּמַן, הַשָּׁר בַּמִּפְחוֹת,
שִׁירֵינוּ הַיְּשָׁנִים לֹא בּוֹ יִרְחִיקוּ לָקֵת - -
אֵלֵי, אֶתָּה הַבֵּן לְלֵב הַמִּתְכּוֹת,
רְאִי, הֲלֹא גַם הוּא נִשְׁכָּר אֶל חֲלִילֶיךָ.

כִּי אִם דְּרָכִים רַבּוֹת שְׁפָלוּ אֶת כְּשׁוֹפָן

А лики паровозов жаром опалённые,
Вдруг поезд иногда, как заяц, наутёк
Проносится в лесах, ветрами опьянённый.

Или ночь летняя падёт росой вдруг
На тяжкие машины в бледном свете лунном...
Железо на старинной скрипке, друг,
Ещё умеет на лету водить по струнам.

2

Весь Божий мир погружен в тёплый пар ночной.
В дыхании небес, что темнотою скрыты
За окнами, давно забывшими смех свой,
Покой воды и звёзд моим глазам открыл Ты.

Но вновь оставишь нас, растерянных сирот,
И не для нас Твой сад листвою замашет.
Лишь вечер иногда, хромая, вдруг пройдёт,
Стуча в свой барабан в предместьях наших.

... И от листов письма, затей не по уму,
От скудной трапезы без слов благословенья
Вдруг кто-то близоруко всмотрится во тьму,
Как истощённый лев на запах дуновенья.

В час одинокой скорби помоги ему,
Прости поспешные и мелкие деянья.
Когда Ты дашь весну лесам и тростнику,
И сердцу бедному его дай одеянье.

Мой путь к Тебе открыт. Душой спокоен я.
Пусть топчет этот путь сейчас толпа прохожих –
В час старости моей найдёшь всегда меня
Готовым агнцем стать в твоих стадах, о Боже!

ומדלקות בליל פני קטרים יאורו,
הן יש וגם רכבת רצה קשפן
כסחרחרה מרום ומיער ארן.

הן יש וליל הקיץ בטלליו מחליק
על מכוניות כבדות אשר זקנו בסהר - -
גם לברזל, אחי, עוד יש כנור עתיק,
גם הברזל יודע עוד נגן ונסע.

ב

עולם האלהים, בהבל לילה חם,
מול נשימת שמיך הקרבים למטה,
מול חלונות אשר אבדו את חיוכם,
שלות כוכב ומים לעיני למדת.

ותעזבנו שוב, בלי דעת קרא וכתב,
ושוב גנך סער ולא בעבורנו,
רק פעמים יבא הערב עם התף
צלע ותופף בפרורנו - -

- - ומדפי מכתב, מחשבנות רעים,
מפת-ערבית נוגה שלא ברכוה,
ישא פתאם אי-מי עיניו קצרות-ראי,
כמו אריה רצוץ לרים רוח.

סעד את עצבוננו הדל והעזוב,
רחם את מעשיו שרבו וקטנו.
בצוותך אביב לחרש ולסוף,
גם ללבבו הלבישה נא פתנת.

אני שלו. דרכי אליך נפתחה,
אם גם אורחת זרים עדן בה דורכת.
מדי תבא, זקני, תמצא את נכדך
נכון להיות לשה בעדריך.

Странный стих

Засвечу и опять загашу лампаду,
На жизнь и на смерть свой оставлю напев.
Слова не заплачут – бояться не надо,
В крепкой клетке из рифм слова заперев.

Он твой голос хранил и шагов отголоски,
Колыбельку пустую легонько качал
И, как в прежние дни, он рассказом неброским
Печаль окон и рук твоих, мать, освещал.

Обнажённым он видел город наш пред зарёю,
По больницам ходил со свечою своей,
Улыбаясь, он гладил камни улиц рукою
И в большие глаза целовал лошадей.

Милосерден, силён он всегда появлялся
И склонялся смиренно пред печалью любой.
И желал лишь, чтоб ритм его строк воплощался
Как металл беспощадный, как марш боевой.

... Я ресниц его медь
Подниму клещами,
Но напрасно просить: закричи, будь слабей!
Он негромок, красив,
Слёз не льёт он ручьями,
Он меня и прямей и сильнее.

Да, сильнее меня! Он с поблекшим щитом
Без надежд
Предо мною снова.
От него добивались
Признанья кнутом,

השיר הזר

אחיה המנורה ושנית אכבנה.
לחיינו ומותו את הזמר אשאיר.
המלים חזקות. בכלובן לא תבכינה.
הדוקים, הדוקים חרוזי השיר.

הוא שמע את קולו. הוא שמר צעדי.
עריסה שוממה לך הניע, האם.
והאיר את עצבות חלונך וידי.
וקרא לך ספור כבימינו ההם.

הוא ראה את העיר עירומה לפנות שחר.
הוא עבר עם נרו בבתי החולים
ולטף בבת-צחוק רחובות שגשגו
ונשק את עיני סוסייהם הגדולים.

כי רחום ורב-לח הגיע עד הנה,
כרע לכל עצב, בקש – הכה!
אה בעת שורותיו ככתבן תנגנה,
בזרות המתכת, בקצב הגא - -

- - את נחשת ריסיו
בצבת ארימה,
אעננו לשוא: השבר וזעק!
הוא שקט ויפה.
דמעותיו בוכות פנימה.
הוא ממני ישר וחזק.

הוא ממני חזק! מגניו הדלים
עד יאוש
לפני יקומו.
בצינוק משפתי
נעקרו ודוים,

Мать, но он о тебе
Не сказал ни слова...

Ты прости отрешённость слов, сложившихся в строки,
Холод рифмы прозрачной прости до поры
И обиду любви, столь простой и жестокой,
Что её я одел в плащ из звонкой игры.

Я хотел, чтобы вырос умён и высок он,
По протоптанной тропке бродил с ним не раз
От стены до стены, от стола и до окон
Меж картин и до боли натруженных глаз.

Не считай его чуждым... Так просто в ночи
Пробудить
Его сердце к мольбе.
Ты ведь знаешь, читая его у свечи:
Все буквы – улыбки тебе.

Аллеи под дождём

Дождями и светом мой город причёсан.
Красивый и скромный. Возьму-ка я дочь, -
Пройдёмся, задавшись весёлым вопросом :
А что тут повторно родилось за ночь ?

Смотри-ка, стекло! Имя – звонче любого.
Попробуй сквозь лёд его мыслей пройти!
На грани его, как души на пороге,
Расходятся шума и света пути.

А это – железо. И раб, и владыка,
Куёт оно дни и несёт их ярмо.
Вот камень, дочурка, он брат наш навеки,
Поскольку вовеки не плакать ему.

אך עליך, האם,
לא ספר מאומה - -

רק מלים נכריות את קוראך כאגרת.
לו סלחי לי על קר החרוז הצלול.
על עלבון אהבה כה פשוטה ואכזרת
שהלבשתי לה כתנת משחק וצלצול.

זה השיר, אל בינה נשאתיו ואל גדל,
בנתיבת הנדודים הישנה,
משלחן אל חלון ומכתל אל כתל,
בין תמונות ועינים קלות לשנה.

אל תראיהו כזר... הה, מה קל לעורר
את לבו
השואל – איך!
הן ידעת – כי תשבי לקראו לאור נר,
כל אות בו אליך תחיה.

שדרות בגשם

באור ובגשם העיר מסרקת.
היפה באמת – היא תמיד בישנית.
אלך נא היום, עם בתי הצוחקת,
בין כל הדברים שנולדו שנית.

הנה הזגוגית – שמה צלול משמותינו
ומי בקפאון הרהורה יעבור !
על קו מפתנה, כעל סף נשמתנו,
הרעש נפרד מן האור.

הנה הברזל, האליל והעבד,
נפח הימים הנושא בעלם.
הנה, בת שלי, אחותנו האבן,
הזו שאיננה בוכה לעולם.

В дни наши вода и огонь – это сила.
Вид слева, вид справа – и мы в воротах :
Два дня, как река, ночь собой разделила,
На двух берегах её страны в огнях.

Похоже, сегодня дойдём ненароком
До крайнего дома на долгом пути.
За домом тем небо стоит одиноко,
И мяч ему в ноги малыш запустил.

Дождями и светом промыта аллея –
Шуми же листвою, зеленой!
Мой Бог, посмотри, как мы с дочкой гуляем
По главной дороге твоей.

Все улицы в яркий убор нарядились,
Железо и камень блестят, как стекло.
Они не из тех, кто забудет про милость
Любовью наполненных слов.

Старый дом и голуби

Резьба на дверях и карнизах кругом,
От зеркала плёнки слой тусклый отстал.
К закату идут твои дни. Стар ты, дом,
Как стар твой пергамент и стар твой металл.

Уж сколько раз лето скрывало забор,
И сколько раз менял наряд он осенний!
Колодец твой с кем говорит до сих пор?
На сколько часы отстают поколений?

Дом каменный спящий...
В косматом саду

גָּבְהוּ בְּיָמֵינוּ הָאֵשׁ וְהַמַּיִם.
אֲנַחְנוּ עוֹבְרִים בְּשַׁעְרִים וּמִרְאוֹת,
נִדְמָה – גַּם הַלַּיְלָה הוּא נָהַר הַיּוֹמִים,
אֲשֶׁר עַל חוֹפֵי אֲרָצוֹת מוֹאֲרוֹת.

נִדְמָה – גַּם אֲנַחְנוּ הַבֶּקֶר נִגִּיעַ
אֶל בֵּית אַחֲרוֹן בְּנִתִּיב הָרֶחֱב
וְשֵׁם עוֹד נֶצֶב לְבִדְד הָרָקִיעַ
וְיֵלֵד מִשְׁלִיךְ כְּדוּרוֹ לְרִגְלָיו.

בְּאוֹר וּמִטֶּר הַשְּׁדֵרָה מְסֻרָת.
דְּבָרִי, יְרוּקָה, רַעֲשִׁי!
רְאִי, אֱלֹהִי, עִם בֵּיתִי הַצּוֹחֶקֶת
אֲנִי מְטִיל בְּרַחוּבָהּ הָרָאשִׁי.

עִירִי הַפְּרוּמָה שֶׁמְלֵתָה מְרֻכָּסֶת.
חִיּוֹךְ הַבְּרָזֵל וְהָאֶבֶן עוֹד נֶשֶׁט.
הִלְלוּ אֵינָם שׁוֹכְחִים אֶת הַחֶסֶד
שֶׁל מֶלֶת אֶהְבָּה אַחַת.

בית ישן ויונים

לֶךְ פְּתוּחִי מִשְׁקוּפִים וְכַרְכָּב.
צְפוּי הַמִּרְאוֹת הַעוֹמֵם וְנִקְלָף.
הַבֵּית, יְמִיךָ בָּאִים לַעֲרֹב,
לְאוֹר זְקֻנָּתָם שֶׁל מַתְּכֶת וִקְלָף.

אִיךָ קִיץ טַפֵּס בְּסִבְכֵי הַגָּדֵר
וְכִמָּה סְתוּיִם בָּהּ תָּלוּ הָאֲדָרֶת?
בְּכִמָּה דוֹרוֹת שְׁעוֹנָךְ מִפְּגָר?
עִם מִי עוֹד הַבָּאֵר מִדְּבָרֶת?

בֵּית אֶבֶן רוֹדֵם.
בְּגִנְךָ הַשְּׁעִיר

Стада облаков всё толпятся несметно.
Небесные пастыри в синей шерсти'
Над городом чинно идут
И тысяchefлейтно
Тебе салютуют,
Как другу, в пути.

А знаешь ли ты, сколько сотен –
С чего бы?! –
Стай голубиных заполнили трубы
И арки твоих подворотен?

До самой ночи

Не повозки гружёные тронулись в путь,
И не песнь их глухая загудела в тиши –
Это движется время, пройдёт – не вернуть!
Драгоценно и хрупко. Не надо спешить!

Ведь когда ещё сможем пойти по следам
Улиц, в тень ускользающих с ловкостью зверя,
Громовой тишины, их встречающей там,
Неба, близкого так, что нам трудно поверить.

И когда ещё шёпот услышим мы тот,
Что сердца согревает, вселяет покой:
Это улица, в зеркало глядя, поёт,
Провода заплетая косой.

Это тусклый свет осени в окнах притих,
И, как спирта огонь, воздух сказочно синий,
Это – ты, проходящий меж статуй немых,
Как они, опьянён тишиною и силой.

Когда холод полей нас с тобою наполнит,
Стража ночная

תִּישִׁי עֲנִיִּים הַתְּחַכְּכוֹ לְשִׁבְעָם.
רוּעֵי הַשָּׁמַיִם כְּחֹלִי הַפָּרוֹה,
בְּעֶבְרָם אֶת הָעִיר,
לָךְ מִצְהִילִים
מִקְהֵלוֹת חֲלִילִים
כָּאֵל הָרֹגֵבָעָה.

הַיּוֹדֵעַ אֶתָּה, הַזֵּקֵן,
מִדּוּעַ
הַיּוֹם הַיּוֹנִים מְמַלְאוֹת בְּעִבוּעַ
אֶת כָּל קִמְרוֹנֶיךָ נוֹשְׂאֵי הַקּוֹן?

עד הלילה

לא קרוֹנוֹת הַמִּטְעָן אֶל הַדֶּרֶךְ שָׁבִים.
לא שִׁירָם הָעָמוּם עַל פְּנִינוֹ הַנֶּשֶׁט.
כֹּה נוֹסֵעַ הַזֶּמֶן. הוּא יָקָר וְשָׁבִיר.
הוֹבִילוּהוּ לָאֵט. הוֹבִילוּהוּ לָאֵט.

כִּי מָתִי עוֹד נֵצַא לְרֹגֵל אֶת הָרְחוֹב,
הַחוּמָק בֵּין צִלְלֵיו כְּנֹמֵר בִּקְנִי גִמָּא,
אֶת סוּפֹת הַדִּמְמָה שֶׁעֲמָדָה לְבָרְכוֹ,
אֶת שָׁמִיו הַקְרוֹבִים עַד אֵין אִמּוֹן.

כִּי מָתִי עוֹד נֵצַא בְּלִבְבוֹת מוֹאֲרִים
אֶל הַלַּחֲשׁ הָרֹב, הַמִּפְּיִס – לָךְ וְשִׁמְעָה:
זֶה שִׁירָה הַיֵּשֶׁן שֶׁל הָעִיר מוֹל הָרָאִי,
בְּקִלְעָה אֶת צִמּוֹת הַחֲשָׁמַל.

זֶה הַסֵּתִי הָעוֹמֵם בְּקְרוֹנוֹת וְסִלִּים,
זֶה אֲוִיר אֲגָדִי כְּשֶׁלֶהֶבֶת הַכֹּהֵל,
זֶה אֶתָּה, הָעוֹבֵר בֵּין דְּבָרִים וּפְסָלִים
וּמִרְעַל עֲמָהֶם בְּשִׁלּוֹה וּבִכְחָ.

עַד שֶׁקוֹר הַשְּׂדוֹת הַגְּדוֹלִים יִמְלֵאנוּ
וְשַׁעַר יִסֹּב

Пост в воротах займёт,
На ступени дворца вдруг опустится полночь
И факелом весь осветит небосвод.

ובמשמר חרבות
הלילה ירד עם לפיד למולנו,
מעל מדרגות ההיכל החרבות.

Первая улыбка

Не призывай меня с отчаянной мольбой.
Душа моя всегда к тебе летит,
Со всех дорог на твой порог приду.
Не нужно звать, не нужно много слов.
Мой путь тяжёл и нищ.
Где б ни был я, душа моя всегда к тебе летит.

Всё в мире стихнет, всё пройдёт,
но ты всегда есть ты, и ночь ещё жива.
Гудящею толпой, сжав кулаки, у края сердца
собралось так много дум...
И ночь ещё жива. Леса её шумят.
И дышит тьма, из тысяч труб дымит.
Как рёв в зверинце, нарастает шум.

И, если в одиночестве глаза твои печалью осенят
бессонницы круги,
И, если имя звонкое твоё трёхструнное в пыли
не сможет зазвучать,
Пусть знает тишина, убийца слёз, пусть знает
неизбывная твоя печаль,
Что возвращаются всегда, всегда к тебе
из города, где всё воюет и дымит,
Чтобы ещё хоть раз тебя обнять.

Конца мгновенья велики!
Гаси свечу скорей, свет молит утомлённый.
Молчи, молчи ещё! Я воздухом дышу
невиданных высот и всё плывёт кругом.

חינה ראשון

אל תקראי לי בשבועה נואשת, אל תקראי לי במלים רבות.
אני שנית אליך נאסף, עולה אל מפתנה מכל דרכי.
והמסע יגע ואביון. אל תקראי לי במלים רבות.

הכל, הכל נרגע ומתפורר, אף את עודך ועוד הלילה חי.
בתור הומה, באגרופים שלוחים, על סף הלב עומדים הרבה
הרבה דברים - -
ועוד הלילה חי. שוצפים יערותיו. החשך מעשן בכל הארבות.
פוחת המלות כביברים.

אם נשארו עיניך לבדן, באבל עגולים של נדודי שנה,
אם שמך המתרוגן בשלשית מיתריו נותר עמוס אבק, סגור, ולא גגן -
אמרי לדומיה רוצחת הדמעות, אמרי לתוגתך הזו הנושנה,
כי אליהן חוזרים, תמיד חוזרים ריקם, מאבוקות, מעיר לוחמת, עשנה,
לוי פעם, לוי עוד פעם לחבקן.

גדולים, גדולים רגעי הסוף. כבי את הנרות. האור זועק לנוח!
פרשי את שתיקתך. המרכבים שטים. אני נושם אויר בגבה מטרף.
את! מעולם עוד לא חיייתי בה! את ים שלי! את רים-המולדת המלוח!
רק יש וזכרונך היה עובר בי פתע, בקפיצת נמר, במעוף דלתות ורוח.
באשר מסער ושובור כנף.

Ты! Никогда в тебе ещё я не жил! Ты - море мне,
ты запах родины моей солёный!
Всегда внезапна мысль о тебе, как взмах дверей
и ветра, как прыжок пантеры напряжённый,
Как счастье бурное со сломанным крылом.

Я твёрдо знал, что ты всегда, губ бледных дрожь унять стремясь,
в тени меня ждала.

Я слышал шёпот твой, он догонял упряжки,
исчезал, скрываясь в экипажах.

Не раз в тумане праздников, один, сознание
теряя у стола,

Я знал: ты здесь, ты спряталась в углу, осталась
в темноте, со всеми не ушла,

Чтоб я застыл в руках твоих холодных.

Прошли в молчанье годы вдоль твоих окон;
давно в шкатулке серьги умерли резной.

Спокойный холод худобу всех черт лица,
как скульптор, изваял.

Когда, шатаясь, как во сне, ты шла ко мне,
а горизонт пожар завесил пеленой,

Ты, заплатив сполна, хранила для меня то,
что ценней всего: печали хлеб сухой

И свет улыбки первой – вспыхнул и пропал!

Будет день, я вернусь к тебе на порог

Будет день, я вернусь к тебе на порог,
Бледен, слаб – протяну к тебе руки,
Все слова дорогие скажу, что сберёг, -
Много слов
Я скопил в разлуке.

הלא ידעתי – את לי מחכה. בצל, ברעדת-שפתיים נשוכה.
את לחשך שמעתי מתעלף, מדביק את הסוסים, נסתר בכרכרות.
לא פעם, באדים של חג בודד מאד, בהיות ראשי גוסס על השלחן,
ראיתי – את יוצאת מן הזוית, כלם הלכו ואת נותרת בחשכה
להקפיאני בידך הקרות.

כי השנים דמומות עברו על חלונה, כי צמד עגיליך מת בתוך תבה,
כי הרזון הקר והבוטח את פניך כפסל סתת.
כי בצאתך אלי, כושלת כחלום, מול אפק המוריד מסך על השרפה,
שמרת למעני את היקר מכל, את השלום לכל, פת עצב חרבה
ואור חיוך ראשון, נצב - - ומתמוטט.

*

עוד אבוא אל ספך בשפתיים קבועות.
עוד אצניח אליך ידים.
עוד אמר לך את כל המלים הטובות,
שישנן,
שישנן עדיו.

Дом твой бедный печален в ночи без огня,
И судьбой заброшена странной
Жизнь моя, угасавшая там без тебя,
В улиц грохот и бой барабанный.

Словно луч озаришь, лишь коснёшься меня,
Позабытым виденьем пронзишь.
Меж биениями в сердце царит тишина –
Для тебя одной
Эта тишь.

Летняя ночь ¹

Тишина пространство свистом полнит.
Блеск ножа в кошачьих кроется глазах.
Ночь. Как много ночи! Небеса безмолвны.
Звёзды в пеленах.

Время шире, шире... Тысячу пробило
Сердце. Взор, как встречей, затенён росой.
На причале встал фонарь, во тьму настила
Чёрных слуг повергнув плетью золотой.

Струи ветра в томном возбужденье
Льют прохладу с губ, обняв за плечи сад.
Зла зелёный мрак. Огней и страхов тленье.
Темнотой сокрыт кипящий в пене клад.

И с голодным стоном глядя вверх на небо,
Позолотой глаз светясь до облаков,
Испаряет город клубы камня с гневом
С тёмных башен, стен и куполов.

כִּי בֵיתְךָ הָעֶנִי כֹה חֹשֶׁךְ לַעֲת לַיִל
וְעֶצוֹב בּוֹ וְדָאִי לְאֵין סוֹף.
וְחַיִּי שְׁכָרְעוּ בְּלִי הַגִּיעַ אֵלָיְךָ,
הַסִּגְרוּ לַחֲוִיצוֹת וְלַתֵּף.

אך פתאם את נוגעת כִּיד מְבַהֶיקָה.
את פולחת כְּזֶכֶר נִשְׁכָּח.
הַדְמָמָה שְׂבֵלֵב, בֵּין דְּפִיקָה לְדְפִיקָה,
הַדְמָמָה הַזֹּאת
הִיא שְׁלִיךְ.

ליל קיץ

דומיה בְּמֶרְחָבִים שוֹרָקֶת.
בהק הספִּין בְּעֵין הַחַתּוּלִים.
לִילָה. כְּמָה לִילָה! בְּשָׁמַיִם שָׁקֵט.
כּוֹכָבִים בְּחַתּוּלִים.

זמן רחב, רחב. הלב צִלְצֵל אֶלְפִים.
טל, כְּמוֹ פְּגִישָׁה, אֶת הָרִיסִים הַצְּעִיף.
בְּמִגְלֵב זָהָב פָּנֹס מִפִּיל אֶפִּים
עֲבָדִים שְׁחוּרִים לְרַחֵב הָרָצִיף.

רוח קִיץ נִשְׁטָה. עֲמוּמָה. רוֹגֶשֶׁת.
עַל כְּתָפֵי גִנִּים שְׁפָתֶיהָ נִשְׁפָּכוֹת.
רַע יִרְקָרֵק. תְּסִיסֵת אֹרוֹת וְחֹשֶׁד.
רְתִיחַת מִטְמוֹן בְּקֶצֶף הַשָּׁחַר.

הַרְחֵק לִגְבָּהּ, בְּנֵהִימָה מְרַעֶבֶת,
עִיר אֲשֶׁר עֵינֶיהָ זָהָב מְצָפוֹת,
מִתְאַדָּה בְּזַעַם, בְּתִמְרוֹת הָאֶבֶן,
שֶׁל הַמְּגַדְלִים וְהַכְּפּוֹת.

¹ Есть «канонический» перевод Леи Гольдберг. См., например,

<http://www.laidinen.ru/women.php?part=1766&letter=%C3&code=4694>

Г о л о с

Притихшую площадь торговую ночь
Заслонила стеклом закопчённым,
И ушли небеса со свечой своей прочь,
Этот город сменив
На другой, освещённый.

Речи звук на дороге пустынной затих.
Ухом ловишь ты, как откровенье,
Всё величие слов, что без слышащих их,
Без ответа остались и мненья.

Не узнать – так сильны и блестящи во тьме,
Так красивы в свободном звучанье.
Твоё сердце,
Прижатое в бегстве к стене,
Вспомнит их ледяное сиянье.

Буря прошла здесь перед рассветом ²

Базар, утихнув, встал,
Шатаясь, чуть живой,
Из перевёрнутых телег и сена ключьев.
И вновь внутри часов на башне городской
Последние
Пошли минуты ночи.
Вся улица
Дождём благоухает,
В глазах у статуи вода не высыхает,
И дышит
Дерево
Ещё в огне цветенья

קוּל

הלילה עמַעם בְּזִכּוּכִית וְעֵשֶׁן
שְׁמָמָה הַפֶּכֶר הַסּוֹחֶרֶת.
וְשָׁמַיִם הִלְכוּ עִם נֶרֶם הַיֵּשֶׁן
מִן הָעִיר הָאֲחֵת
אֶל עִיר אֲחֵרֶת.

בְּדַרְכֵים הָרִיקוֹת קוּל דְּבָר וְנָדָם
וְהִיְתָה אֲזָנְךָ הַשּׁוֹמַעַת
מָה גְדוּלוֹת הַמַּלִּים שְׁנוֹתֶיהָ לְבָדוֹן,
נְתוּקוֹת מִתְשׁוּבָה וְדַעַת - -

מָה חֲזָקוֹ, מָה הִבְהִיקוּ עַד אֵין לְהַפִּיר !
מָה יָפְתָה חִפְשָׁתָן בְּצִיּוֹת הַקָּר !
לְבַבְךָ הַנִּסְוֹג,
הַקְדוּף אֶל הַקִּיר,
אֶת נִגְהֵן הַמַּקְפִּיא יִזְכֹּר !

הַסַּעַר עָבַר פֹּה לַפְּנוֹת-בִּקְרָה

רַעוּעַ וְגוֹשֵׁשׁ
נֶרְגַע הַשּׁוּק וְקָם
מִהַפְּכַת קְרוֹנוֹת, מַעֲרָמוֹת הַשַּׁחַת.
שׁוֹב שְׁעוֹנֵי הָעִיר יִנִּיעוּ בְּחִיקָם
אֶת רִגְעֵיהֶם
הָאֲחֵרוֹנִים עַד שַׁחַר.
אֲבָל הָרְחוּב
עוֹד רִיחֵי מִגָּשִׁם
וַיִּמִּים בְּעֵינֵי אֲנִדְרָטוֹת עַל הַגָּשֶׁר
וְעַץ נוֹשֵׁם,
נוֹשֵׁם,
בִּיקוּד-פְּרִיחָה פְּרוּעַ,

Громов
И ветра вдохновеньем.

את שם
הרעם והרוח.

Пасущая гусей

Шум смолкнул. Тишины щемящей миг. И снова запекает
В ночи идущую от сердца песнь бескрайних далей хор,
И на бульварах сумрачных осенний ветер раздувает
Багряно-золотой костёр...

Дом пуст был. Свет свечи мигал на потолке и стенах тёмных.
А на картинке в книжке, усыпившей сладким сном детей,
Над пропастью, могуч и одинок, мычал козёл огромный...
Но меж листьями улыбалась мне пасущая гусей.

Письмо

Глаза Твои, как день, вмиг целый мир вбирают.
Смотри, мой Бог,
Я прям душой:
Когда паслось светило на воде, играя,
Я с близнецом родился пред Тобой.

Стемнело. Зеркала неразличимы.
Ты погасил лампы, окна скрыл за тьмой,
Ибо во мне он умер, тот, Тобой любимый,
Единственный, и я тому виной.

Я в поле бил его, мой Бог, - не мог иначе,
От матери из дома вытащил – продать,
Сорвал с него рубашку, ждал, когда заплачет,
Он, связан, улыбался, продолжал молчать.

רועת האוזים

הרעש רב, הרעש רך. רק רגע של דממה צורמת.
וארץ אדירת מרחב שוב מדובבת את לבה.
את השדרות שעממו בסמק-סתו וזהב-רמץ
רוח לילה מלבה.

וריק הבית. ונרו מניע ספונים וכתל.
ורק בספר התמונות, אשר הרדים כבר את הטף,
ענק שער עולה בהר, נוהם מרב בדידות וגדל
אבל רועת האוזים חיתה אלי בין דף לדף.

אגרת

לך עיני היום פקוחות כפתאומים.
אלי שלי,
אני תמים.
אני זוכר, ברעות השמש על המים,
נולדתי לפניך תאומים.

עכשו ערבית. עכשו החלונות העבת.
כבית המנוחה והמראות תדקה.
כי מת בי יחידך, הבן אשר אהבת,
אשר ידי היתה בו בשדה.

אני תמים אלי. לאט לאט הכיתי.
גורתי אל הממקר מבת ומאם.
פשטתי כתנתו. לדמעותיו חפיתי.
כבלתי זרעותיו והוא חיה אלם.

² Есть «канонический» перевод Леи Гольдберг. См., например, Лея Гольдберг «Рассвет после бури» на сайте
<http://www.laidinen.ru/women.php?part=1766&letter=%C3&code=4694/>

Я знал, Тебе с рожденья
Он всегда казался
Единственным из всех и лучшим. Потому
Над ложем мук его, как нянька, я склонялся,
Наигрывал мелодии ему.

И, когда ночь Твоя явилась неотвратно,
И чуждый глас её ко мне во мгле воззвал,
Я от неё бежал в пески, туда, где брат мой,
Без исповеди, без воды оставлен, умирал.

Душа моя в Тебе найти забвенье хочет.
Ты мне, как грустный лес, могучий и густой.
О, если б видел Ты, как до рассвета ночью
Стучал я в дверь Твою: "Позволь мне быть с Тобой!"

О, видел бы, как дни роскошные мои
Медведем в пляску шли на рынках ради хлеба!
К ногам их пали бы привратники Твои,
Когда б я их привёл к Тебе на небо.

Ну что же, я готов к дороге увяданья.
Прохладный воздух так приятен там.
Земле моей скажу:
"Не забывай касанья,
Я – та рука, что тянется к твоим цветам".

Груз одиночества я был снести не в силах
И в шуме стран чужих приют лишь смог найти.
Прости же мне стихов неловкость и прими их,
Прости мне смех нехитрый, строго не суди.

К большому дереву душа придёт, хромая.
Котомку сняв, падёт среди корней сухих.
Сегодня написать Тебе хотел письмо я,

הלא תמיד ידעתי –
הוא יקר ממני.
והוא, רק הוא לך הטוב והיחיד.
על ערש מכאוביו גהרתי כאומנת,
הנעמתי לו שירים על מפוחית.

ובהפתח לילך הזר לקרא לי – בואה!
ובהמלטי אליו, בנגונו עדוי - -
אחי המתאבק, אחי התם לגווע,
נותר בלי מים וודוי.

נפשי בך היום רוצה לשכן נשכחת...
אתה לי יער עב, כבד-כח ועצוב.
לו רק ראית איה, בין לילה ובין שחר,
התחננו ידי על דלתך – לשוב!

לו רק ראית איה ימי המפארים
הרקידו דב בשוק, על אהבה ולחם - -
לרגליהם, אלי, יפלו השוערים,
בהביאי אותם להארות אליך.

לדרך השוקעת המסע אכילה.
באורה הקר והערב לחך
לאדמתי אמר –
את מגעי זכרי נא,
אני היד אשר הושטה אל לילכה.

וטוב שלא רחקתי עם בדידות צוננת
והמלות נכר קבלוני אל חיקן.
לו סלח נא גם למלאכת השירים ורצנה
כפחוק אחד פשוט, אשר צחקתי כאן.

אל עץ כבד, אלי, תבוא נפשי חגרת.
תסיר את תרמילה הדל ותתמוטט - -
- - רציתי לחבר לך היום אגרת,

Но треснуло перо, пронзив до сердца стих.

אָבֿל אֶל לֵב הַזֶּמֶר נִשְׁבְּרָה הָעֵט.

Часть 2

פרק ב'

Вдруг улиц прежний вид исчез

*

Вдруг улиц прежний вид исчез,
Глубокой бледностью сменяясь,
Когда зелёный вал небес
Застыл, над городом склоняясь.

אֶז חִוְרוֹן גָּדוֹל הָאִיר
אֶת הָרְחוּבוֹת וְהַשּׁוּקִים.
עָמַד נְטוּי עַל פְּנֵי הָעִיר
נִחָשׁוּל שְׁמַיִם יְרוּקִים.

А тротуары в лёгкий шум
Неспешно продолжали течь
В плену у шёпота и дум,
В решётках взглядов, в сети встреч.

הַמַּדְרָכוֹת שִׁטְפוּ לֵאט,
מִמְלָמְלוֹת, מְלַחֲשׁוֹת,
שְׂבִיבוֹת בְּרַחֲשׁ מְרֻשָּׁת
שֶׁל מִבְטֵיִם וְשֶׁל פְּגִישׁוֹת.

Не погаси былого свет:
В его свече так мало сил.
Была любовь. А если нет, -
Осенний вечер чудный был.

אַל תִּכְבֵּי אֶת הָעֶבֶר,
נֵרוֹ יִחִיד כֹּה וְרַפָּה.
אִם לֹא הִיְתָה זֹאת אֲהָבָה,
הִיָּה זֶה עָרֵב סָתוּ יָפָה.

Он в город твой вошёл, как встарь,
Под грузом бурь и облаков
И в каждый поместил фонарь
Пушистых жёлтеньких птенцов.

הוּא אֶל עִירְךָ עוֹדוֹ נִכְנָס
עִם כְּבֹד סַעַר וְעִבִּים.
עוֹדוֹ מוֹשִׁיב בְּכֹל פִּנּוֹס
אֶת אֶפְרוֹחֵיו הַמַּצְהִיבִים.

На вершине молчаний

בהר הדומיות

Тишина над вершинами дней твоих тает,
Золотятся поля, и парят там и тут
В небесах голубых голубиные стаи.
Как большие качели –
Опустились, взлетели, –
Зори утром и вечером гаснут, встают.

מֵה שְׁקֵטָה מוֹלֶדֶתְךָ. עַל שִׂיאי יְמִיךָ
עֲפוֹת לֵאטָן הַיּוֹנִים הַגְּדוֹלוֹת.
כִּי זוֹהַב הַשָּׂדֶה וְשׁוֹתֵקִים הַשְּׁמַיִם
וּבְמִשְׁק נִדְנְדָה
רִחְבָּה וּכְבֹדָה
זְרִיחָה וְשִׁקְיעָה לָךְ יוֹרְדוֹת וְעוֹלוֹת.

Тебя видеть и помнить ресниц твоих тень!
Из сердец, обновлённых, как месяц, чтоб жить
Для тебя для одной, вынем грустную песнь –
Можешь лаской её погасить.

Те виденья, что пали, не поднялись с тех пор...
Заблудившихся здесь не найдёте детей...
А вокруг тишина несчислимых озёр,
Тени призрачных стран и морей.

Только свет во всю ширь буйным цветом расцвёл,
Голоса, на стеблях наклоняясь, поют.
Все доро́ги свои мир к ногам твоим свёл,
Потому нас доро́ги всё время зовут.

О всевечная! Имя твоё не назвать!
Не спускайся с вершины, молю.
Губ касанья страшусь. Светлой скорби печать
Я увидеть страшусь, смерть твою.

И, когда нёс я людям, как небесную весть,
Шёпот волн твой, покой малышей твоих сонных,
Я всегда был уверен: ты дышишь, ты здесь,
В глубине моей жизни, к тебе устремлённой!

Даже если немало прекрасных собою
И до боли похожих пройдут близ меня,
Слаще всех поцелуев мой страх пред тобою,
Крепче всяких объятий отчуждённость твоя.

Лишь тебе принесу отовсюду себя,
Сердце в ямочках щёк твоих сладостно тает...
Вкруг тебя, как вкруг солнца, вращаюсь, любя.
Все восходы мои,
Все закаты мои

לראותך ולזכר - - צל ריסיה שלו.
לה לבנו חדש ומזהיב כמולד.
אם השיר העצוב לחבקה ישלף,
בלטיפה תכביהו לאט.

המראות שנפלו פה אינם קמים,
הילדים שתעו פה חדלו לראות - -
מסביב דומיה של הרבה אגמים
והרבה ארצות בהירות.

ורק פרע צומח האור הרחב
וקולות שזמרו מניעים גבעולם.
העולם לרגליה הביא את דרכיו
ומאז זה מושכות הדרכים בעולם.

הנצחית! לא קראתי בשמך המקפיא.
אל ימי מן ההר אל תרדי.
מאבלך הזוהר, משפתיך על פי,
ממותך בעיני יראתי.

אם נשבעתי לרחוב ואטיל על תפוז
את לחשך הימי, את תנומת עולליך,
הן ידעתי – לשוא! את נושמת! את פה!
את בעמק חיי המתים אליך!

את יודעת. רבות תעברנה מנגד,
דומות לך עד כאב ונושאות אבוקה,
אבל רק אימתך לי מכל מנשקת,
אבל רק זרותך לי מכל חבוקה!

הלא לה, מכל דרך, אשא את כלי,
הלא כל שמחותי בגומת לחייה - -
מסביבה, מסביבה נסתחרר עגולי
וכל זריחותי
וכל שקיעותי

Пламенеющий тост за тебя поднимают!

משיקות את יין הלוהט לחייה!

Единственная

Бёдра твои – образец для ваянья,
Изящны изгибы спины и плеча.
Тобою любитесь мирозданье,
"Медведицы" славят, урча.

Поля и деревья, холмы и равнины
В свет белый закутала ты,
И ночь закужилась, как пух голубиный,
Зажгла тебе вишен цветы.

Хромает мой стих, за тобою спеша

Хромает мой стих, за тобою спеша.
Позови!
Ты прекрасна сверх меры!
Одетый шикарно, сойду я с ума
На твой свет, просочившийся в двери.

Я брожу между стен твоих праздничных дней.
В лучах вечного солнца нельзя не обжечься.
И одна лишь молитва:
Да будешь моей,
Чтоб тебя смог забыть, наконец, я.

Мои дни без тебя жизни смысл потеряли,
Где твой голос? Что б мог я сказать, что бы дал
Лишь тобою наполненной дикой печали,
Руку сунуть готовой в раскалённый металл?

От угла до угла тут бежит шёпоток,

לבדך

שוקיך תהילה ללוטשי המתכת.
מרוץ גזרתך מפנק ומהיר.
כה מסתכלים כוכבי הלכת,
לך נהמים דבי הציר.

שדות שחורו ועצים נושאי שבל
עמדו באורך הלכן.
הלילה, סחרחר מיונים על השכר,
מדליק לך עצי דבדבן.

*

על קבים אליך שירי מדדים –
הה, קראי לי!
יפה עד בושה את!
לבוש לתפארת אצא מדעת
אל אורך הבוקע בשער!

כי חומה לי חגיך בקצות משעולי,
כי אימה לי שמשך הקבועה לבלי שקע,
כי אני מתפלל
שתהיי שלי,
רק למען אוכל אותך לשכח.

מה המחיר לחיי שחצו בגלילה,
שחדרו לקולך? מה לומר, מה לתת
לתנוגה הפראית הרוצה רק אליך,
המושטת כפות לברזל הלוהט?...

פה רשרוש מבהל מפנה אל פנה

Тут, хватаясь за двери, засов тербят,
Тут остатки ума собирают в мешок,
Как браслеты и кольца, собираясь бежать.

Образ твой неотступно преследовать стал:
Сжал, ослабил кольцо
И сжимает опять.
Ты как древняя нота,
Весела и чиста,
Но на флейте груди не сыграть.

Если Бог мне от петли поможет уйти,
И твой образ глазам даст покой на часок,
Расскажу, как иссохшие губы смогли
Твоё имя всю ночь повторять, как урок.

Слышишь, ветер осенний гудит. Ты одна.
Кто-то к тёмному дому спешит, погостить.
Если пряла иль шила ещё у окна,
Погаси свечу и ложись.

Ты задремлешь. Я молча войду при луне,
Сяду на пол,
Любуясь тобою,
И, как туфли, тебя буду ждать в темноте
У кровати в тиши и покое.

Ты проснёшься, сиянием озарена:
Это Бог мой прошёл во сне.
Ты проснёшься,
И сразу недобрых два сна
Не спеша подойдут,
За запястья возьмут
И тебя приведут ко мне.

ותעית אצבעות על דלתות ובריון.
פה אורזים, יפתי, את שרידי הבינה,
כאז צוארונים ונירות לבריונה.

פה זכרה כמצור מתקרב ורוחק,
מסחרר
ומרפה
וקלילה חוזר.
את התו הקדמון, הצלול הצוחק,
אשר לא יכילנו חליל החזה.

אם ירצה אלהים ונגד מתליה
ודמותה עד מחר מעינינו תרפה,
אספר לך אולי מה קשה לי היה
עד הבקר את שמך רק ללמד בעל-פה.

את שומעת. הרוח זרה וסתוית.
אורח צועד אל ביתך שהחור.
אם נצבת בחלון, או רקמת, או טוית,
כבי את האור ושכבי.

את נרדמת. ואני אפנס ואשב.
לרצפה אשב
להביט עליה.
שותק ונכרי, בחדרה השלו,
אחכה לך כמו נעליה.

אז תקומי, מוארת בנגה-אויבים,
כי עבר בשנתך אלהי.
אז תקומי,
ושני חלומות לא טובים
יתקרבו לאטם,
יאחזוך בידם
ויובילו אותך אלי.

Вино осени

В каплях свет фонарей городских засверкал.
Тучи, дождь, слышен улицы говор невнятный.
Как крушение царств, эта ночь велика.
Вся в сетях водяных, широка, как река,
Безнадёжна, шумна, ароматна.

Эта ночь! Как звучит,
Как воспета она!
Её плач, словно куклу, на коленях держа,
Утешают малышки, присмирив у окна.
Осень мечется в вихрях, взывает, дрожа.
Осень с лаской глядит на тебя лишь одну.
Тебе, девочка, светлые платья к лицу.

В дверь не стукнет никто. Только издалека
Ощутимо касанье неясных огней.
Как на ярмарке, в небе стоят облака,
Тяжело громышают, сильнее и сильнее.
Лишь на миг вспыхнет молния морем огня,
С высоты и с бульваров их платья срывая.
И на миг лишь, холодным сияньем горя,
Небо к улице вдруг припадает.

А тебя,
Когда узким ты мостиком шла,
Разве буря та, в шею целуя, не жгла?

Ты – её! Над тобой её губы блестели,
Ты – её! Для тебя её яблоки рдели.
Кто мне к сердцу прижал твоё имя? Чьи двери
Отворились для шороха листьев, чтоб мог
На последнем дыханье упасть на порог?

Он замрёт. Он замрёт. Город вновь оживает.

יין של סתו

בפקחון פנסים עיר נוטפת הלכה
ושחו הרחובות בענן ובגשם.
הוא גדול, ליל הסתו, כגסיסת ממלכה.
רשתות מים תלויות. ליל צמרת לכה,
ריחנית, נאנשה, גועשת.

הלילה הזה –
מה ענה! מה גנן!
הילדות הקטנות בטרקלין המועב
מניעות את בכיו כבבה על ברקן.
עוד קורע הסתו, עוד קורא לך הסתו,
עוד רואה רק אותך ואותך טוב לראות
כי יפות לך, בתי, השמלות הבהירות.

אין דופקים. אין דופקים. במרחק האובד
גוששים אל עיניך אורות אלמונים.
מעלינו, בנחר עמום וכבד,
ירידי הענן והרעם חונים.
רק עינו הרחבה עוד יפקח הברק
ויקרע את שמלות השדרה והגבה.
רק לרגע, בנגה הקר, הסזק,
השמים יבאו הרחובה...

ואותך,
בעברך על הגשר הצר,
האם לא נשקה הסופה בצואר!

את שלה! על ראשך רחפו שפתותיה!
את שלה! בדרךך דלקו תפוחיה!
מי קולע את שמך אל לבי? מי פותח
דלתות למלמול העצים הנרדף,
הנופל אין-אונים ונושף על הסף?

הוא ידם. הוא ידם. שם העיר כבר נפקחת

Месяц остр, и прохладно сиянье его.
И туман морозящим платком отирает
Нежно губы асфальта, газона чело.

Поднялась ты под песню ступеней уже'
К своей комнате, ждущей в тоске тишины.
За тобою ползёт шёпоток этажей,
А подвалы и крыша лихорадкой больны.

Их печаль в твои двери стремится, уставши.
Засыпай! Всё прошло и замолкло в душе,
Превратилось в свечение листьев опавших
И капли дождя в шалаше.

Одинокой ту ночь ты оставила вдруг

Одинокой ту ночь ты оставила вдруг,
Что стояла в дверях, трепеща пред тобой,
Что несла мой тебе посвящённый недуг,
Что лишь имя твоё возглашала вокруг.
Эту ночь, ночь твою ожидает покой.

В тех руках, что касались тебя, жар угас.
Как у ног твоих жизнь мне была дорога!
Ты чужда мне, чужда, не являйся сейчас.
По сравнению с тобой так печаль велика!

И в последней свече – для кого я их жёг? –
Пир, оставшись без повода, сник. Только гром
Мебель тащит небрежно – высок и далёк.
И, гигант, ухмыляясь, молчит ни о чём.

Не являйся сейчас! Умер мальчик во мне.
Ты забыта. Смежили глаза зеркала.
В залах мира огромных, пустых в тишине

בְּנֶגְהוֹ שֶׁל יָרֵחַ קָרִיר וּמִשְׁחָז.
שֶׁם עוֹבֵר עֶרְפֵּל וּמִרְטִיב בְּמִטְפַּחַת
אֶת שִׁפְתֵי הָאַסְפָּלַט וְאֶת מִצַּח הַגָּז.

שֶׁם עוֹלָה אֶת, לְשִׁיר מַדְרָגוֹת עֶקְמוֹת,
אֶל חֲדָרָה הַשְׁתָּקוֹן, הַמְּחִפָּה, הַמִּדְאָג,
וְרוֹדֶפֶת אוֹתָהּ נְהִימַת הַקּוֹמוֹת,
וְקוֹדְחִים בְּגִלְלָהּ הַמִּרְתָּף וְהַגָּג.

עֲצִבוּתָם אֶל דִּלְתָהּ בְּקֶרְנִים הוֹרֶסֶת,
הַרְדָּמִי. הַרְדָּמִי. זֶה עוֹבֵר וְנִשְׁכָּח.
זֶה הוֹפֵךְ רַק לְזָהָר שֶׁלֹכֶת נִפְרָשֶׁת
וְלִכְבֵּד טְפוֹת בִּסְכָּה.

*

אֶת הַלֵּילָה שֶׁלָּהּ, שֶׁעֲזָבְתָּ לְבַדֵּד,
שֶׁעָמַד עַל דִּלְתֵּיךְ, סְחָרְחָר מְשִׁיאִים,
שֶׁנָּשָׂא אֶת חֲלִי הַמִּקְדָּשׁ לָהּ לְעַד,
שֶׁיָּדַע לַעֲנוֹת רַק בְּשִׁמָּה הָאֶחָד –
אֶת הַלֵּילָה שֶׁלָּהּ מְרַגִּיעִים, מְרַגִּיעִים.

בִּידִי, שֶׁנִּגְעוּ בָּהּ, דוֹעָף הַשָּׂרֵב.
מִה יִקְרוּ לִי חִי שֶׁהָיוּ הָדוּמָה!
אֶת זָרָה, אֶת זָרָה. אֶל תִּבְאִי עֲכָשׁוּ.
הַתּוֹגָה שֶׁעֲזָבְתָּ פֶה גְדוֹלָה כֹּה מִמָּה.

בְּאַחֲרוֹן נְרוֹתָיו – בְּשִׁבִּיל מִי הַדִּלְקָתִים? –
כָּבֵר עוֹמֵם הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר אֵין לוֹ שְׁלוֹם.
רַק הַרְעַם אִי-שֶׁם עוֹד גּוֹרֵר רְהִיטִים,
רַק עֵנֶק מְחִיר וְשׁוֹתֵק עַל לֹא כְּלוֹם.

אֶל תִּבְאִי עֲכָשׁוּ. יֶלֶד מֵת בְּחִיקִי.
אֶת נִשְׁכַּחַת. עֵינֵי הַמִּרְאָה עֲצוּמוֹת.
בְּחֲדָרֵי הָעוֹלָם הַגְּדוֹלִים, הַרִיקִים,

Даже смех свой, в испуге, ты б узнать не смогла.

Суть вечера

Густые бороды деревьев треплет ветер.
Проходит долгий час без тени, без картин.
Карманным фонарём голубоватым вечер
Окно, грача, проулок осветил.

Вся тяжесть мира в капельке росы скопилась.
Последнее вино. Конец всего и суть.
Ты сердце тёмное, коснувшись, осветила.
И ты сама светла, тиха, как летний путь.

Легко спугнуть мгновенье хрупкое такое.
Как блики на воде, дрожишь в глазах моих.
Лицом к лицу наедине с тобою
В любви невыносимой я затих.

То смысл застывших слов. То грома тяжесть,
На барабане вдруг решившего играть,
То наши дни, скопив и ум, и высь, и свежесть,
Тебя, одну тебя, в букет хотят вобрать.

Кто ты мне, что ты есть, я зря понять пытался.
Слова признанья в сердце, как в скале, зажав,
Я, девочка моя, от смерти отдалялся,
Сквозь платье лёгкое колено увидав.

Проулок, грач... Листву деревьев треплет ветер.
Проходит час, и окна начали темнеть.
И если осветил тебя так ярко вечер,
То, значит, жаждет вечно на тебя смотреть.

גם צחוקך יבהל מעצמו.

תמצית הערב

ללא מראות וצל שעה בעיר עוברת.
רק עץ עוד את זקנו ברוח מבדר.
רק בפנס של כיס כחלחל מאיר הערב
סמטה, חלון, עורב על הגדר.

זה כבד העולם באגל טל, זו רשת
היין האחרון, התם והתמצית.
הלב מחשיך לאט ואת אליו נגשת,
בהירה. בהירה מאד. שוקטת וקיצית.

ואת רועדת לי כבבואה במים –
הרגע כה שביר. צל חשד יניסו.
באין עדים ועוד, פנים אל מול פניה,
שותק אני, האהובה מנשא.

זו רשת המלים שנעצרו. זה כבד
הרעש המפיל לפתע את התף.
ימינו שעמסו תבונות, גנים וגבה,
רצו אולי אותך רק, רק אותך לקטף...

הלא לשוא תמהתי מי את לי ומה את.
ודוי פשוט כל כך בלב עוד מסלע –
בתי, שנותי חודלות לרוץ לקראת המות
בהתגלות ברך מבעד לשמלה.

ללא מראות וצל שעה בעיר עוברת.
עורב על הגדר. סמטה. חלון דועך.
אם גם אותך האיר בפנסו הערב,
זה אות כי הוא רעב לנצח לראותך.

Ещё один дождь и память

Он боролся, куда последний огонь не угас.
Он бурлил, этот день. До чего же далёк он!
Я увижу его, как тогда, ещё раз:
Дождь стоит у ворот - голубой, высокий.

Это день твой. Он жив. Не покончил с собой
И не сдался врагу. Отступает от фронта
Вместе с городом, с шумом деревьев, с грозой,
С воспалённым зрачком горизонта.

В нём сады беспокойны. До крыш он промок,
А в потёмках небес звёзды подслеповаты.
От всех клятв он тяжёл, от всех слов изнемог,
Потускнел от медных закатов.

В нём чуть слышно гроза прорастает опять.
Твоего возвращения он ожидает.
Дрожь ресниц он во мраке не может унять,
От любви к тебе разум теряет.

Час твой улиц железных тьму собой заполняет,
И на площади шум возрастает, поёт.
Голубь, два голубка,
Облака, облака,
Ветер в ветках деревьев, девчонка смешная
И ещё...

Я, конечно, пойду. Площадь над фонарём
Стрелки старых часов повернёт.
Голова закружится, холодным огнём
Руки мне твоя память зажжёт.

Но закат, ослабев, перестанет гореть,
И, устав, перестану блуждать я.

גשם שני וזכרון

מה רחוק הוא היום, שעבר, שארב
באורות אחרונים, בנשימה מגעשת.
עוד אראנו כאז, עוד בכל שערי
פחלחל וגבה נצב הגשם.

זה יומי. עודו חי. לא נפל על חרבו.
הסיעוהו מכאן כמראה מתרחקת,
עם עציו ההומים, עם העיר אשר בו,
עם עיני אפקיו בדלקת.

ונוטפים בו גגות וגבו לא נרגע
ורקיעיו הרבים גוששים כבר בחשך.
הוא כבד משבועות, ממלמול מיגע,
הוא מועם בשקיעות נחשת.

ונביטת סופתו, כמו אז, לחשנית,
ועירו בצמרמרת ריסים מתאפללת,
וגם את, הוא חושב, תעברי בו שנית,
יחידה, אהובה עד אולת.

שעתה תתאפלל בחוצות המתכת
והרעש השר בכפר יעמד.
ויונה, שתי יונים.
והרבה עננים.
והרוח בעץ. וילדה מחיכת.
ועוד.

שעונים נוספים תסובב הכפר,
ואני אהלך בה ודאי.
והראש יתמוטט מן הלהב הקר
של זכרה המדליק את ידי.

ובשובי מן העיר כבר תכבה הערבית
וברחוב הנותר בלעדיה

Поблещают кусты, что пришли посмотреть,
Как меняет заря свои платья.

יְחֹרֵר הָעֵצִים שְׁעָמְדוּ לְהִבִּיט
בְּהֶחְלִיף הַשְּׁקִיעָה אֶת שְׂמֻלוֹתֶיהָ.

Река

הַיָּאֹר

Лампа светит и дверь отперта.
Вечер, тих и широк, потемнел.
Не спеши, заходи. Здесь всегда
Так сердечно рады тебе.

שְׁעָרִי נִפְתָּחוּ עֲצָלִים.
הָעֶרֶב נָרְחֵב. שָׁלוֹ.
הַכֶּנֶסִי לֹא טָרָה. אֲצִלִּי
יִשְׁמַחוּ לְקִרְאתְךָ בְּלֵב.

Не узнаешь меня: вежлив стал,
Улыбаюсь чужим. Не прижму
Головы твоей, как прижимал
В ночь, когда ты ушла во тьму.

לֹא תִכְּרִי אוֹתִי. מִנְמָס.
מְהֵלֶךְ בְּחִיּוֹהַּ בֵּין זָרִים.
לֹא אֶלְפֶּת אֶת רֹאשְׁךָ, כְּמוֹ אֲז,
כְּאִשֶּׁר נִעְקַרְתָּ מִבְּשָׂרִי.

Месть взывала ко мне: не щади никого!
Но, не зная врагов на земле,
Я кружился без мыслей у имени твоего,
Как дверь на скрипучей петле.

כְּאִשֶּׁר בְּעֵינֵי הַתַּחֲנוּן הִנָּקַם
וְאֲנִי, בְּלִי אוֹיֵב בְּזִירָה,
רַק עַל שְׁמֶךָ, רַק עַל שְׁמֶךָ עוֹד סוֹבְבֶתִי רִיקָם,
כְּמוֹ דֹלֶת עַל יָלִל צִירָה.

Если голос мой до тебя дошёл,
Выпей чая глоток; а теперь
Оденься скорей, как тогда, в лёгкий шёлк,
Постучи ещё раз в мою дверь.

אִם קוֹלִי עוֹד אֵלֶיךָ נִגַּשׁ,
אִם אֶת תְּהַ הָעֶרְבִית כְּבָר גִּמְעָתָהּ,
חֲבֹשִׁי כְּמוֹ אֲז אֶת מְגִבַּעַת הַקֶּשׁ,
דִּפְקִי בִּי שְׁנִית גַּם אֶתָּה.

Я сирот успокою твоих на руках.
Нищета дарит свет дорогóй мне.
На прогулке присядь у меня на губах.
Я всех рек на земле спокойней.

לֹא יִכְּפוּ יְתוּמִיָּה. אֲנִי אֶסְפָּתִים.
כְּבָר זָרוּעַ לִי אוֹר הַתְּמִימוֹת וְהַעֲנִי.
בְּצִאתְךָ לְטִיּוֹל, בּוֹאִי שְׁבִי עַל שִׁפְתֵּי.
אֵין יָאוֹר בְּעוֹלָם שְׁקֵט כְּמוֹנִי.

Своё устье в конце обнимает река,
И шум тишиною сменяется хрупкой.
Смотри – к горизонту пошли облака.
Стоят
И дымят там трубкой.

הֵן חוֹבֶקֶת כָּל דֶּרֶךְ סוּף-סוּף אֶת קֶצֶה,
הִלֵּא כָּל הַמְּלָה לְדִמְמָה מִתְעוֹרָרָת.
רֹאִי נָא - - - עֵנִן אֶל סֶף אֶפֶק יָצָא,
עוֹמֵד
מֵאֲבָר מְקֻטָּרָת.

Станция в полях

1

Степь затаилась: ровными рядами
Идут деревья. Вечер. Станция в полях.
И нескончаемый покой меж поездами
Скамей в росе и деревья в плодах.

И только раз простор свод неба разрывает,
Из сердца исторгая бурный слов поток,
Когда на зов Отца из дали возникая,
Внезапно паровоза падает гудок.

Шаги. Засов скрипит и снова тихо очень.
Ночь. Станционный сторож у забора встал.
Он, станционный сторож, ощущает ночи,
Как запах горизонта, дыма, рельсов, шпал.

2

Просторы двинулись, и стук умолкнул стали.
А у тебя – всё тени, рыжий кот в руках.
Собрались на твоём пороге облака и стали.
И тишина свой плач сжимает в кулаках.

Тропинка, что в траве ждёт ног твоих касанья,
Спокойна, как конец, дороже, чем весь мир.
Прими же эту песнь, как жертву на закланье,
Прими её, как дочь, и лаской усыпи.

И лето глаз твоих, и росы трав, и небо,
И дрожь кустов всем сердцем принял я.
Ночь горяча твоя в золе страстей и гнева

תחנת שדות

א

לצעד העצים הערבה אורבת.
מישור ותחנה. ולילה על הסף.
שלות אין קץ של בין-רכבת-לרכבת,
של ספסלים בטל, של עץ באגסיו.

רק פעם המרחב את רקיעו קורע,
רק פעם ודידיו מלב נעקרים,
עת כמגדל נגדע, אל רחק אב קורא לה,
נופלת, אבודה, שריקת הקטרים.

ישוב שוקט הכל. פסיעות. חרוק ברים.
שומר התחנה אל הגדר נשען.
שומר התחנה את לילותיו מרים,
כרים אפקים ועמעומי עשן.

ב

המרחקים נסעו, עבר משק העשית.
ולך צללים בבית וחתול-זרב.
חשורת העננים אל מפתנה נגשת.
השקט לך הודק בכיו באגרופיו.

השביל אשר נפרש בעשב לרגליך
רוגע כמו סוף. יקר כאין-שני.
קבלי את זה השיר, אשר הרג אליך,
אמצי אותו היטב, לטפיהו וישני.

לקיץ בעיניך, לטללים בדשא,
לרעד השיחים, לבי קרא שלום.
לילה כבד מזעם, מתשוקות ודשן,

И тяжела, но звёзды в ней – осколки дня.

3

То тишина, что до зари яд источает сладкий,
То небо, что свой груз растратить не спешит,
То месяц, что в тени на столике перчаткой
Забытой в зале ожидания лежит.

То тела тишина, лежавшего стеснённо,
И вот его лица зари коснулся луч.
То тишина вагонов, ночью отведённых
На ржавый мшистый путь в росе от низких туч.

Постой же против зрелища просторов необъятных
С холодным резким запахом полей наедине.
Они всегда хотят тебя схватить внезапно
И на забытой станции прижать к стене!

Буря на пороге

Разрежен воздух гор. Дышать не стало сил.
Дорога тяжела – хоть плачь, хоть отступай.
Даль горизонта тур незримый огласил
Ворчанием глухим во тьме из края в край.

Стемнело. Всё бурлит вокруг, несётся мимо.
Вдруг – молния! Деревья, жмурясь, прячут страх.
Вся ночь разверзнута. И гребнями нагими
Пылают петухи в невидимых дворах.

Она тобой жива, когда цвет яблок пылок,
Когда её разбито сердце и когда
Одна, отбросив щит, собрав все силы,
Принять твою любовь готова навсегда.

אָבֿל הַכּוֹכָבִים בּוֹ – רֶסֶסִים שֶׁל יוֹם.

ג

זוֹ עֵת הַדּוּמִיּוֹת הַמְרַעִלָה עַד שַׁחַר.
שָׁמַיִם הַפּוֹרְקִים לֹאט אֶת מִטְעָנָם.
יָרַח שֶׁהוּטֵל כְּמוֹ כֶּסֶּיהַ נִשְׁכַּחַת,
עַל הַשִּׁלְחָן, בְּצֵל חֹדֶר הַהִמָּתְנָה.

זוֹ דּוּמִיַּת הַגּוֹף אֲשֶׁר שָׁכַב מֵתוּחַ
וְעַל פָּנָיו שַׁחֲרִית הַחֲלִיקָה בִּידָה.
זוֹ דּוּמִיַּת קְרוֹנִית אֲשֶׁר עִם לֵיל הַטּוֹהַ
אֶל מִסְלָה טְלוּלַת אֶזּוֹב וְחִלּוּדָה.

עֶמֶד מוֹל רְאוֹת הָרֹחַב הַכּוֹפֶתֶת.
מוֹל רִיחַ הָעוֹלָם הַעֵז וְהַקְרִיר –
תָּמִיד, תָּמִיד אָרְבוּ לַתִּקְוָה אוֹתָךְ לִפְתָּע
וּבְתַחֲנָה נִדְחַת לַחֲצוֹ לִקְרִי!

סער על הסף

אֲוִיר שִׁיֵּאִים אוֹבֵד. מְרוּץ וְרִידִים וְדִפְקָ.
וְדֶרֶךְ נְעוּרָה כְּכִי לַהוּלָה.
הֵה, אֵיזָה רָאם אָפֵל, מְאֻפֵּק וְעַד אָפֵק,
הַנְּהִיִּם גַּעְגּוּעֵיוֹ אֶל מְרַחְבִּי לִילָה.

בְּאֻפְלוֹת נּוֹבְטִים חֶשֶׁד וּמַעֲרַבְלָת.
- בָּרֵק! – עֲצִים עֲצָמוּ עֵינִים בְּזָהָב.
נְחֻשָׁף, נִפְעַר הַלִּילָה! עִירְמִי כְּרַבְלָת
בְּחֻצְרוֹת שַׁחֲרוּת דּוֹלְקִים תִּרְנַגּוּלִיוֹ.

וְהוּא זֹכֵר אוֹתָךְ בִּיקוּד עֲצֵי תַפּוּחַ
וְהוּא זֹכֵר אוֹתָךְ בְּהִשָּׁבֵר לְבוֹ,
בְּהִתְרוֹ בּוֹדֵד, עֶקּוּר מִגֵּן, פְּתוּחַ,
לְמוֹל אֶהְבֶּתְךָ הַמִּשְׁתַּלַּחַת בּוֹ.

Пройди ж сквозь тьму, прекрасна в торжестве и гневе.
Тебе все двери настезь и стиха аккорд.
Будь образом всех тех в душе моей, в напеве,
Кто безнадёжно так красив всегда и горд.

Восстанет ширь. Над нами стаи понесутся
Тоскующих по буре птиц и парусов.
Широкие дороги к нам сюда сойдутся,
Уставшие от груза далей и стихов...

Но землю осень, осень горькая, придя, разбудит,
Взмахнёт внезапно небом, как платком огня,
И, клятвы ложные шепча, напрасно будет
Сквозь немоту дверей искать тебя.

Тебя неосознанно, может быть, ищут руки

Тебя неосознанно, может быть, ищут руки,
Или вдруг жизнь мою ты решила позвать...
Есть тишина – глубока и острее слуха.
Роди'лась рекою,
Чтоб зеркалом стать.

В подполье ли сговор, сомненье ли подтвердилось,
Назначена ль встреча – голос твой узнаю'.
Мне смехом, шёпотом о тебе говорили,
И вот я, как пленник, в круге твоём стою'.

К твоим ногам сложу страсть к жизни быстротечной.
Молчанье –конец всех песен и всех дорóг.
Я вновь вернусь к тебе, чтоб теперь навечно
В своих глазах скрыть от мира мог.

Моя печаль умрёт у твоего порога.

עברי באפלה, חוגגת וזועמת.
לה שיערים נפתחו ושרים הרבה.
היי לי שם נרדף ברוח ובזמר
לכל אשר גאה ויירף לאין מרפא.

ובהתנער החק ונשאו עלינו
עופות ומפרשים מגעגעי סופה
והדרכים, גדולות, תלכנה לקראתנו
ועמסות מרחב ושיר לעיפה - -

- - הסתו, הסתו המר יצא אל היבשת.
שמים ינופף כסודרים של אש
וברשע ושבועות ובלחשה נואשת
על אלה דלתותיה יגשש.

*

אולי היד אותך בלי דעת מבקשת,
או את חיי פתאם אליה תקראי - -
יש דומיה חדה עד היותה לקשב,
אשר נולדה – יאור
ונהפכה – ראי.

כבהתעתד פגישה, כבהסתודד מחתרת,
כבהתאמת חשד - - אני מכיר: קולך!
בצחוק ובלחישות אלי את מספרת,
כאז אני עומד שבוי בעגולה.

כי תשוקתי חיים תובא עוד לרגליך.
כל נתיבה, כל זמר, מגיעים עד דם.
אני אשוב שנית אליך, רק אליך,
במו עיני אותך לנצח לעצם.

הלילה כה שלו. אפל עכשו היין.

Ночь так спокойна. Свет внутри вина исчез.
Ночь так спокойна. Новый месяц спит двурогий,
Свернувшись в колыбели сумрачных небес.

Заря, дрожа, наш дом уже задела краем.
Восходит по ступеням узким и сырым.
И все мы, девочка моя, без нас покой узнаем...
И все мы станем временем былым.

Часть 3

Свет

Свет,
Свет, идущий от медных зеркал
и венчающий головы агнцев и крон,
Свет – герой молодой на груди у реки,
свет, зовущий, как будто на праздник, на бой,
Свет,
Город наш озаривший,
Что делает он
В миг, когда остаётся один,
Лишь только глаза мы смежаем с тобой ?
Одинок, исполин,
Свет времён,
Свет навек,
Свет из тысяч окон
Там, за красной завесою из
Наших слипшихся век.

Базарный день

1

День настал!

הצער האחרון על מפתנה יגוע.
הלילה כה שלוו. ירח בן-שבועים
ישן בעריסת החשך הגבהה.

הנה תקרב שחרית רועדת עד ביתנו
ותעלה בסליל המדרגות הקר.
כלנו, בת שלי, ננוח בלעדיו...
כלנו עוד נהיה רק זמן אשר עבר

פרק ג'

*

האור –
הצועד ממראות נחושה,
הקושר את כתריו לאילן ולשה,
הגבור הצעיר על חזה יאורות
הקורא כאל חג למלחמת-בינים,
האור,
אור עירנו,
מהו עושה,
מהו עושה לבדו, לבדו,
בעצמנו לרגע עינים ?
לעת הותרו
יחידי וגופה"
אור ענקים,
אור בלי רואה,
מעבר משם למסך האדם
של עפעפי הדבוקים.

יום השוק

א

יום –

На горах и на реках он вспыхнул.
День настал!
Трубы, славьте, царя и войска!
День, когда кони проносятся вихрем
И, как хор,
Велики небеса.

Свет-олень скачет, золотом чистым лучась.
Он мигает миллионами век - лёгок, зыбок;
Мощен, царственен, звонок - исчезает, дробясь
На мерцание окон, металла, улыбок.

Осторожно на синий карабкаясь свод,
Беспощадное солнце всё ярче горит.
Ослеплённый,
Захваченный в дня хоровод,
Средь потопа чудесного
Город стоит.

Город светлый и гневный! В моление
Простираю руки к тебе:
Подними меня, посади на колени
В окне на шестом этаже.

Вот пальмовых листьев прилив закипает,
Вот площадь одна против ста ведёт бой,
Вот улица, словно удав, поглощает
Тяжёлых, как слёзы, автобусов строй.

Базар рукава засучил. Я хотел бы
Пройтись в буйстве красок, бредя на ногах,
Нетвёрдых от вин его, дыма до неба,
От жутких проклятий торговки в рядах.

О город! Могуч, легкомыслен в гордыне.
С утра до утра не заснул, не устал.

על הרים ויאות הבירות!
יום –
חצוצרות למלכה וחילה!
יום הסוסים ההורסים אל הרוח.
שמים
אדירים כמקהלה!

אור שועט! ראה האור המקרין בזהב!
אור שועט! בהמון, בנהימה וממלכת!
מתמוטט ומוחא ברבוא עפעפיו,
מול הבהוב חלונים, חיוכים ומתכת!

ומלמעלה - - אל שיא הר-ההר הכחל,
מעפיל עוד השמש, אכזר וזהיר.
מסנורת,
ביום הסובב כמחול,
במבול הנפלא,
עומדת העיר!

הבהירה, השופפת - - הקשיבי,
ידים אליך אנשיט –
הרימי אותי, על ברפיך הנשיבי,
בחלון של קומה ממישית.

אראה את גאות השקמה בעליה,
את קרב הכפר – האחת מול מאות!
אראה את הרחוב הגדול, הבולע
שורת אבטובוסים כבדים כדמעות.

אצא אל השוק המפשיל שרוולים,
אלך מתנודד בין צבעיו הדולקים,
סחרחר מינו, מראשו בשמים,
מאש הקללות של מוכרות הדגים!

זו העיר! מה חזק מקלות הדעת!
מי, לו פעם, לבו לא ישא לה כשה?

Когда он дохнёт на нас яблоком, дыней,
Я б сердце своё ему в жертву отдал.

Как гость, он чужой, и не чужд разрушенья.
Дверями и окнами хлопая, он -
В венке красных гроздей - не ждёт разрешенья,
Врывается в летопись славных времён.

От смеха его быстро высохнут слёзы
Болезней наследственных, памятных дат.
Где вы, поколения? Пусть вашим железом
Вина молодого сок будет богат!

Как сталь, непреклонный, как кошка, подвижный,
В наряд пёстрых красок рядиться готов,
Бурлящий, сгущает он сок своей жизни
В испареньях аллей и торгов.

2

Эй! Эй! Грохот, гром, дым столбом
На базаре с утра и до ночи.
Нож об нож заострим, сыпля искры кругом,
И об яблоки зубы наточим!

О базар! В твоём сахаре отблеск небес,
Твои гордые вина торжественно рдеют.
Гуси крыльями ласково машут тебе,
Изгибая изящные шеи.

Посмотри: чуб на лоб опутив, сгоряча
На огромный холм яблок взобрался базар.
По груди барабанит, клянясь и рыча.
Смех и ярость раздули его, словно шар.

Ты царица, Суламифь, торжества сочный плод!

בְּשִׁלְחָה בָּנוּ רִיחַ תַּפּוּחַ וְדִלְעָת,
מָה נַעֲשֶׂה לָּהּ, מָה נַעֲשֶׂה?

בְּחָגִי שְׁמִלּוּתֶיהָ, זָרָה, מִתְעַלֶּלֶת,
כְּאוֹרֶחַת נוֹשָׂאת אֲשָׁכּוּלוֹת אֲדָמִים,
מִבְּלִי שָׂאֵל, בְּטַפִּיחַת חִלּוּנִים וְדִלְת,
הִיא פָּרָצָה אֶל דְּבָרֵי-הַיָּמִים!

וַיִּצְרַב לַגְּלוּגָה אֶת שִׁקְטָן הַדְּמוּעַ
שֶׁל תַּמּוּנוֹת זָכְרוֹן וּמַחֲלוֹת תּוֹרְשָׁה - -
הֵה, דּוֹרוֹת, אֵל יִסֵּר לָכֶם, אֵל תִּיתַמּוּהָ,
אֵל יִחְסֹר בְּרִזְלָכֶם בְּנוֹעָרֵי תִירוּשָׁה.

חֲתוּלִית כָּמוֹ אֵשׁ, אֵלִילִית כָּמוֹ עֵשֶׂת,
בְּמַחֲגֶרֶת צִבְעִים עֲנָקִים,
אֶת חַיֵּיהָ שְׁלָה הִיא גּוֹדֶשֶׁה וּבּוֹחֶשֶׁת,
בְּאֲדֵי רְחוּבוֹת וּשְׁוָקִים!

ב

חַי! חַי! הַמְּלוֹת נִשְׁפָּכוֹת!
מִבְּהִיקִים, נִשְׁחָזִים סִכִּינִים!
עֲגִילִים לְאֶזְנָהּ, הִיפָּה בְּשִׁפְחוֹת,
הַתַּפּוּחַ הַטּוֹב לְשִׁנָּהּ!

בְּגִצְיוֹ הַתִּכְלִים סִכְרָה יִבְקַע,
יִינוֹתֶיהָ גָּבְהוּ בְּאֲדָרוֹת הָאָדָם!
בְּנִפְנוּף צִוָּאִרִים וְכִנּוּף אֶרְכָּה
מִקְהֵלוֹת אֲזִזִּים לָהּ יִקְדּוּ!

הִנֵּה כֹּה – בְּבִלְוִיֹּת הַשְּׁפוּכָה עַל מִצְחוֹ,
עַל גְּבְעוֹת תַּפּוּחֵיוֹ הַגְּבֹהוֹת,
מִתְנַפֵּחַ הַשּׁוֹק מִחֲמָה וּמִצְחֹק,
מִתּוֹפֵף עַל לְבֹו בְּשִׂאגָה וּשְׁבוּעוֹת - -

שׁוֹלְמִית בְּנֻעָלִים, אֲשָׁכּוּלִית הַלּוּלִים,

Я до хрипа хвалить тебя стану.
(Как на ярмарку важно с корзиной плывёт
В широченном своём сарафане!)

Красота поражает твоя, как снаряд,
Смех твой звóнок -
Ну как не влюбиться!
В честь чего украшеньями нынче звенят,
Словно в танце, твои кобылицы?

Жизнь свою привезу и к ногам положу
Белой, в пы'ли мучной, среди базара.
О мой город! Бойцом я в ряды выхожу
За тебя, повелитель товара!

Дорогие ковры
Расстилает он, город.
Как павлин, красок радугой хвастает город.
Гор зерна золотой цвет искрист и молод.
Разгружает с телег камни с грохотом город.

Великанами пыль. Винный дух погребов.
Громкий топот, и песни, и посвист кнутов.
Отвечает простор эхом крикам возниц.
Вихрь дорог, вихрь названий и лиц.

Необъятное лето течёт, как река,
Всё в стенаниях стад и в парàх молока.
Оно бурно, мохнато, огромно, как мир.
Свет и город справляют
Полуденный пир.

Это – гóрода праздник, поднявший знамёна;
Перед нами, могучий, он течёт без конца.
Это – праздник пшеницы, телеги гружённой
В смехе óкон и в жалобной песне слепца.

את קולי בקריאות לה אצרידה,
בצאתך כמלכה, עם סלים גדולים,
בשמלה רחבה, הירידה!

את שסי בי היום את יפיה הגדול!
קול צחוקה הצלול
לקראתי יטס נא!
מפני מה, מפני מה, כיוצאות אל מחול,
סוסותיה היום תעכסנה?

את חיי בקרונות לה אוליה,
לבנים, מעפרי קמח סלת...
הה, עירי, שרתי בשוקים נתתיה,
מלכתי בהרי המכלת!

מרבדים אדמים
מפרשת העיר.
כל חילות הצבעים לטוסת העיר.
הררי האסיף בזהב הצעיר.
קרונות רעש ואבן פורקת העיר!

נפילי האבק, נשימת היקבים,
המרחק העונה לקריאות רכבים!
והשעט הרב והשיר והשוט,
ערבלי הפנים, הדרכים, השמות!

שט הקיץ בצבא מרחבו ותכליו,
בהדי עדרים ואדי החלב,
ומושיט צוארים, סוער ושעיר,
כרת צהרים
לאור ולעיר!

כי החג לה היום, כי הונפו נסיה,
כי אדיר ומברך על פנינו עובר,
כי החג לחטה, לקרון הנוסע,
לחלון הצוחק, לשירת העור.

С места сдвинулись стены, от дорог отделились.
Наша жизнь возгордилась без мер и границ.
И глаза человека и день озарились
Светом белых
Зарниц!

День улицы

1

Как гигантов любовь горяча в своём горе!
В розе кованой жаркий не вянет металл!
Наклоняясь на шпалах, вагон с косогора
Свое сердце бросает в щебёнки отвал.

Вопль ранимых дорог – тихий, сдержанный шёпот.
Кто утешит причала мощёного боль?
Дай своим, инквизиция, слугам работать
И насытиться в дьявольском пире позволь!

Город-мать, город-пламя! Пора преклониться
Перед сыном могучим. Он близок, он тут!
Он тяжёлые дни подгоняет свершиться,
С песней вышел на каторжный труд.

Тебе на спину давит полдневное небо.
Лицо твоё счастье и страх отражает.
Ты раньше таким никогда ещё не был –
Машины, котлы полны урожая.

Ты падаешь с мулом своим на щебёнку,
Твои камни до самой смерти стучат.
Огромен,
Огромен, как глаз ребёнка,
Глаз лошади под ударом бича.

כי חומות מן הדרך תפנינה הצדה
וחיינו גאו ללא גבול ומדה.
את עיני האדם ויזמו כפר הציתה
אש לבנה,
יחידה!

יום הרחוב

א

מה חמה אהבת הנפילים ביגוניה!
שושנת הברזל הלוהט לא תבל!
מתהפך על צירו הקרון הגונח
ושופך אל גבעות החצץ את לבו.

זעקת הדרכים בחריש – מה כבושה היא!
את מכאוב הרציף הנסלל מי ישקיט?
אינקוויזיציה קדושה, נהלי מכבשיה,
אל תסגי, השביעי את כלי המשחית!

עיר ואם, עיר ואש, כרעי ברך!
מן הגבע גולש חתנה האדיר!
לקראתה, הטובעת בשיר ובפרך,
את ימיו הכבדים הוא מדחיר!

על גבה מזנקים רקיעי צהרים
ונראך בוכת-אור מאימים ומאשר,
פאשר מתהפכת הנך בבציריה,
בתנובות כבשנים וחרשת.

עם הפרד בחול את נופלת.
אבניה למדו עד מותן להחשות.
מה גדולות,
מה גדולות עיני-הילד
של הסוס המכה בשוט - -

Как голого сердца касались раствором,
Кто вспомнит, когда пояс стен возведут?
Дома здесь растут, словно речь прокурора,
Железо под молот на плаху ведут.

2

Как гигантов любовь горяча в своём гóре!
Кто их страсти и гнев полнит силой такой?
Ты лишь, Боже, красой райских кущей поспоришь
С этим днём, окунувшимся в бой!

И вперёд, и назад,
И в прыжке, и бегóм,
И на месте кругóм
С громом!
Вал воды, вал огня – к лицу лицом,
И толпы перепуганной гомон...

- Войско, слушай команду: На флаг! Равняй строй!
И сигнал трубача: в седло!
Так бросается улица
В решительный бой –
Победительно
И светло!

Она в нашу жизнь ворвётся,
Блеск кварцевых глаз разольётся дождём.
Как ветер, над нами она пронесётся.
Ей – дым клубами и песни столбом!

Как в клетке, в печах хрип бурлит и пламя.
Брусчаткою плит раскалённой блестя,
Сквозь плач матерей железа и камня,
Что сердцем, как сына, приемлют меня,

כְּאִשֶּׁר תִּרְגָּעִי וְחֻמוֹת כִּי תִחְגְּרִי,
מִי יִזְכֹּר אֵיךְ נָגַע בְּלִבְךָ הָעִירוֹם?
פֶּה גָבְהוּ הַבַּתִּים כְּנְאוּמֵי קִטִּיגֹרִים,
פֶּה הוֹבֵל הַבְּרָזֵל אֶל סֶדֶן וְגִרְדָּם!

ב

מֶה חֲמָה אֶהְבֵּת הַנְּפִילִים בִּיגוֹנִיהָ!
מִי הִרְעִיד מִתְשׁוּקוֹת וְחֲמָה אֶת כָּחֶם?
רַק אֶתָּה, אֱלֹהֵי, מִשְׁפָּה אֶת גְּנִיךְ
בְּיוֹמָנוּ הַזֶּה, הַנִּלְחָם!

בְּמִרוץ וְנִסְיָגָה
וְקִפְצָה לְפָנִים
וְסִבּוּב מִסִּתְחָרֵר
וְהֶלְאָה! - -
בְּגִבְהוֹת אִשׁ וְמִים – פָּנִים אֶל פָּנִים!
בְּעִדְרֵי הַמְּלֹאֹת שֶׁהִבְהִילוּ - -

- - - בְּשִׁפְעַת צְבָאוֹתֶיךָ, מַחְנֶה עַל דָּגְלוֹ!
בְּתַקִּיעַת פָּרָשִׁים – רֶכֶב!
מִתְנַהֵל הַלּוֹחֶם,
הַתִּנִּין הַגָּדוֹל,
הַכּוֹבֵשׁ הַבְּהִיר,
הַרְחוֹב!

חַיֵּינוּ – אִפִּים אֶרְצָה!
כְּרוּחַ עֲלֵינוּ כַּחוֹ יַעֲבֹר.
בְּגִשְׁם-עֵינִים נוֹצֶצֶת הַקּוֹרֶצָה.
תַּמְרוֹת הַשִּׁירִים לוֹ, עֵתֵר הַקִּיטוֹר!

בְּנַחַר כּוֹרִים – בִּיבְרִים לְשִׁלְהֶבֶת –
בְּבִהֵק שְׁלוּף שֶׁל רְצִיף מְלֶכֶן,
בְּבִכֵּי אִמָּהוֹת שֶׁל בְּרָזֵל וְשֶׁל אֶבֶן,
אִשֶּׁר יִאֲמָצוּנִי כֶּבֶן אֶל לֶבֶן - -

Укутана в пыль,
Как рыжая львица...
Воскликну сквозь моря прибой:
Будь благословенна,
О улица,
Сердца свет, мой блестящий герой!

מעב האַבק,
הַזֹּהֵב כְּלִבִּיא,
אַזְנֵק וְאַקְרָא מִן הַחֵף - -
תְּבַרֶךְ, אֱהוּבִי,
אוֹר לְבָבִי,
גְבוּרֵי הַנוֹצֵץ, הֶרְחוּב!

Ты пронзишь головою пустынь горизонт,
Тебе жаркое солнце объятья раскроет.
Твои краски со всех мне сияют сторон,
Ты на сто голосов узнаваема мною.

כִּי תִפְרֹץ בְּרֹאשׁךָ אִפְקִים וּמַדְבָּר,
כִּי תִפְגֹּשׁ אֶת הַשֶּׁמֶשׁ, לָךְ יַעֲדוּהָ,
כִּי תִהְיֶה לִּי בְּכָל הַצְבָּעִים מְסֹפֵר,
בְּרֵבָא הַקּוֹלּוֹת מְנַחֵשׁ וַיְדוּעַ.

На ладонях зарю мы тебе принесли.
Она золотом тёмным окрасила стены.
Как он рвётся, пылающий страстью в пыли,
Недостроенный дом
Из лесов, как из плена!

הַשְׁחֵרִית עַל כַּפַּיִם אֵלֶיךָ הוֹבָאָה,
בְּזֶהֵב הָעֵתִיק עַל רִיסֶיךָ יִרְדָּה הִיא - -
מְאֻבֵּק, מִתְאַבֵּק וְהַלּוּם תֵּאָוֶה,
פּוֹרֵץ בֵּית נִבְנָה,
מִכְבָּלִים וַיְדִים!

Он маньяк: великан, покоритель – не тронь!
Он родился, растёт, выше грохота своды.
Сквозь проёмы в стенах его – небо, огонь...
Чёрный дым, как кузнец, поднялся возле входа.

בְּשִׁגְעוֹן-הַגְּדָלוֹת, בְּתַשׁוּקַת הַכּוֹבֵשׁ,
הוא עוֹלָה, הוא נוֹלֵד, הוא חוֹרֵג מִן הַשָּׂאג.
בְּקִרְעֵי קִירוֹתָיו עוֹד שְׁמִימִים וְאֵשׁ
וְעֵשֶׁן כְּנֹפֵחַ מִזְדַּקֵּף עוֹד בִּשְׁעָר!

Жаркая душная ночь

Над городом ночь вознеслась и смутила
Базары, игравшие в куклы во тьме.
Сильнее, чем гром, тишина опустилась,
Луна задымилась в пожухшей листве.

Как пугало, город смотрел одиноко,
Без птиц, на сдавивший петлёй горизонт.
Скользнула у губ его ящерка боком,
Летучая мышь глаз коснулась, как сон.

ליל שָׂרֵב

הַלִּילָה תִּמְרָ וְהַתְּמִיּה וַיִּהְיֶה
אֶת כָּל הַשּׁוּקִים מְנִיעֵי הַבָּבוֹת.
רוֹעֵם וְשׁוֹקֵעַ הַשֶּׁקֶט הָיָה אַז.
יָרַח קֵטֶר בְּשִׁקְמִים צֹהֲבוֹת.

הָעִיר, כְּדַחֲלִיל, נִשְׁאַרָה בְּלִי יוֹנִיָּה,
מוֹל אִפְקֵי נִכְרֵי וְקָרוֹב כְּשׁוֹאָה.
עָבַר עֲטָלֶף וְטַפַּח עַל עֵינֶיהָ,
חִמְקָה עַל כְּתֵף לְטֵאָה.

Шла битва молчаний и звуков немая.
За сдавленной дрожью скрывая грехи
И воздух недвижимый поспешно глотая,
Дышали в лицо ему жар и пески.

Клялись всем величием суши и зноя,
Клялись всею скорбью, сгущающей кровь,
Взвихрив одиночество над головою,
Пыля желтизною паров.

Во сне он срывает одежды. Как душно!
За ним наблюдает пустынная твердь –
Как дрожь беспощадна, как гром равнодушна,
Готова навек успокоить, как смерть.

Там змеи в холмах, словно птицы без перьев,
Старинными скрипками шей шевелят.
Клубится луна в неподвижных деревьях,
И древние годы в воротах стоят.

И город поклялся (не мы услышали),
Он хрустом камней клялся память хранить
О дне нашем бурном, о страсти накале;
И в белых потёмках его не забыть

Про шёпот отца, про сияние света,
Про ширь этой ночи, не спящей давно,
Про родины руку, простёртую с ветром,
Чью силу стенаний сломить не дано.

Картинами весны наш день заворожён

Картинами весны наш день заворожён.
Воззвания в их честь висят на всех карнизах.

וּבְרַעַד קָטוּעַ שֶׁל חֶטָּא וּמַחֲתָרֶת,
בְּקָרֵב מִסֵּתֵר שֶׁל שְׁתִּיקוֹת וְקוֹלוֹת,
בְּחוּם נְשִׁימָה עֲצוּרָה וְנִמְהָרֶת,
נִשְׁפּוּ אֶל פְּנֵיהָ שָׂרֵב וְחוֹלוֹת.

הַשְּׂבִיעוּ בְּשֵׁם הַגְּדִלוֹת וְהַחֲרֵב,
בְּשֵׁם הַיָּגוֹן הַשׁוֹבֵר אֶת הַדָּם,
הַמִּיטוֹ עֲלֶיהָ בְּדִידוֹת וּסְחָרְחָרֶת,
שֶׁלְּחוּ בָּהּ אֶת צֶהָב אָדָם.

וְהִיא, בְּחִלּוֹם, שְׁמִלוּתֶיהָ קוֹרַעַת
וְהִיא עִירוּמָה מוֹל מְרַחֵב, מוֹל מְדַבֵּר,
שֶׁלּוֹ כְּמוֹ רַעַם, כּוֹבֵשׁ כְּמוֹ רֶעֶד,
מִרְגִּיעַ כְּמֹת עֲצוּב וּמִפְאָר.

נָחַשׁ עַל הַתֵּל צִנְאָרוֹ לֵה שְׁלֵחַ,
נָשָׂא כְּנֹרוֹ הַיֶּשֶׁן וַיִּקְדֹּ.
בְּכָל הַשְּׁקִמִּים הַתְּאֵבָר הַיָּרֵחַ,
בְּשַׁעַר נִצְבוֹ שָׁנִים עֵתִיקוֹת.

וְהִיא נִשְׂבָּעָה – לֹא אֲנַחְנוּ שְׂמַעְנוּ –
וְהִיא נִשְׂבָּעָה, בְּחֶרוֹק אֲבָנִים,
לְזָכֶר בְּעֶרְבֻלֶת יוֹמֵנוּ שְׁלֵנוּ,
לְשֹׁמֵר בְּשִׁבְתֵּי מַחֲשָׁכָיו הַלְּבָנִים - -

- - אֶת רֹחַב הַלֵּילָה הַזֶּה הַפְּקוּיִם,
אֶת לַחֲשׁ הָאֵב וְהַלֵּהָב הַזֶּר,
אֶת יָד מוֹלֶדֶתָה הַשְּׁלוּחָה לֵה בְרוּם,
אֶת כַּח בְּכִיָּה שְׂאִינָנוּ נִשְׁבֵּר.

*

מִרְאוֹת אֲבִיב גְּאוֹת יְמִינוּ מַחֲזִיקִים.
אֶת כְּרוֹזֵי חָגָם עַל כְּרֻכָּיִם הוֹקִיעוּ.

К скале небес диск солнца пригвождён,
И перезвон оков в деревьях златоризых.

О площадь! Свет бурлит здесь, как вино дыша.
К тебе я брошен был насильно утром рано.
Я видел, как выходит в мир моя душа –
Чиста, омыта шумом струй твоих фонтанов.

Твой гомон голубей моих кружит, маня.
Твоя любовь, как лев, меня, обнявши, душит.
А женщины твои, как языки огня,
С высот веранд трясут перины и подушки.

Вдруг улица – столп пламени, машин стальных война,
Скращенье молний. В этой буре схваток
Проходит девушка – испугана, одна,
Вся зацелованная с головы до пяток.

Бурля стекается поток со всех сторон.
Рвёт обручи в брожение винном гомон.
Возводит день-гигант Раамсеис и Питом ³,
Наполнил город и базары жизни громом.

Таммуз ⁴

Поднялось солнце в самый
Зенит.
Пойду на призыв труб света.
О няня светлая, агнца храни!
Затерялся он в странах лета.

Аллеи ринулись гривой огня.
Как к свету взор вознесу я?

צִלְצוּל הָאֵילָנוֹת בְּזֶהָב הָאֲזִיקִים
וְשִׁמְשׁ מִסְמֵר אֶל סֵלַע הָרָקִיעַ!

כָּכָר תּוֹסֶסֶת – גַּת הָאוֹר הָעֲרִיצָה! –
מִמַּעַקָּה שְׁחִרִית אֲנִי נִזְרָק עֲדִיךָ,
אֲנִי רֹאֲיִתִי אִיךָ עוֹלָה מִן הָרַחֲצָה
נִפְשִׁי אֲשֶׁר טָבְלָה בְּשֵׁאוֹן מִזְרָקוֹתֶיךָ!

עַל רַעֲשֵׁךְ הָרֶם הַיּוֹם יוֹנִי תְרוֹת,
הַיּוֹם אֶהְבֶּתְךָ כְּכַפִּיר אֵלֵי הוֹרֶסֶת
וּמִנְעֵרוֹת נְשִׁיךָ, מִגְבְּהֵי גְזוּזָטְרוֹת,
אֶת לִהְבוֹת הָאָדָם שֶׁל כָּרִים וְכֶסֶת!

בְּעִמּוּדֵי הָאֵשׁ הָרַחֹב פְּתָאם נִרְאָה,
בְּמַלְחָמוֹת שְׁרִיּוֹן, בְּשִׁלּוּבֵי בְרָקִים - -
בְּסוּפוֹתֵינוּ בְּדָד חוֹצָה הַנֶּעֱרָה,
נִבְהָלֶת, נְשׁוּקָה מֵרֹאשׁ וְעַד בְּרָכִים.

וְשִׁפְךָ הַמַּסַּע בְּמַרְצָפוֹת תּוֹסֶס
וְהַמְלָה יֵינִית פּוֹרֶצֶת חֲשׂוֹקֶיהָ
וְיוֹם אֲדִיר בּוֹנֶה פִּיתוֹם וְרַעֲמָסֶס
שֶׁל רַעֲמֵי חַיִּים, בְּעִיר וּבְשׂוֹקֶיהָ.

תמוז

אֶל מוֹל חֲצוֹצְרוֹת הָאוֹר
אֵלֶיךָ!
הַשִּׁמְשׁ עַל שִׂיא צוּקָה הִיא!
אוֹמְנֹתֵי הַבְּהִירָה, שְׁמֵרֵי אֶת אֵילֶיךָ,
הָאֲבוֹד בְּאַרְצוֹת הַקִּיץ!

זָנְקוּ הַשְּׂדֵרוֹת בְּדִלְקַת רַעֲמָה.
אִיךָ עֵינֵי הַשְּׁקוּיוֹת אֲגָבִיָּה?

³ Города, построенные фараоном Рамсесом II, упоминаются в ТАНАХЕ ("Шемот", ["Исход"], 1, 12)

⁴ Летний месяц (июнь-июль)

Небесная дева
Смеётся... обнажена...
Я в губы её поцелую!

Астроном ею бредил, впиваясь во тьму,
И плакал у телескопа...
А я не просил ничего. Потому
Так красны фиалками тропы.

Пустой причал под ногами взлетел,
Сверкая, круша – захватило дух!
Я упал. Голос мне "На колени!" – велел –
"Кричи: свет велик и, как гром, глух!"

Его красками сутки уже зажжены,
Его светлые братья – всяк храбр и молод –
В зелёных косах
Встали на верх стены',
Чтоб день наш открыть, как город".

Кто, земля, на тебя взгляд направит в упор?
Ты имён и вещей смысл являешь пред нами.
Все оттенки и звуки ты слила в свой хор,
Тебе сердце отдал синеокий простор,
И его ты дrobiшь золотыми зубами.

Тишина, что тебе всех ценней и ясней,
Твоё небо, свистя, прочертила.
Только б ты, с беззащитной душою своей,
Только б ты её приютила!

Бой в низинах идёт. Там зарницы блещут.
Не погаснет, не рухнет светило.
Взбудораженный дуб, мой зелёный солдат,
Всё штурмует, бежит что есть силы.

עלמת השמים
צוחקת עירומה...
נשקנה, נשקנה על פיה!

אליה דמדמם בלילות התכן,
אליה בכה במשקפת...
אני לא בקשתי מאומה. לכן
כה אדמה על דרכי הרקפת.

ובצאתי לרציף הריקן שזרק
בטיסה מבהיקה וקורעת –
על ברפים הפלתי, צויתי – זעק!
יען רב הוא האור וחרש פרעם!

פרע וראה את צבעיו מבעירי היממות.
את אחיו הבהירים, נרחבי הכח,
בטפסם בחומה,
ירוקי צמות,
את יומנו כעיר לפתח!

הה, ארצי, מי עיניו להישיר בה יכל?
את שמות ודברים כבדק מערטלת.
לא פנקת בהסוס הגונים והקול,
כל לבו לך נתן הענק התכל
ובשני הזהוב – מאכלת.

הדממה שהשגבת, שחשפת עד סופה,
כשריקה את שמיר פולחת.
רק בהיות לך הנפש כשה בסופה,
תאותי אותה לקחת.

מלחמות המישור זוהרות מרחוק.
לא יכבה, לא ימט הרקיע!
עץ נדהם במרחב – חילי הירוק! –
עודו רץ, מתגלגל, מבקיע!

Горы

С чем сравнить, мой Бог, цепи' такой созданье?
Что за бык свирепый камня вал нарыл?
Гор волна застыла, потеряв дыханье,
Словно бурю вдруг удар хватил.

Посмотри, как почвы склоны обнажили,
Став вином и хлебом и цветеньем крон.
Чем земля чужая так их утратила,
И какой недуг её так жарок и силён?

Тишина, как скалы, простоит веками.
Только раз, как молот, здесь гремела мгла.
Гордый грех её укрылся за стенами,
И любовь ей сердце молнией прожгла.

Олива

Царило лето
Семьдесят лет,
Пламенем мести с рассвета лучась.
И только маслина
Снесла этот свет,
Не сдвинулась с места, в бою не сдалась.

В мире клятвы её нет святей ничего.
Не звёзды в ветвях её чёрных сияют.
"Песнь песней", - земля моя, - бедность её,
Она твоё сердце пронзает.

Горячим слезам из Всевышних очей,
Может быть, лишь она знает счёт –
Над дышащей яростью книгой твоей

הרים

מה ידמה, אלי, לעלילות הרקס?
פר בנחשוליו אל מפתנה הורץ!
כנשימה קודחת נפסקו הריה,
כסופה אשר הכוה בשבץ!

אדמותיה, ראה, במדרונות הפליגו,
בכרמים ואחו ועצי ערמון...
איזו אדמה זרה אותם השאיגה?
מה היה חליה החם והקדמון?

דומית צוקיה – כמצור מכניע.
פה רעם רק פעם הנה פשילה.
פה חטאה הגא את חומותיו הצניח.
כברק אהב ומת לבה שלה.

עץ הזית

שבעים שנה
הקיץ מלה.
באור נקמות סממו בקריו.
אחד עץ הזית,
אחי הנדח,
לא נסג מנגהם בקרב.

מה קדושה שבועתו! ענפיו השחורים
לא עמסו כוכבים וירח.
רק עניו, אדמתי, כמו שיר-השירים,
את לבות אבניו פולח.

ואולי מעיני אלהיו רבונו
רק דמעה לו נתנת, כבדה וחסמה,
ברבצו ערירי, כרואה-חשבונות,

Склонилась, как счетовод.

Ты уверена: горы падут под конец,
Будет стадо молить о дожде и кормах,
Но она устоит – одинокий боец,
И судьба твоя в крепких руках.

Когда вечер, набухший закатом, идёт,
Она ощупью ищет тебя,
И в корявом стволе сок горячий течёт –
Плач твой дерево прячет, храня.

Зной растёт, как огнём налитая река,
Но, столкнувшись с оливой,
Сникает:
Горы крепки и дерево живо, пока
Хоть единый росток его грудь разрывает.

Обнажённый огонь

1

Дымится древний гнев земли, рождая зной.
Ей, как рабу царя, лишь месть во мраке снится.
Она всю жизнь свою раскрыла пред тобой
И выбелила солью глаз твоих ресницы.

Старей вина в ней жажда. Зло её древней
Самой любви – хоть манит нас, но не прощает.
И человек, и корни дерева пред ней,
Окаменев от страха, сразу замолкают.

Ты снова лом в неё вонзаешь, как палач,
Но крепок щит её
И жаром гордость дышит.

על ספרך הנושף חמה.

כְּאִשֶּׁר תִּשְׁאַלִי אֶת הַרִיף לְמוֹת
וְעָגוּ עֲדָרִים אֶל מֶטֶר וּמִסְפָּא,
הוּא נֶצֶב בַּחוּמָה, חֲתָנָה הַגְּלָמוֹד,
וַיִּדְעַת כִּי נִפְשָׁה בְּכַפּוֹ.

וְעַם עָרָב, שׁוֹתֵת מִשְׁקִיעָה אֶרְכָּה,
יִגְשֶׁשׁ עַל פְּנִיָּה – אֵיךְ?..
בְּגִזְעוֹ הַנִּפְתָּל, בְּלִהְבֵת עוֹרְקִיו,
מִשְׁמֵר וְכבוֹשׁ בְּכִיָּה.

וּמִנְגֵד חוֹרֵג הַשָּׁרֵב הָאֵדָם
וְנִרְתַּע
וְאִימָה תֵאחֲזֶהוּ - -
כִּי הֵרָר לֹא יִמַּט וְלִבּוֹ לֹא יִדָּם,
כָּל עוֹד נִכָּט אֶחָד מִרִטָּשׁ אֶת חֲזֶהוּ.

מערומי האש

*

עֲשֵׂן וְקִדְמוֹנֵי חֶרוֹן הָאֲדָמָה.
הוֹזָה אֶת נִקְמוֹתָיו כְּעֶבֶד מֶלֶךְ.
עַל מִפְתָּנָה עָמְדוּ חַיִּיהָ בְּדָמָם.
הִיא עַל רִיסֵי עֵינֶיהָ מְלַבִּינָה בְּמֶלַח.

שְׁצֻמָּאוֹנָה נוֹשֵׁן מִיָּין. שְׂרָשְׁעָה
עֵתִיק מֵאֲהָבִים. שׁוֹבָה וְלֹא סוֹלָח.
אָדָם בְּחִלּוֹמוֹ וְעַץ בְּשִׁרְשׁוֹ
כְּפוֹתִים בְּאִימָתָה, דָּמָם וְהִסְתַּלַּע.

בְּשִׁסּוֹתָךְ בָּהּ שׁוֹב מִתְּכַת מִקְבוֹת
סוֹמְרֵת מְלִכּוּתָהּ
בְּמַגְנִים וְלֵהֵט.

И боль в руках твоих, как тела тихий плач...
Чужд камень чувств людских и ничего не слышит.

Удар затих.
Смотри:
Стоит, стоит гора!
Не содрогнётся, не отступит ни на пядь.
Не рухнет вечность. Завтра так же, как вчера,
Вновь будет свет и синь, и будет ад сиять.

2

Горда рудой и серой, кремнем твердь крепка.
В ней обнажён огонь – как солнце, не потухнет.
Обуглится, коснувшись, дерзкая рука,
И песнь, приблизившись, как срубленная, рухнет.

Лишь в памяти её есть время, мёртв простор.
Она ждала тебя. Ты ей один явился
Последней искрой мудрости с тех самых пор,
Как свет безумствует и разум помутился.

День озверевший
Здесь
Насытился сполна.
Закат израненный подмяв, к ней тащит силой.
Ужасной мощью звёзд далёких рождена,
Земля их страшные картины не забыла.

Гром её родов полнит эхом каждый грот,
Её детёнышей пещеры скал приемлют.
Ждёт поцелуй огня неосторожный рот,
Что родиной готов назвать
Такую землю.

3

גופך בוכה בשתי ידיים כואבות,
על אבן אטומה, על אֶזֶן לא שומעת.

ובהאלם הקול –
תביט:
ההר לא זע.
ושער לא נסוג. ורעד לא נעור.
וכנצח בל ימוט, באקזרות הזה,
זורח גיהנום התכלית והאור.

*

מערומי האש. לשמש מצודה.
אדמת קלל גאה. גפרית וצור גידוה.
היד אשר תגע בה, שבה מצתה.
השיר קרב אליה ונופל גדוע.

בלב זמנה, אשר נדם כזכרון,
במרחבה המת, אליה היא כורעת.
אתה יקרת לה כזיק בינה אחרון,
בהשתולל האור, בהתערער הדעת.

הציד בה ליום,
לפרא,
לקחל.
הוא אל סבכה גורר שקיעות פרותות ידים.
פוכב רחוק הוריש לה את בלהות כחו
ומראותיו ממנה לא נמחו עדיו.

ורעם לדותיה תר עוד בנקרות,
עוד החיה מפה גוריה ממלטת.
באש נשק הפה אשר נקרע לקרא
לאדמה הזאת
מולדת.

*

Шалаш и небеса. Одни в краю пустом.
К их входу путь ведёт – горяч, как пламень.
К их входу к ночи человек бредёт с трудом,
И взгляд потухший
Отражает камень.

Нет жалости к земле в его руках. Ни слов,
Ни сердца нам с тобой он не отдаст, ни силы.
Пришедший из пустынь, одно обнять готов
Железо, что в ударах тяжких затупилось.

Ни тучи чёрной нет, ни нивы золотой.
Земля столбами пыли горы застилает.
Он положил кирку и лом перед собой.
Рыдания, смех пустые руки сотрясают.

В миллионах Божьих свеч дивятся небеса:
У входа в свой шалаш
Спокойно тварь присела
Пред сальной
Свечкой в плошке. Света полоса
Легла на хлеб, на лист бумаги белой.

4

... Я здесь ещё, мой брат. Я видел смерть твою.
Всю кровь и разум ночь по каплям выпивает.
Я крепок, брат. Не дрогнет лезвие в бою,
И зубы об него ещё земля сломает.

Она не отдохнула перед новым днём,
Но скоро гнев её я разбужу ударом.
Мне снится, что земля в руках горит огнём,
Ей снится – я в её руках сожжён пожаром.

רק אהל וּשְׁמִים. הִמָּה לְבָדֵם.
אֶל פְּתִיחֵיהֶם עוֹלָה הַדֶּרֶךְ הַלְהֵבֶת.
אֶל פְּתִיחֵיהֶם, עִם לַיִל, מְגִיעַ הָאָדָם,
אֲשֶׁר עֵינָיו –
רֹאֵי לְאָבֹן.

לֹא זְרוּעוֹתָיו תִּאָרְנָה, רַחוּמוֹת לְבָר.
לֹא אֶת לְבֹו יִשָּׂא לְהַחֲלִיפֵנוּ כֹחַ.
אֶת הַבְּרָזֶל חוֹבֵק הֵבֵא מִן הַמִּדְבָּר,
כִּי הַבְּרָזֶל כּוֹשֵׁל מְרֹב רֹטֵשׁ וְקָדַח.

וְלֹא עֵנָן הַשְּׁחִיר וְלֹא שָׁדָה הַזָּהָב.
הָאָדָמָה תִּמְרוֹת הָרִיָּה מֵאֲבָכָת.
הָאִישׁ כָּלִיו מִנִּיחַ. שְׁתֵּי כַּפּוֹת יָדָיו
רַק מְחִיכוֹת רִיקָם. רַק מִשְׁתַּרְגּוֹת מִבְּכִי.

וְרַק שִׂיאֵי רִקִּיעַ בְּלִילָם תּוֹהִים:
בְּפֶתַח אֹהֶל
חִיָּה שְׁלֹוֹה גוֹהֶרֶת.
נֵר חֲלָב,
מוֹל רֵבֵא נְרוֹת שֶׁל אֱלֹהִים,
מֵאִיר עַל לֶחֶם וְגִלְיוֹן אֲגָרֶת.

*

- - אַחִי. עוֹדֵנִי פֹה. רֹאִיתִי אֶת מוֹתְךָ.
עֲכָשׁוּ אֶצְלֵנוּ לִלְלָה עַד בְּלִי דָם וְדַעַת.
עוֹדִי חֲזָק, אַחִי. וְהַבְּרָזֶל עוֹד חַד.
הָאָדָמָה אֵלָיו שְׁנִיָּה מִבְּקָעַת.

לֹא נָחָה עוֹד מִיּוֹם, אֶךְ בִּקְרַם מִתְחַדֵּשׁ
וְשׁוֹב אֶת חֲרוֹנָה הַחֶם אֲנִי פּוֹתֵחַ.
בְּחִלּוּמִי – וְהִיא בְּכַפּוֹתֵי כָאֵשׁ.
בְּחִלּוּמָה – אֲנִי בְּכַפּוֹתֶיהָ.

И, если б даже Бог тебя хранил, земля,
Слепа, жестока – страсть толкает человека.
Уже ногтями к сердцу прикоснулся я,
И не спасись тебе из рук моих вовеки.

Мне золотая жила вовсе не нужна,
Не знаю, что ищу, весь день дробя породу,
Но умер бы от счастья, если бы она
Заговорила вдруг, родив, как дочь мне, воду.

5

Искрится кремень, будто он алмаз,
Как мумии
Стоят цари гранита,
Сверкают небеса, как волчий глаз,
И веки человека до зари закрыты.

Вокруг него лишь ночь. Яд ненависти в ней,
И месть замкнула мир прозрачною стеною.
Молчаний дуновение всяких бурь сильнее,
И гром к ногам их лёг игрушкою простою.

Двурогий месяц на скале оленем встал,
И бледный свет его залил простор беззвучно.
Здесь нет дорог.
Здесь миг – былых времён кристалл.
Здесь смерть – близнец покоя неразлучный.

Лишь сердце человека
Средь пустынь стучит –
За кровь, которой нет спасенья и привета,
За камни, чьих сердец покой навек разбит,
За звёзды, что с небес нам ярко светят.

וְלוֹ אֶת כָּל יְמֵיהָ אֱלֹהֵי כְּבֹהַּ,
תַּחֲתֵר בָּהּ תְּשׁוּקָתִי עֹרֶת וְנוֹתָצֶת.
עוֹד צִפְרֹנִי קִשּׁוֹת. נִגְעָתִי עַד לְבָהּ.
לֹא יִצְלִיחַ מִיָּדִי עַד נֶחֱץ.

וְאִם זָהָב בָּהּ חַי, לֹא עַל שְׁכָמִי יִטֵּל.
וְתַגְמוּלָתִי מִמֶּנָּה, לֹא יִדְעָתִי מֶהֱיָה.
אֲנִי אֲמוֹת מֵאֲשֶׁר בְּשִׁמְעִי אוֹתָהּ
לוֹמְדֵת לְדוֹבֵב, כָּבֵת יִלְדָּה לִי - מִיָּם.

*

- - נִטְפוּ הַמְשָׁעוּלִים אוֹר-חֶלְמִישׁ כּוֹזֵב.
פְּחָנוּטִים
נָצְבוּ מַלְכֵי הַשַּׁחַם.
מְרַחֵב. מְרַחֵב. רָקִיעַ מִתְנוֹצֵץ כְּזָאֵב.
הָאִישׁ עֶצֶם עֵינָיו עַד יִקְרַעַן הַשַּׁחַר.

וּסְבִיבוֹתָיו הַלֵּילָה – מִשְׁטָמָה צְרוּפָה.
חוֹמַת נֶקֶם שְׁקוּף שְׁלֹא יִזוּעַ.
מִשֵּׁב הַדּוֹמִיּוֹת אֲדִיר מְכַל סוּפָה.
לְרַגְלֶיהָ הַרְעָם נָח כְּצַעֲצוּעַ.

יָרַח אִם יוֹפִיעַ כְּאֵיל עַל צוּק,
הַמְרַחֲבִים יְחִוִּירוּ.
לֹא יִסְגּוּ.
פֶּה דֶרֶךְ אֵין. פֶּה רִגַע – גְּבִישׁ דּוֹרוֹת יִצּוּק.
פֶּה תֵּאֲמִים הַמּוֹת וְהַרְגַע.

רַק לֵב אָדָם, רַק הוּא
הוֹלֵם בְּלֵב-מִדְבָּר,
בְּעַד הַדָּם שֶׁאֵין גּוֹאֵל לוֹ וּמִרְגִיעַ,
בְּעַד הָאֲבָנִים אֲשֶׁר לְבָן נִשְׁבֵּר,
בְּעַד הַמַּזְלוֹת שֶׁבִּרְקִיעַ.

Рождение улицы

Строитель стоит, озираясь вокруг.
Ведь стройка важнее всех войн, интересней!
О Боже всеильный,
Твой город мне вдруг
Подносят с поклоном и песней.

В нём сила железа, он неутомим,
Он зубы в улыбке пилы обнажает,
И, если я встречу на улице с ним,
Отпряну в испуге,
Его не узнаю.

Гружёных повозок торжественный вид,
Как праздник, дорога нам дарит с тобою.
По летним просторам день ясный разлит,
И небо сверкает, как лёд голубое.

Вот город – слышны влажных крыш голоса
И улицы бег в огнедышащей стали.
Ему кузницы разомкнули глаза:
Смотри, твои дни настали!

Потому что базар свежей краской пропах,
И в глазах искры пляшут и блещут,
Когда щебень, сгорая, на жарких губах
Катка и асфальта трепещет.

Как к скале, город к небу прикован. Он встал
И, сквозь молота грохот, внимает,
Как под пыткой мучительной гнётся металл,
Как стекло, подчиняясь, вздыхает.

Его улица в муках родится, в бою,

הלדת הרחוב

מקרבות הבינים עולה הבנאי.
מלחמת הבית גבוהה ומגעשת.
אלהים אדירים,
עירך אל עיני
בקידה ומזמור מגשת.

הברזל הענק לה הגיר את כחו.
על שני משורים היא קורנת.
כי אפגש בה לפתע בקרן הרחוב,
לכבי ירתיעני,
לא יכירנה.

היום את מסע הקרונות, כמו חג,
לקראתנו הושיטה הדרך.
היום, על פני קיץ שפוף למרחק,
שט רקיע לטוש, כחל כקרח!

זו העיר, במרוץ רחובה המצת,
במלמול גגותיה נוטפי המים.
נפחים את עיניה פקחו בצבת,
אמרו לה – הנה ימיה!

כי זרחו לעולם הצבעים בשוקה,
כי האש על פניה רוחפת,
כאשר חוצותיה מתים בנשיקה,
בשפתי המכבש והזפת.

בעמדה רתוקה אל רקיע – אל כף! –
לודי פטישים היא שומעת,
לענוי לא-אנוש של ברזל מתכופף,
לאנקת הפלדה הנכנעת.

כי בכאב ובכח ילד רחובה,

Здесь теперь навсегда его песня польётся.
Нет, не я в честь него гимн любви сочиню:
Слов, величием равных,
У меня не найдётся.

Я пойду его сердце
Искать среди травы,
Наслажусь его тихим дыханьем
И закрою глаза у державной главы,
Озарённой солнца сияньем.

Часть 4

Вот воздух – от выси качает его

Вот воздух – от выси качает его,
Вот листья – под ветром лепечут и гнутся.
Я не хочу
Им писать ничего –
Хочу их сердец коснуться.

И белой дорогой с ведёрком воды,
Взяв хлеба припас и соли,
Снести старшим братьям моим за труды –
Простору и свету – на отчем поле.

На дальней дороге

Колокольчики стад, посвист птиц,
Тишь зелёных колодцев немая,
Золотые поля без границ,
Дорога в просторах без края.

И блещут, как стекло и медь,
Из росы поднимаясь, деревья...

כִּי לְעַד יִהְיֶה בּוֹ שִׁירָה הַגְּבוּהָ.
לֹא אֲנִי אֲחַבֵּר לָהּ דְּבָרֵי אֲהָבָה,
לֹא מַצְאֵתִי מִלִּים
גְּדוּלוֹת כְּמוֹהָ.

אֶל לְבָה הַכָּבֵד
לְבַדִּי אֶלֶף.
אֲשַׁמְעֶנָּה שְׁקֵטָה וְנוֹשָׁמֶת.
אֶעֱצֹם אֶת עֵינֵי מוֹל רֹאשָׁה הַמוֹלָךְ,
הַזֹּהָר, הַמְּשׁוּחַ בְּשִׁמְשׁ.

פרק ד'

*

הִנֵּה הַעֲצִים בְּמִלְמוֹל עֲלֵיהֶם.
הִנֵּה הָאֲוִיר הַסֹּחֵרֵחַר מִגְבָּה.
אֵינִי רוֹצֶה
לְכַתֵּב אֲלֵיהֶם.
רוֹצֶה בְּלִבָּם לִנְגֹעַ.

לְשֹׂאת פֶּת בְּמִלַּח וּמִים בְּדִלִי
וְעַת הַדְּרָכִים יִלְבִּינוּ
צִידָה לְהַבִּיא לְאַחֵי הַגְּדוּלִים,
לְאוֹר וְלִרְחֹב בְּשָׂדוֹת אֲבִינוּ.

בְּדֶרֶךְ הַגְּדוּלָה

עֲנָבִלִים בְּמִרְעָה וּשְׂרִיקוֹת
וְשִׁדָּה בְּזָהָב עַד עָרֵב,
דּוּמִית בְּאֵרוֹת יְרֻקוֹת,
מְרַחֲבִים שְׁלִי וְדֶרֶךְ.

הַעֲצִים שֶׁעָלוּ מִן הַטֵּל,
נוֹצְצִים כְּזָכוּכִית וּמִתְקָת,

Не устану дышать, не устану смотреть
И продолжу идти умерев я.

להביט לא אֶחָדֵל וְלִנְשָׁם לֹא אֶחָדֵל
וְאַמּוֹת וְאוֹסִיף לֵלְכֶת.

Прощание шарманки

תַּבֵּת-הַזְמֶרָה נִפְרָדֶת

Кружат стаи голубей
В небе города высоком
Над помостом палачей,
Над ресницами красоток.

עַל הָעִיר עֲפֹת יוֹנִים,
עַל הָעִיר, עַל יַעַר פָּרָא,
עַל כָּפֶר הַתְּלִינִים,
עַל רִיסֵי נָשִׁים בְּעָרֵב.

Ветер лёгкий и неверный
Не умчит нас далеко.
На плече зари вечерней
Спелых вишен коробок.

עִם הָרוּחַ הַנוֹדֶדֶת
לֹא נִסֶּע הַרְחֵק מִכָּאן.
הַשְׂקִיעָה נִשְׁאַה בְּדֶרֶךְ
אֶת סֵלִי הַדְּבֻדָּן.

Город. Вечер. В поздний час,
С улицей простившись сонной,
В лошадиный гляну глаз
Взором женщины влюблённой.

עָרֵב, עָרֵב, עִיר עֲרֵבִית.
אֶפְרָד מִרְחוֹב הָאֶבֶן.
אֶל עֵינֵי סוֹסִים אֲבִיט,
כְּהֵבֵט אִשָּׁה אוֹהֶבֶת.

Всех молчанье ждёт в итоге.
Вот и мне пора идти.
Закрываются дороги,
Как глаза, в конце пути.

כִּי הַסּוֹף, אֲחִים, הוּא אֵלֶם,
כִּי בְאוּנִי הַדִּמְמוּת.
כְּעֵינִים מוֹל הַהֶלֶךְ
הַדֶּרֶכִּים נִעְצָמוֹת.

Так приятен трубки дым!
В старый дом вернёмся, может.
Жизнь былую усыпим,
Как младенца, в семь уложим.

עוֹד מִקְטָרֶת נִעֲשֵׂן,
עַל מִפְתָּן עֵתִיק נִשְׁכָּה,
אֶת חַיֵּינוּ נִישֵׁן
כְּתִינוֹק נֶרְדָּם בְּשִׁבְעָה.

Ветер бурь и туч чудесен!
Леса запахи вдохнём.
Ну, подруга старых песен,
Посидим перед путём.

רוּחַ סַעַר וְעֻנָּת,
רִיחַ יַעַר וְשָׁנִים.
בּוֹאִי, בּוֹאִי, עַל מִשְׁעָנֶת,
בֵּת שִׁירֵי הַנוֹשָׁנִים.

Ах, прекрасные деньки!
Кру́гом голова от рынка –
Гам, повозки и мешки,
Платья летние, коленки...

הָהָ, יָמִים יְפִי קוֹמָה.
סְחָרָרִים מְשׁוּק וְקִיץ.
מְקָרוֹנוֹת וּמִקְמָה,
מְשַׁמְלוֹת וּמִבְרָכִים - -

... И от улиц пыльных, шумных,
От пассажей вверх и вниз,
От печалей и от шуток,
Что в клубок один свились.

- - מְנִיתִיבַת אֲבָק רוּעָשֶׁת,
מְרוֹכְסֵי-זְמָרָה תְּלוּלִים,
מִן הָרָשָׁע וְהָרָשֶׁת
שֶׁל תּוֹגוֹת וְהַתּוּלִים.

Ах, вселенная, тебя
Принимал я к сердцу близко
И под вечер ждал, любя,
Как студентик гимназистку.

מָה דְּבַקְתִּי בָּךְ, תִּבְּלִי,
שׂוֹא לַפֶּרֶק אוֹתָךְ נִסִּיתִי.
מָה חִכִּיתִי לָךְ עִם לֵיל,
כְּתִלְמִיד לְגִימְנַזִּיסְטִית.

Горсть росы – доход немалый!
Песня разве не наряд?
Ведь и мне сияньем алым
Твои яблоки горят.

רַק הַטֵּל הַזֶּה בַּחֲפוֹן,
רַק הַשִּׁיר הַזֶּה – עֵדִי,
כִּי גַם לִי אֲדָמוּ בְּאֶפֶל
תְּפוּחֶיךָ שֶׁבָּגִי.

Ты обрушилась волной,
В бой зовёшь, но устою ли?
Закружился, как слепой
Посреди стоглазых улиц.

כְּעֵלוֹת נַחֲשׁוֹל זוֹהָר,
גָּחַתְּ אֵלַי לְקֶרֶב בֵּינִים.
בָּךְ גָּלְגַּלְתִּי כְּעוֹר
בְּרַחוּבוֹת מְלֵאֵי עֵינִים.

Я повис – тут лоб, там темя –
На шипах таких преград,
Как распроданное время,
Гнев и встречи невпопад.

בָּךְ נוֹתַרְתִּי קֶרַע-קֶרַע
עַל קוֹצֵי הַמַּחְסוּמִים
שֶׁל חַמוֹת, שֶׁל עֵת-נִמְכָּרָת,
שֶׁל פְּגִישׁוֹת וּפְתָאִים.

Кру́жат стаи голубей –
То как тучка, то как точка.
Мостовые, свет огней,
Ручка машет мне платочком...

עַל הָעִיר יוֹנִים עֹפוֹת,
כֹּל יָמֵי שְׁטִים בְּיַחַד,
אוֹר, עָרִים וּמְרַצְפוֹת
זְרוּעַ מְנִיפָה מְטַפַּחַת - -

Вечер! Вдруг, обвалом! Боже!

וּמִפְּלֹת לַיִל נִתְּכַת - -

Время мчится всё быстрее...
Я гляжу на небо лёжа...
Кружат стаи голубей...

אֲדוֹנֵי הָאָדוֹנִים!
גּוֹף נוֹפֵל עַל אֲדָמוֹתַי...
עַל הָעִיר עֶפּוֹת יוֹנִים.

Песня на музыку Нахума Геймана в исп. дуэта Апарварим
<https://www.youtube.com/watch?v=Ez7oFyJyWtI>

Ворота настежь

שְׁעֵרִים לְרוּחָה

Трепет листьев и хлопанье крыльев ветвей,
Весь базар в беге грив и копыт неустанным.
Всюду ветер, навесов холсты всё быстрее
Его гонят – кружи'т по рядам он.

חֲלָחֵלֶת הָעֵצִים וְטַפִּיחַת כִּנְפֵיהֶם
וְשׁוֹקִים בְּמְרוֹץ רַעְמוֹת וְטַלְפִּים.
רוּחַ, רוּחַ בָּהֶם! סַחְרֻוּהָ בָּהֶם!
יִרְעוֹת וְתִרְסִים רְדוּפָה הִיא!

Для него распахнули объятия ворота.
Дрожь широких просторов разлита кругом.
Ловко с яблонь плоды собирает в решёта.
Я б к нему обратился с любовным письмом!

מְעוֹף שֶׁעַר פּוֹשֵׁט זְרוּעוֹתָיו – מְרַאֶה רוּחַ.
מְרַאֶה רוּחַ – צִמְרֵמֶת שְׁדוֹת רְחִבִּים.
כִּי תִרְאוּהָ יָפָה וְקוֹטְפֶת תַּפּוּחַ,
מִסְרוֹ לָהּ מִמֶּנִּי בְרֶכֶת אֲהָבִים.

С ветром вечер холодный нагнал воронья.
Костыли свет последний, шатаясь, роняет.
Песни ткани и жести всё громче звенят.
Губы вод и аллей, просыпаясь, вздыхают...

כִּי הָעֶרֶב הִקָּר אֶת עוֹרְבָיו בָּהּ שֶׁלַח
וְהָאֹר הָאַחֲרוֹן מִתְמַטֵּט עַל קִבִּים
וְגִבְרָה זְמֶרְתָּם שֶׁל הַבַּד וְהַפַּח
וְנִעֲרוּ שִׁפְתֵי הַשְּׁדָרוֹת וְהַמִּים - -

Небеса растворились в былой синеве,
Их металлом закат покрывает,
И глаза человека – лишь девочки две
Здесь, где осень, как лес, наступает.

וּפְסוּגוֹת רִקְיעִיָּה, עִירִי, אֲבוֹדוֹת,
וּמִצָּפָה בְּמִתְכַּת שְׁקִיעָה אֶת.
וְעֵינֵי הָאָדָם הֵן רַק שְׁתֵּי יְלָדוֹת
בְּסִתְנוֹ הַנוֹסֵעַ כִּיעֵר.

От вечерней росы влажен улицы рот,
Веет
Стали сырой
Свежим духом...
Мимо девушка лёгкой походкой идёт
В объятиях платья и слухов.

זֶה הָרְחוֹב שֶׁשִּׁפְתָיו עוֹד לֵחֹת לְרוּחָה...
רִיחֵי
וְטִלּוּלָה
הָעֶשֶׂת.
בְּדַרְכָּנוּ עוֹבְרַת עֲלֵמָה חֲבוּקָה
בְּלַחֲשׁוֹת. בְּשִׁמְלוֹת. בְּחֶשֶׂד.

Лисий мех на плечах с ветром ластится к ней.
Вид её в этот вечер прекрасен и странен.
Хулиганы железные – ряд фонарей -
Свистом, песней проводят её до окраин.

זרותה הקרירה – יין הערב הזה.
על כתפיה ברוח שועל הפרנה רץ.
פנסים בשורה – בריוני הברזל –
ילווה בשיר ושריקה הפרורה.

Вновь и вновь ей одной восхищаться, внимая

Вновь и вновь ей одной восхищаться, внимая,
Я желал бы, клянусь душою.
Её красивей есть, я знаю,
Но нет подобных красою.

Когда молния светом залила простор,
Её силу и смех
В зеркалах отразив,
«Пусть увидит», - мечтал я, - «как ясен мой взор,
Как руки чисты, как умён и красив» .

«Я похож», - ей скажу, - «на козлёнка у ног:
Пальцем шёрстки коснись – вспыхнет праздник тотчас.
Так давай же пойдём по приволью дорог,
Воротник распахнув и смеясь, и смеясь...»

... И бульвар,
не дыша,
уже встал у ворот,
Просит бури, исполненный счастья,
Ну а осень, а осень песнь славы поёт,
Славит город ,готовый к ненастью.

Песнь трёх братьев

*

נשבעתי, עיני, כי נשוב ונראנה,
כי נסיף לקולה לתמה.
ישנן יפות יותר ממנה,
אך אין יפה כמוה.

בעבר הברק את עציו להכיר,
הוארו במראות
כחה וצלולה - -
רציתי כי תחשב שאני בהיר
ידי טהורות ודעתי צלולה.

רציתי לה לומר שאני מין גדי
ומגע אצבעה בצמרי הצית חג,
בענן-מרחקים של פסיעה מנגדי
שתפשיל צוארה ותצחק ותצחק - -

ובחוץ,
השדרות,
בנשימה נטולה,
מלאו אשר, טפחו, בקשו סעד.
והסתו, והסתו נשא שיר ותהילה
לעירו הלובשת סער.

שיר שלשה אחים

Сник пожар, опустил на город, молчит,
И на ручки дверей
Каплет с рук его свет.
И протяжно мыча в ясной летней ночи,
Две медведицы мне посылают привет.

Приглашают в возке прокатиться в полях,
А потом отыскать их любимую внучку
И в избушке лесной на куриных ногах
Целовать, не спеша, её пухлую ручку.

Проследить, затаившись в чащобе с зарёй,
Как день новый ведут к нам зайчихи и белки,
И в повозке его отвезти золотой
На богатые камнем и песнями рынки.

Вечно молод Ты, Бог,
Краше летнего дня,
И садам Твоим чудным числа нет.
Лишь одной кисти сок выжал Ты на меня,
И к Тебе меня сразу же тянет.

Я в железной кровати – угрюм, одинок.
Ты укрой и утешь меня, Боже!
Моё сердце устало от песен, дорóг,
От убийц... и от девушки тоже.

И, когда навсегда смех мой слабый замрёт,
В сумрак рощи уйду среди цветов я.
Боже, дай мир дороге и песне её
И тому, кто пройдёт здесь с любовью.

Мне туманы Твои кожу бледностью скрыли.

כָּבֵר שָׂרָפָה מִתְמוֹטֶטֶת שְׁקֵטָה עַל הָעִיר
וַיֵּדָה נְטֵפָה אוֹר
עַל כַּפּוֹת מְנוּעִלִים.
בְּלִיל קִיץ רְחוֹק, בְּלִיל קִיץ בְּהִיר,
נִהְמוּ לִי בְּלֹאט הַדְּבִים הַגְּדוֹלִים.

וּבִקְשׁוֹנִי לִצְאָת וְלִנְסֵעַ אִתָּם
בְּרִכְבֹּת יָפָה, בְּשִׁדְמוֹת הַשְּׂבָלֹת,
לְנִשֵּׁק אֶת יְדֶיהָ שֶׁל בֵּת אַחֻזָּתָם,
בְּתוֹךְ בֵּית קֶטָן, עַל כְּרַעֵי תִרְנַגְלֹת.

לְאַרְבַּ לְפָנוֹת-שָׁחַר, בִּיעַר הָעֵב,
לְיוֹמָנוּ הַבָּא עִם סָנְאִי וְאַרְנָבָת.
לְמִשְׁכּוֹ בְּקִרְוֹנוֹת שׁוֹתֵתִי הַזֶּהָב
אֶל שׁוֹקֵי הַזְמָרָה וְהָאֶבֶן.

הֵה, אֵלֵי הַיָּפָה,
הַצֵּעִיר לַעֵד,
כֹּה גָדְלוּ וְכֹה רַבּוּ גִנְיָה!
רַק מִחֲצֵת אֵלֵי הָאֲשָׁכּוֹל הָאֶחָד
וְהִנֵּה נִסְתַּחֲרַרְתִּי אֵלֶיךָ!

עַל מִטַּת הַבְּרָזָל הַבוֹדְדָת אֲשָׁכָב.
בֹּא כִסֵּנִי אֶתָּה בְּאֶדְרֹת.
בֹּא נַחֵם אֶת לְבִי הָעֵיף לְהוֹרְגִיו.
לַעֲלֵמָה. לְשִׁירִים וְלִדְרֹךְ.

כָּבֵר הַחֲרָשׁ בְּאֶפֶל. הִפְרַח בְּאֵשׁ.
וּבִכְבֹּת בֵּת-צִחוּקִי וְאַיִנָּה,
שִׁים שְׁלוֹם לְנִתִּיבָהּ, לְשִׁירָה הַרוּעֵשׁ,
וְלַהֲלֹךְ אֲשֶׁר יֵאֱהָבָנָה.

אֶת חוֹרוֹן עֶרְפְּלִיךָ עוֹרִי כָּבֵר קוֹרֵם.

Грустно, холодно мне
С Тобой.
Вот стоят мои братья в дверях. Не забыл ли? –
Два возничих⁵ Твоих, Боже мой.

Так огромны, мохнаты, спокойны вполне.
За порогом – дорожные дали...
Посмотрели – меня пригвоздили к стене
Четыре ножа печали.

Брат мой старший, смежив свои веки,
Сказал:
- Мир широк и идти нам далече.
День качался с повозками, вечер настал,
И ещё ночь, ещё день и вечер.

Города мы прошли и леса и поля.
Одинока, как в праздничный час урожая,
Мать всех тварей живых, содрогалась земля,
Корчась в схватках и злаки рожая.

Там мы встретили девушку ранней порой,
И сердцам вдруг в груди стало тесно,
Мы пленились вечерней нагою зарёй
И белкой в руках у леса.

И пришли.
И в руках – с гроздью ягод лоза,
И про шёпот листвы не забыли,
Потому что, мы знаем, брат смежает глаза,
А глаза его это любили.

... Я в волнение и радости к братьям приник,

ועצוב לי אתך
וקר.
שני אחי על הסף נצבים - - הכירם:
עגלונים, אלי, בכפר.

כה אפל ורוע גדלם השעיר.
ולפתח הדרך רובצת.
נפקחו עיניהם - - - וסמרוני לקיר
ארבעה סכינים של עצב.

ואחי הגדול על עיניו אז כסה
וידבר:
הנה באנו. הארץ רבה היא.
עבר יום מתנודד עם קרונות המשא
ועוד לילה ויום וערבים.

בערים וביער נסענו עד כאן
ובדד, בחגי יבולה ובצירה,
התהפכה אדמה בלדות הדגן,
שאגה, אם כל חי, בצירה.

ובבקר ראינו בדרך עלמה
ויהם לה לבנו ויהר.
ובערב ראינו שקיעה עירומה
וסנאי על כתפי היער.

ונבא
ונביא את אשכל הענב
והמית העצים בתכלת –
כי אמרנו: אחינו עוצם את עיניו
ועיניו אהבו את אלה.

- - אז נשבר אליהם לבבי הצוחק,

⁵ На иврите созвездия Большой и Малой медведиц называются также Большой и Малой повозками. К созвездию Возничего они отношения не имеют.

Руки к ним я простёр что есть мочи.
И, как молнии вспышка, явились мне вмиг
Дни, что я не увижу воочию.

Лицо младшего брата тогда озарила
Улыбка; сияя зубов белизною,
Он сказал:
Трое
Братьев
Нас было,
А теперь осталось двое.

Песня

Направился к горам
Бродяга-вечерок.
Разлуки час свят и кроток.
Вот девушка, как в сон, ступила за порог,
Песня пала без сил в воротах.

У кромки небес кипарис одинок,
На девушки песнь нет ответа,
И осталось у мира три слова всего,
Только поля простор да ветер.

Третья мать

Песня трёх матерей. Слово – грома раскат.
Меж словами, как эхо, тишина говорит.
А вдоль улиц пустых ровным строем стоят
В красных бородах фонари.

Безутешная осень устала, больна,
И дожди бесконечно идут.
И без света в окне, без свечи у окна

אז פָּרַשְׁתִּי עַד קֶץ אֶת יָדִי
וּבְחִתּוֹךְ הַבֶּרֶק נִחְשְׁפוּ לִי הַרְחֵק
הַיָּמִים שְׁנוֹתֶיךָ בְּלִעְדִּי.

וְאָחִי הַצָּעִיר, בֶּן זְקוּנִים לְאֲבִינוּ,
חִיָּה מִן הָאֶפֶל בְּבֶהֱקָ שָׁנִים,
וַיֹּאמֶר:
שְׁלוֹשָׁה
אָחִים
הָיִינוּ,
וְהִנֵּה נִשְׁאַרְנוּ שְׁנַיִם.

זמרה

הָעֶרֶב הַנּוֹדֵד
אֶל הַהָרִים פָּנָה.
שְׁעַת הַפְּרִידוֹת, מָה קְדוּשָׁה אַתָּה!
עֲלָמָה כְּאֵל חֲלוּם יוֹצֵאת אֶל מִפְתָּנָה
וְשִׁירָה מִתְמוּטָט בְּשַׁעַר.

עַל סֶף הַרְקִיעַ בּוֹדֵד הַבְּרוּשׁ
וְשִׁיר הָעֲלָמָה שָׁכּוּחַ
וְנוֹתֵר הָעוֹלָם בְּמַלִּים שְׁלֹשׁ,
בְּשָׂדוֹת רְחֹבִים וְרוּחַ.

האם השלישית

אִמָּהוֹת שָׁרוֹת. אִמָּהוֹת שָׁרוֹת.
אֶגְרוֹף רַעַם נִתֵּף. דּוּמִיָּה חֲזָקָה.
בְּחֻצוֹת הַרִיקִים צַעֲדוּ בְּשׁוּרוֹת
פְּנִסִים אֲדָמִי זָקֵן.

סִתּוֹ אֲנוּשׁ, סִתּוֹ יִגַּע וְלֹא-מִנְחָם
וּמִטֵּר בְּלִי אַחֲרִית וְרֹאשׁ.
וּבְלִי גֵר בְּחִלּוֹן וּבְלִי אוֹר בְּעוֹלָם

Три матери
Песню поют.

שָׁרוֹת
אִמָּהוֹת שֶׁלֵּשׁ.

- Вот он, вижу его, -
Мать одна говорит, -
Поцелую его каждый маленький пальчик.
По спокойному морю корабль скользит,
На мачте повешен мой мальчик.

וְאִמֶּרֶת אַחַת:
- רָאִיתִיהוּ כָּעֵת.
אֲנִשֵּׁק בּוֹ כָּל אֶצְבַּע קִטְנָה וְצִפְרָן.
אֲנִיָּה מְהֻלָּכֶת בַּיָּם הַשָּׁקֵט
וּבְנִי תָלוּי עַל רֹאשׁ הַתָּרֵן.

Говорит мать вторая:
- Мой сын храбр и прям,
Молчалив. Шью на праздник рубашку ему я.
Скоро будет он здесь. Он идёт по полям ⁶.
В его сердце свинцовая пуля.

וְאִמֶּרֶת שְׁנִיָּה:
- בְּנִי גָדוֹל וְשִׁתְקָן
וְאֲנִי פָה כְּתֻנֶּת שֶׁל חָג לוֹ תּוֹפֶרֶת.
הוא הוֹלֵךְ בְּשָׂדוֹת. הוא יֵגִיעַ עַד קָאן.
הוא נוֹשֵׂא בְּלִבּוֹ כְּדוֹר עוֹפֶרֶת.

И с блуждающим взором третья мать: "Ничего
Нет его мне на свете дороже...
Как мне плакать о нём? Я не вижу его,
И найти его кто мне поможет?"

וְהָאֵם הַשְּׁלִישִׁית בְּעֵינֶיהָ תוֹעָה –
לֹא הִיָּה לִי יָקָר כְּמוֹהוּ...
אֵיכָה אֶבֶר לִקְרֹאתוֹ וְאֵינֶנִּי רוֹאָה
אֵינֶנִּי יוֹדַעַת אִיפֹה הוּא.

Тут ресницы её заискрились в слезах...
- Может быть, не прилёт он уснуть.
Может, меряет он, как бродячий монах,
Поцелуями, Боже, Твой путь.

אֵז הַכִּי רוֹחֵץ אֶת רִיסֶיהָ שְׁלֵה...
- וְאוּלֵי עוֹד לֹא נָח. וְאוּלֵי
הוא מוֹדֵד בְּנִשְׁיָקוֹת, כְּנָזִיר מְשַׁלַּח,
אֶת נְתִיב עוֹלָמָהּ, אֱלֹהֵי.

К роще

אל החרשה

День, чуждый всему.
До глупого ясны
И взгляд и улыбка его.
Пред ним наши души трепещут безгласно,
Всё прошлое
Так далеко.

הַיּוֹם הַנִּכְרִי,
הַבְּהִיר עַד אֲוֵלֶת,
אֵין אַחִים לְעֵינָיו וּצְחוּקוֹ.
עַתָּה נִפְשָׁנוּ עַל סֶף מְרַחְבִּיו מִתְחַלְחֶלֶת,
נַעֲשׂוֹת הַשָּׁנִים
רְחוּקוֹת.

⁶ Возможно, аллюзия на текст из Библии ("Бытие", 24,65): "Кто этот человек, который идёт по полю навстречу нам?" То же в названии романа М.Шаира "Он шёл по полям".

Поле несжатым отправимся рано
Туда, где деревьями скрыта земля,
Дойдём до зелёной душистой поляны,
Скажу: "Вот невеста твоя."

Захочешь: цветочек – кольцо для венчания
И в ягодах красных трава и кусты.
Средь дней наших, полных отваги и знания
Останься наивным
Хоть ты".

Базар в лучах солнца

Жесток, криклив и пылен, вечно стар и нов,
В шипенье масла едком, в яблочном пожаре,
С мольбой железа в цепких лапах кузнецов,
Укрыт щитом из тысяч жестяных тазов
Стоит базар,
На солнце жарясь.

Сияет небо, синий столб огня подняв,
Брусчатка – крокодилы, что сцепились разом,
Могучий Голиаф, роскошный Голиаф,
Вставай, рыжебородый, белоглазый!

С повозок грохотом из туч явился ты
Весь в злате, зелени, в трудах полей далёких.
Я, как и ты, влюблён до роковой черты
Во всех твоих девиц весёлых краснощёких!

Я, пока свет во мне, - оруженосец твой.
Внимать твой шум и гам всегда я сердцем жажду
На празднике небес, нависших над тобой,
Пока не кончу путь свой радостный однажды.

אוליכנו מפה בשדה לפני לקט,
אל מקום שם דרכנו בדשא קלחה,
אורה לו באצבע גבעה ירקרקת
אמר לו הנה כלתך.

רצית – קדשנה לך בטבעת,
רצית – לקט גרגרים אדמים.
בין ימינו, רבי הגבורות והדעת,
יהיה נא אחד
תמים.

השוק בשמש

ברעש מתאבה, עריץ והפכפך,
בתפוחי האש וברחישת השמן,
בזעקת ברזל כורע לנפח,
באלף המגן של גיגיות הפח,
עומד השוק,
שוצף בשמש!

בשערי ימיו כבשן הכחול ילהט,
יצאו מרצפותיו לקרב התנינים.
אדיר אתה, גלית! הדור אתה, גלית!
עלה, אדום-שער ולבן-עינים!

ברעם הקרונות אתה פורץ מעב,
בזהב, בירק, בכאב שדמות הלחם.
כמור גם אני עד מות מאוהב
בכל נערוֹתֶיךָ אדמות הלחם!

המלתך בלב לעד לא תנחם.
עד פלות האור בגוף אהיה נושא-פליה,
עד כבות דרכי, אשר שמחה כה בחגם
של השמים הנופלים אליה.

Тогда котомку со спины сниму, устав.
Лениво царственный закат крыла расправит,
Оркестр твой, обезьян и попугаев взяв,
Медь свою плакать и сиять огнём заставит.

Мой брат,
Я горд тобой, -
Скажу ему. -
И восхвалять тебя песнь наша не устанет.
Я всю свою любовь нёс к сердцу твоему,
Но даже до колен едва ль она достанет.

Уголок пригорода

Дом так мал. Что же дать нам он может? Не многим
Он богат. Лишь до Fa поют двери его,
Но глаза этой девушки - там, на пороге –
Омыли меня всего.

Осень в город в телегах, скрипя, прикатила.
Цирк бродячий явился со свистом хлыстов,
Сворой псов своих, запахом дёгтя и пива,
И с ветрами равнин между складок шатров.

Надрываясь в муках, мандолины запели.
Фонари на ресницах площадки висят.
И он болен опять, чем уже мы болели.
Что страдалось и пелось, вернулось назад.

Сад металла оркестр открывает проворно.
Смех качнулся его, как циркач на шесте.
Из зажатых углов, одиночеств просторных,
Встреч в проулках и взмахов платочков узорных
Строит радости пригород мира себе.

Здесь под оперным небом все всегда на параде.

אָזי על מפתנך אניח את שקי.
שקיעה תרום – ראם מלכות ועצלתיים.
נוגניך, פיטני הקוף והתכי
ינערו דמעות ואור מן המצלתיים.

וכה אמר –
אחי,
אני גאה בך.
גדול אתה, אחי, שירנו מת אליך.
אהבתי אשר נשאתי אל לברך,
איננה מגיעה עד קרסולך.

זוית של פרור

הבית קטן. מה יתן לנו? אין לו - -
אין לו כלום. דלתותיו מזמרות רק עד Fa.
העלמה על הסף, בעינים האלו,
אותי עד צואר שטפה.

בקרונות נושנים בא הלילה העירה.
בא קרקס מתנודד, בעמעום וקריאות,
עם כלביו, עם ריחות העטרן והבירה,
עם רוחות מרסקיו בקפלי היריעות.

ונוטה אהלים ומענה מנדולינות
ותולה פגסים לריסי הפקר
וחולה מחדש את אשר כבר חלינו,
את אשר נתיגע ונגן וחזר.

שוב תזמרת את גן המתכת פותחת
וצחוקה מסתחרר כלולין בסולם.
מזוית לחוצה ובדידות מרוחת,
מפגישה בסמטה, מנפנוף של מטפחת
עשויות שמחותיו של פרור העולם.

פה שמים של אופרה קמו מנגד,

Здесь болезненный свет жёсть и олово лют.
Здесь акации яркие, как служанки в наряде,
Что, духами разя, наниматься идут...

И на смене ночной
Под луною высокой
Городские часы счёт ведут не спеша –
Шаг и обморок краткий,
Удар одинокий, –
Средь теней и времён дальним небом дыша.

Дом так мал. В нём лишь ты уместилась свободно.
В шатких балках его твоё имя живёт.
Он в сиянии глаз твоих синем, холодном,
Со сверчками своими прямо к смерти идёт.

Он хотел бы тебя покачать на колене
И поплакать в наивной тоске над тобой.
Я прошу тебя снова явиться во сне мне –
Так, причёска обычная, фартук простой.

На меня вновь внезапно обрушится лето.
Словно тонущий, улица схватит меня,
Умоляя поведать ей, кто ты и где ты,
И не прятать тебя в тайнике для себя.

Паровоз вдруг ворвался из невидимой дали.
Задыхаясь, испуган, он не встал, не затих,
Но, пытая, ещё тащит грохот ветра и стали
До платформ станционных пустых.

Весна на память

Из всех окон мы взором день ловили этот.
Вот он ! Весь в искре сахарной так холоден и нем.

פה האור הכואב של הבדיל והפח,
פה אקציה יפה, כמשרתת חוגגת,
יוצאת לראיון, מבשמת כל כך...

ובמשמרת שחורה
מול ירח גבה,
שעוני הקריה מהלכים ומונים.
הלך בשורה
וצלצל וגוע,
באוויר הרחוק של צללים וזמנים.

והבית קטן. בו רק את. יותר אין לו.
עמודיו הכושלים עוד זוכרים רק את שמך.
לאורן הפחל של עיניך האלו,
הוא, עם כל צרצרו, אל המות הולך.

ורוצה עוד אותך על ברכים לקחת
ולבכת על ראשך מתוגה וטפשות.
את מזמנת לבא בחלום אלי ככה,
בתסרקת הזו, בסנר הפשוט.

שוב הקיץ עלי יסתער ויגמיע,
שוב הרחוב הטובע יתפס בידי,
יתחנן שאגיד לו איפה את ומי את,
כי אסור שאשמר אותך לי לבדי.

מערים ויערות הקטר בא פרוע,
מבהל ועיף עד אבדן נשימה,
עד יגיר את שאון הברזל והרוח
אל חזה תחנה שוממה.

אביב למזכרת

מכל החלונות ראינו את יומנו,
את זה היום ! את בהק ספרו הקר !

Под звуки труб поставлен он с рассветом
На площадях на обозрение всем.

Как двери настезь, так бы вдруг глаза на миг открыл,
Возвал к нему, низринулся в него, как в море,
Златые города лучей и солнце, что есть сил,
Тянул, стекло и свет неся в его уборе,

Низвергнулся б за ними с песнею по склону...
Равняй коней!..

Чу !

Барабаны бьют !

А яблони бегут, весной воспламенёны.

Земля, держи верней в узде весну свою!

Глаза усталые усвоить жаждут зыбкий
Простор его, вобрать всех красок цвет,
По телу девушки бегущую улыбку,
И, как охапку сена, взять в охапку свет.

Душа обожжена касанием случайным,
Вся улица –
Мельканье губ и взлёт ресниц.
Дрожу я, как перрон, где только что промчались
Пространства-поезда, его повергнув ниц.

Ах, мамочка, постой!

Вон –

Голубь над трубой!

Конь в зеркале – огонь!

О город, город мой!

Смех, топот и стекло –
Где разгружу потом?
Свет (всё вокруг светло) –
Кому скажу о нём?

בְּלֶהֱט חֲצוּצוֹת אוֹתוֹ הִבִּיאוּ הֵנָּה,
לְרֹאנָה אוֹתוֹ הִצִּיבוּ בִכְכָּר !

לְקַרְא לוֹ! כָּאֵל יָם לְהִסְתַּעַר אֵלָיו,
אֶת כָּל עֵינֵי בְּנֵי כְּדִלְתוֹת לִפְקֹחַ,
בְּאוֹר וּבְזִכּוּכִית לְהִיּוֹת נוֹשֵׂא כָלָיו,
לְמִשָּׁךְ עָרֵי זָהָב וְשֶׁמֶשׁ עַד אֵין כֹּחַ !

לְהִדְרֹדֵר אֶתֶם בְּזֶמֶר בְּשִׁפּוּעַ - -
עֶצֶר סוֹסִיךְ !

הֵךְ !

תַּפִּים עוֹבְרִים בִּסְף !

מִתּוֹךְ דִּלְקוֹת אֲבִיב רָצִים עֲצֵי תַפּוּחַ ...

הָאֲדָמָה, רִסְנִי אֶת אֲבִיבְךָ שֶׁלֹּךְ !

עֵינֵי הַעֵיפוֹת עוֹדֵן הוֹמוֹת לִקְחַת
אֶת הַמְּרֻחֵב, אֶת כָּל צִבְעֵיו עַד בְּלִי שְׂרִיד,
אֶת עֲרֻמוֹת הָאוֹר כְּעֲרֻמוֹת הַשַּׁחַת,
אֶת הַחִיּוֹן הָרֹץ עַל גּוֹף הַמְּלָצֶרִית.

מְכַל מִגַּע חוֹלֵף נִזְרָקֵת בִּי צִרְבָּת,
הִרְחֹב כָּלוּ –

נִפְנוּף שִׁפְתֵי יָם וְרִיסִים.

אֲנִי עוֹמֵד סְחָרְחָר כְּתַחֲנוֹת רִפְּת,

שֶׁעֲבְרוּהָ מְרַחֲקִים הוֹרְסִים !

הֵה, אִם טוֹבָה, רְאֵי, -
בִּבְּה !

סוֹסִים בְּרֹאִי !

יוֹנִים עַל אֲרֻבָּה !

עִירִי, שְׁלִי, עִירִי !

הַשַּׁעַט וְהַצְחֹק,
הָאוֹר וְהַזְּגוּגִית,
אֵיפָה אוֹתֶם אֶפְרֹק,
אֵל מִי אוֹתֶם אֶגִּיד ?

Все скачут, как на бой,
Доспехами блестя.
Вдруг сине-золотой
Зверь прынул на меня

И, вставши на дыбы,
Взял в лапы и несёт,
Как если б свёртком был...
А свет меня грызёт!

Всё вертится вокруг,
И танец глаз так дик,
И слов не стало вдруг...
Ах, мамочка, смотри!

Цирк

Под общий хохот громкий,
Свежа и хороша
Смеётся до галёрки
В тебе моя душа.

Оркестр взорвался миной,
И вздрогнул
Первый ряд.
К трапециям подкинут
Весь в красном акробат.

Смертельный номер дерзкий...
И "Браво!", как обвал.
О цирк,
Восторг мой детский
Доныне не увял!

Как долька в апельсине,

מרוץ חוצות הִיהַ,
מלמול ודהר רב.
עלי זנקה חִיהַ
של תכלית וזהב.

על שתיים נזדקפה,
נשאָה אותי כצור - -
בדרך השקופה
אוכל אותי האור !

ומסתחרר הכל
ומחול עיני פראי
ואין הפה יכול ...
הה, אם טובה, ראי !

קרקס

יפה ומתאבקת,
בין רעמיה השבויים,
נפשי בך צוחקת
עד היצייע השביעי!

תזמרת מתפרצת
נערפה
ביער!
אל גבה הטרפציות
לולין אדם הועף!

דקה אחת של מות - -
הידד
פקיר קרס!
כל ילדותך שלמה עוד
פאז בי, הקרקס!

מרמון לי פלח,

Твоей толпы я часть,
Когда, дрожа, все в пене,
По кругу кони мчат.

מהמוֹנֶה סוּפָה,
בְּדֶרֶךְ סוֹסֵת הַמֶּלֶךְ,
רוֹטְטֵת וְקִצּוּפָה.

Галёрки даль во мраке,
Но все сердца – с тобой.
Прожектор! И, как в драке,
Скорей
Глаза прикрой!

בְּרַעַם סְפוּנֵיךְ
אֶת לְבוֹתֵינוּ גְרוֹף!
(זְרִקוֹר!) כֶּסֶה פְּנֶיךָ
מֵאוֹר
כְּמֵאֲגוּרוֹף.

А голуби короной
Под куполом
Кружат.
Балкон против балкона –
Все
Семечки лущат...

מִגְבְּעֶתְךָ תוֹצִיָאָה –
פּוֹרַח
זֶר יוֹנִים!
יָצִיעַ מוֹל יָצִיעַ
פּוֹצֵחַ
זֶרְעוֹנִים!

И, хоть ещё снаружи
Жар от матрон твоих,
Багаж в фургоны сложен
И храп в конюшнях стих.

בְּחוּץ נוֹשֵׁף עוֹד לֵהֵט
נִשְׁיף הָעֵבֹוֹת.
כְּבוֹדֵת קְרוֹנוֹת שׁוֹקֵעֵת.
נֶחֱר הָאוֹרוֹת.

Ясное утро

בֶּקֶר בֶּהִיר

Свет здесь молод ещё, наг, здоров.
Звон и смех, словно град,
Бьют о доски дверей.
Раскрывая все окна, город встретить готов
Торжества наступающих дней.

פֶּה הָאוֹר עוֹד עִירוֹם וְצֵעִיר.
בְּצִלְצוֹל וּבְצִחּוֹק
גַּם סִפְנוּ נִרְגָּם.
בְּעִפְעוֹף חִלּוּנֵיהָ נִצְבֶּת הָעִיר
מוֹל גְּאוֹת הַיָּמִים וְחָגָם.

Мы поедем, как гости, туда.
И в полях голубых
Непомерно огромных
Солнце даст колыбель, как всегда,
Утро нашего детства напомним.

כְּאוֹרְחִים אֲלֵיהֶם עוֹד נִסֵּעַ.
בְּשָׂדוֹת הַכְּחִלִּים,
שְׁגָבָהּ מִדַּעַתָּנוּ,
שׁוֹב הַשֶּׁמֶשׁ תִּלְתֶּה עֲרִיסָה,
זָכְרוֹן לְשִׁחְרִית יְלֻדוֹתֵנוּ.

А дорога до боли светла,
И с пути тут любой сбиться может
От мерцания жести, стекла,
От прекрасной цветущей прохожей.

Ах, пройди в летней юбке простой
Меж зеркал луна-парка обманных.
Книжной пылью мелькнут пред тобой
Все герои забытых романов.

Как меня ранит смех лёгкий твой!
С сердца дверь он срывает без боя,
Полнит слухами, болтовнёй,
Оживленьем часов и их боя.

Тебе улица шлёт свой привет –
Сирота в углу, пыли и саже.
Тебе рынок, могучий атлет,
Как он рвёт свои цепи, покажет.

Сад походкою лёгкой идёт,
Весь в цветах, как овечка, белый.
Утро ясное, солнце встаёт...
(Как в начале песни и пелось).

Я именем любимым города клянусь

Я именем любимым города клянусь
И всем, что в нём, и светом, что к стенам прибит:
Пока дышу, я вас любить не утомлюсь,
О жизнь моя,
О мысль
И вы, глаза мои!

Воспеть хвалу глазам своим не хватит слов.

ואיכה לא נתעה בדרךים,
והדרך כלה מסנורת,
מהבהוב זגוגיות ופחים,
מלבוב היפה העוברת.

הה, עברי בשמלות כפריות,
בטרקלין המראות שרמני.
לה קלים מאבק ספריות
גבורים נשכחים של רומנים.

ומכה בי צחוק הפשוט
ותולש מלבי את הדלת
ושוטפו ברכילות, בפטפוט,
בתחית שעונים ומטלטלת.

והרחוב שגדל ללא חיק
מפחם ומטיח קורא לה.
שוק אדיר, פאתלט משחק,
שלשלות לכבודך קורע.

וטופפת גנת העיר,
ככבשה בלבנת הצמר.
והבקר בהיר, בהיר,
פאמור בראשית הזמר.

*

בשם העיר הזאת וצבא היום שבה,
בשם האור אשר סמר אל הקירות,
אני לרדף אתכם עד אין מתם נשבע,
חיי שלי,
ראשי,
עינים יקרות!

לכל אילות עינינו – שבח והלל!

Как много мест прекрасных мы познали ими!
И повторяет дерево на сотне языков
Пленяющее скрытой силой наше имя.

На воздух вышел пекарь, пышный, как пирог,
А со спины язык печей его горячий лижет,
И он стоит там, ароматов пряных бог.
В ладонях хлеб новорождённый дышит...

Припомним дни, как скалы в голубом просторе,
Всю силу их высот, всю вечность детства их.
Ведь, если мы, друзья, их позабудем вскоре,
Кому откроем сердце в час боёв лихих?

Как мог бы быть козлёнок в жертву посвящён,
Когда б не целовала жизнь его, любя?
Холодный горизонт суров, любви лишён,
Смех, лето, не оставьте там меня!

Пусть я ещё дышу и праздник впереди,
Всей моей жизни скорбь, приблизься, будь смелее!
Тяжёлый плач, который прятался в груди,
Как камень пред прыжком с моста, висит на шее.

Дочь трактирщика

Взглянув, друзья, поймёте, как она прекрасна.
Обшарьте пригород и не жалеите свеч!
Подобных ей в томах, увы, искать напрасно.
Она стройна, как кедр, от шлейфа и до плеч.

Она гибка, как кедр ветвями... Пусть же будет
Песнь наша для неё исполнена скорей!
Блажен, кто к осени своей сюда прибудет
Согреть глаза теплом её печей,

מה רבו המראות אשר ידעו לפקח!
באלף שפותיו העץ עוד מעלעל
את שמנו השובה בלחש ובכח.

ואל פתחו יוצא עדין האופה
ולשון התנורים אותו עוד מלחכת
והוא עומד עבות, אליל הערפל,
אשר בזרועותיו חבוק הלחם - -

והימים נזכר, המסלעים בתכלת
את כח גבהיהם, את נצח ילדותם.
כי אם נשכח, רעי, כי אם נשכח את אלה,
אל מי, אל מי יצא לבנו בעת דם?

כי איה יכן הגדי ויתקדש למות
אם אין חייו שלו נושקים לו על מצחו?
לאפק הלזה, הקר והגלמוד,
לזיני נא אתם, הקיץ והצחוק.

ועוד נושם גופי ועוד חגו לא נח - -
קרבי תוגת חי. עכשו מתר לגשת...
הבכי האפל, שלא בכיתי לה,
לצוארי כאבן בקפצי מגשר.

בת המוזג

הביטו בה, רעי, וראוה כי טובה היא,
חפשוה בנרות עם שמי הפנורים.
לתלפיות יפתה משכל עד כתפיים,
ואין ולא היתה כמוה בספרים.

הזמר לה נעיר, נעוררו - נגנה!
אלי, מה ענפה היא! כמה הדורה!
אשרי אשר הגיע עם סתוו עד הנה,
עינים להחם אל תנורה.

Её обнять желая, трепетать, как ветер,
И волнами к ней течь, как сад, издалека.
Она близка, как родины мне близок вечер,
Когда в туман молочный прячется река.

Ей ночью из окна луна огнём светила.
Вино её темно, и нету вин таких!
Без пользы ей, друзья, мы с вами посвятили
Хороших столько мыслей и стихов плохих.

В круг станем, скажем:
Песнь одной тебе пропета,
Она за дверью ждёт твоих движений звук.
Ты очаруй её любым своим браслетом,
И подмигни слегка ей, ради шутки, вдруг.

И пусть "ура!" кричим мы, стоя у порога,
В честь божества, и в битве, и у стен дворца -
Я именем друзей клянусь тебе, подруга,
Что, как овцу ягнёнок, ждут тебя сердца.

Огромен мир, ему ты дочь ещё пока что.
Хлебов, сыров его прекрасен вкус и вид.
И вечер ждёт, шатаясь, как под ветром мачта,
И девы песнь в воротах мир наш веселит.

Песня в лесном трактире

Речь сегодня о брате мы будем вести.
Недвижи'м и укрыт здесь лежит он.
Он стихов не писал,
Он улыбкой сиял,
Увидав отраженье своё, по пути
Средь полей, в речке тихой, в колодце забытом.

לְשִׁמְעַ אֵיךְ הָרוּחַ לְחִבָּקָה רוֹעֶדֶת
וְאֵיךְ הַגֶּן בְּחוּץ מִסְעִיר לָהּ אֶת גְּלִיו.
לְדַמּוּתָהּ קְרוֹבָה כְּעָרֵב שֶׁל מוֹלָדֶת,
בְּהִתְעַרְפֵּל הַיָּאוֹר בְּתַבְלוּלֵי חֶלֶב.

בְּחִלּוֹנָה בְּלִיל יָרֵחַ-אֵשׁ בּוֹעֵר לָהּ
וַיֵּין לָהּ אָפֶל, וְטוֹב יֵינָהּ, רָעִים.
לְשׁוֹא, לְשׁוֹא אוּלֵי עָמְלָנוּ לְחִבֵּר לָהּ
רַב מִחֲשָׁבוֹת טוֹבוֹת וְחֲרוּזִים רָעִים.

נֹאמֵר לָהּ בְּעִגּוּל
שִׁירָנוּ עַג עֲלִיָּה.
עַל דִּלְתוֹתֶיךָ תֵּר, אוֹרֵב לְרִשְׁרוּשֶׁךָ.
קִסְמִי לוֹ בְּאַחַד עֵגִיל מַעְגִּילֶיךָ,
רִמְזִי לוֹ בְּאַחַד עֶפְעֵף לְשַׁעֲשַׁעֶךָ.

כִּי אִם נֵצַא הַיָּדָד לִקְרָא בְּדִלְתוֹתֵינוּ
לְמַלְךָ בְּמֶרְכָּב, לְקָרֵב, לְאֵל אֲדִיר,
בְּשֵׁם רַעִי שְׁלִי נִשְׁבַּעְתִּי, דּוֹדְתָנוּ,
רַק לָךְ עוֹנָה הַלֵּב כְּעֵגֶל מִן הַדִּיר.

כִּי יֵשׁ תִּבְלַר רֶבֶה וְאֵת בִּתְּהָ עֵדִין
וְטוֹבוּ וְיָפוּ לְחֻמָּה וּגְבִינָתָהּ
וְעָרֵב מִתְנוֹדֵד בָּהּ כְּנוֹשֵׂא דָלִיִּים
וְשִׁיר עֲלֵמָה בְּשַׁעַר עוֹד מֶרְנִין אוֹתָהּ.

שיר בפנדק היער

יִסְפֹּר נָא הַיּוֹם בְּהִשָּׁקֵט וּתְבוּנָה
עַל אַחֲיוֹ הַנֶּחַ מְעֻשָּׁף בְּאַדְרֵת.
הוּא לְשִׁיר לֹא הִיטִיב,
הוּא חֵיךְ בְּמֵלָא פִּיו,
בְּמִצָּאוֹ בְּשִׁדּוֹת הַשְּׁלּוּיִם אֶת פָּנָיו,
הַצּוֹפִים לוֹ מִבָּאָר וּמִנְחַל בְּדֶרֶךְ.

Над лесами звезда
Велика, горяча.
Брат в ущелье спустился по влажным камням,
И во мраке над ним
Загорелась свеча –
Бог увидел, как добр он и прям.

הכוכב על היער
גדול, סוער.
אחינו ירד אל הגי הרטב.
האיר אלהים
את עינו בנר
ויראנו ישר וטוב.

На туманных дорогах мы встречались не раз.
Зацелован, заласкан – трубочист молодой! –
Весь в пару, задыхаясь, будто мчался сейчас,
По столетиям леса проходил стороной.

בנתיבה המועבת פגשנוהו רבות,
אפוף אד ונושף כמבקיע מדהר.
מנשק, מלטף כמנקה ארבות,
הוא חצה במאות השנים של היער.

Может быть, мощь небес ощущал он сполна,
Одиночества груз, о земля, без ответа.
Может быть, ещё помнил тогда имена
Великанов-отцов – вод всемирных и света.

ואולי הוא אחד, אדמתי, שנשם
את חרון בדידותה ואת כח שמה,
ואולי הוא זכר עוד אפלו את שמם
של אבות הנפילים – של האור והמים.

В грое их голосов
Его слух стал тугим,
А глаза на лице бушуют.
Лишь скромным одним
Заикам простым
Цветок мать-земля дарует.

מקולם העצום
כבדו אֶזְנוֹ,
גם גדלו העינים פָּרַע,
רק לעלג
ורק לענו
אמנו נותנת פֶּרַח.

Он счастливым сквозь лес этот страшный прошёл:
Человек не ударит, не ранит.
Лев зелёный напал -
В чаще рухнувший ствол
Цель настиг. Он упал и не встанет.

יֵד איש לא היתה בו, באשר אפל
מצאתו ביער אימת המות,
האריה הירק –
העץ הנופל
רדפהו ויה ולא שב עוד.

Над лесами звезда
Велика, грозна.
Брат не видит,
Лежит у порога.
Дай, трактирщица, хлеба нам и вина!

הכוכב על היער
גדול, סוער.
אחינו הנער
מטל עור.
הבי, עלמה, התירוש והלחם.

Разопьём, и пора в дорогу.

נִבְצַע וְנִקְוָמָה לְלֶכֶת.

Для всѣх нас
В пожаре горящей пустыни,
Пока память крепка ещё, стадо – удел.
Сумеем упасть только вместе с другими,
А брат наш – один сумел.

כָּלֵנוּ,
לְאוֹר הַדִּלְקָה הַנִּפְקַחַת,
בְּעֶדֶר נוֹבֵל עַד זְכָרְנוּ יֹאבֵד.
אֲנַחְנוּ לְמַדְנוּ לִפְלֹק רַק בְּיַחַד.
אֲחִינוּ יָדַע - לִבְדָּד.

В глазах твоих, девушка, горе и плач.
Ты голову, девушка, в косы упрячь.
Может быть, ты проста,
Как рассказы про жизнь,
И тебя пощадят её бури лихие.
Может, брат, чистый сердцем, один лишь из нас
Мог понять
Рассказы такие.

עֵינֶיךָ הַיּוֹם עִירוּמוֹת, הָעֵלְמָה.
חֲבָקִי אֶת רֹאשְׁךָ בְּצַמּוֹת, הָעֵלְמָה.
אוֹלִי אֶת פְּשׁוּטָה
כִּסְפוֹר בְּעוֹלָם,
אוֹלִי שְׂרָפוֹתַי לְשִׁלּוּמֶךָ יִתְפַּלְלוּ,
אוֹלִי רַק אֲחִינוּ הַטּוֹב שֶׁנָּדָם
יָדַע לְהַבִּין
סְפוּרִים כְּאַלֶּה.

Бог твой свет сохранит, ты нам светишь одна...
Над лесами звезда
Велика, грозна.
...И возникше, хлеб с вином благословив,
Вслед за девушкой смолкли,
Нашу песнь завершив.

אֵל יִנְצֹר אֶת אוֹרְךָ יַעֲן אֵין עוֹד אַחֵר - -
הַכּוֹכֵב עַל הַיַּעַר
גָּדוֹל, סוֹעֵר.
בְּרַכּוֹ עֲגֻלוֹנִים עַל יַיִן וְלֶחֶמָם
וְשִׁתְּךָ הָעֵלְמָה.
וְשִׁירָנוּ תָם.

Они одиноки

הם לבדם

Песней неба, напевом молчанья
зѣлит город, до глаз погружённый.
Сквозь прозрачный потоп беззвучный
не пройти одному, не спастись.
Из пылающей золотом сети
смотрят плитки дороги мощёной,
И на грани земли вырастают
даль времён и холодная высь.

בְּנִגּוֹן דּוּמִיאוֹת וְשָׁמַיִם הָעִיר עַד עֵינֶיךָ מוּצָפֶת.
אֵיךְ אֲצֵא לְעֵבוֹר לְבַדִּי בְּשִׁקִּיפוֹת הַמִּבּוֹל הַשָּׁקֵט?
מִרְשָׁתוֹת הַזֶּהָב הַדּוֹלֵק נִחְלָצָה אֵילָתִי הַמִּרְצָפֶת.
לְפָנֵינוּ גְּבָהּ עַל הַגִּבּוֹל הַרְקִיעַ הָקָר וְהָעֵת.
מֶה צְלוּלָה וְנִכְרִית בֵּינֵתָם, מָה עָרִיץ וְאַחֲרוֹן פֶּה הָאֵלִם!

Как трезва и чужда их мудрость,
как безмолвие полно, жестоко!
Обезумеет дудка пастушья:
даль бескрайна, а трель коротка.
Только плач, только смех ещё могут
одолеть такую дорогу,
Но без боя падут, без врага.

גם חליל הרוֹעָה יִטְרַף בְּלִי הַגִּיעַ לְקִצּוֹת מִיִּשׁוּרָיו.

רק הַבָּכִי וְהַצִּחּוֹק לְבָדֵם עוֹד יֵלְכוּ בְּדַרְכֵינוּ הָאֵלוּ,
עַד יִפְּלוּ בְּלִי אוֹיֵב וּבְלִי קָרֵב.